

สารนิพนธ์

เรื่อง การวิเคราะห์การออกแบบร่างกายจากซีรี่ส์
เรื่อง The Untamed ปรมาจารย์ลัทธิมาร

โดย

นางสาว พุฒธิตา กองพรหม
รหัสนักศึกษา 05600643

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะ
อักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อสารนิพนธ์	การวิเคราะห์การออกแบบแต่งกายจากซีรีส์ เรื่อง The Untamed ปรมาจารย์ลัทธิมาร
ผู้เขียน	พุมิตตา กองพรหม
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์/บทความวิจัย	อาจารย์สุพิชฌาย์ แสงสุขเอี่ยม.
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์เรื่องการวิเคราะห์การออกแบบแต่งกายจากซีรีส์เรื่อง The Untamed ปรมาจารย์ลัทธิมารมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพื่อศึกษารูปแบบความหมาย สัญลักษณ์ และความเชื่อผ่านการแต่งกายและการแต่งหน้าของตัวละครโดยผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลเสื้อผ้าการแต่งกายจากซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารฉายออนไลน์ทาง WeTV ปี 2019 นวนิยายปรมาจารย์ลัทธิมารฉบับภาษาไทย เอกสารแนวคิดที่เกี่ยวข้องจากหนังสือและแหล่งข้อมูลออนไลน์

จากการศึกษารวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆพบว่าซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารได้นำรูปแบบศิลปะสัญลักษณ์ตำนาน ลักษณะทางภูมิศาสตร์ วรรณกรรม ตัวอักษร ที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ หลักคำสอนในลัทธิเต๋า พุทธศาสนานิกายมหายานและอีกหลายๆส่วน มาสร้างเรื่องราวให้กับตัวละครในเรื่อง นอกจากนี้ยังสร้าง ทักษะ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในสื่อภาพยนตร์และละครให้สามารถบอกเล่าเรื่องราวให้กับผู้ชม สร้างความรู้สึกร่วมระหว่างซีรีส์และผู้ชมให้จับต้องได้มากขึ้น ผ่านเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ อาวุธ และสถาปัตยกรรมที่ปรากฏในเรื่องทั้งหมด ซึ่งถือได้ว่าเป็นการสร้างมูลค่าสินค้าทางวัฒนธรรม โดยใช้ศิลปะและองค์ประกอบอื่นๆสอดแทรกในละครอย่างแยบยล

คำสำคัญ : การออกแบบเครื่องแต่งกาย, ลัทธิเต๋า, เครื่องแต่งกายจีนโบราณ

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีด้วยความกรุณาช่วยเหลือจากอาจารย์ สุพิชฌาย์ แสงสุขเอี่ยม. ที่กรุณารับเป็นที่ปรึกษาวิจัย ให้คำปรึกษาแนะนำช่วยทวีสแก้ไขปัญหาอุปสรรคต่างๆรวมไปถึงเสนอแนวทางในการค้นคว้าหาข้อมูลตั้งแต่เริ่มทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ จนกระทั่งสารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสิ้นไปได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณคุณหม่ามี้ ที่น่ารักอำนวยความสะดวกในทุกๆเรื่องในการทำวิจัย ทั้งทำอาหารอร่อยๆ ให้กำลังใจที่ดี เข้าใจ ไม่บ่นไม่ใช้ และยังหาขนมหวานเติมพลังให้เสมอๆ

ขอบพระคุณบริษัท Tencent ที่ตัดสินใจจัดทำซีรี่ส์เรื่องปรมาจารย์ลัทธิมาร ขอบคุณฝ่ายข้อมูล และฝ่ายศิลป์ของการออกแบบซีรี่ส์ปรมาจารย์ลัทธิมารที่มีการเตรียมข้อมูล และศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม ความเชื่อ และศาสนาของจีนเป็นอย่างดี เป็นตัวอย่างการสร้างมูลค่าสินค้าทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจมากๆเรื่องหนึ่ง

ขอขอบคุณความหล่อของiKON และคุณพีแจชยอน NCT ที่เป็นกำลังใจ ยารักษาชั้นดีในการทำงานต่อไปเรื่อยๆ และรับฟังเสมอๆเมื่อเวลาที่ต้องการบ่น

และสุดท้ายขอขอบพระคุณ Dior ที่ออกแบบน้ำหอมรุ่น Jadore ให้มีกลิ่นหอมผ่อนคลาย เหมาะกับการฉีดเพื่อสร้างบรรยากาศในการทำงานเป็นอย่างยิ่ง ทำให้บรรยากาศในห้องมีกลิ่นหอมตลอด นั่งทำงานนานๆได้รู้ตัว ทำให้สารนิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย

สุดท้ายนี้ผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าสารนิพนธ์ฉบับนี้จะสามารถสร้างความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ในการสรรค์สร้างงานศิลปะไม่มากนักน้อย

พุ่มธิตา กองพรหม

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญรูปภาพ.....	จ
บทที่ 1 บทนำ.....	11
1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	11
2. คำถามของการวิจัย.....	3
3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
4. ขอบเขตการวิจัย.....	3
5. กรอบการศึกษาและการวิเคราะห์.....	4
6. ขอบเขตการวิจัย.....	4
7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
บทที่ 2 การทบทวนแนวความคิดและงานศึกษาที่เกี่ยวข้อง.....	6
1. เอกสารการออกแบบการแต่งกายในละคร.....	6
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีสีและความรู้สึก.....	8
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลัทธิเต๋า.....	11
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเครื่องแต่งกายจีนโบราณ.....	16
บทที่ 3 บทวิเคราะห์เครื่องแต่งกายซีรีส์เรื่องปรมาจารย์ลัทธิมาร.....	41
บทที่ 4 สรุปผลการวิเคราะห์และข้อเสนอแนะ.....	105
บรรณานุกรม.....	108

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 ตัวอย่างชุดในสมัยราชวงศ์โจว.....	18
ภาพที่ 2 ภาพเขียนสีบนผ้าไหม สมัยราชวงศ์โจว พบที่เมืองฉางซา มณฑลหูหนาน.....	18
ภาพที่ 3 ส่วนประกอบของเครื่องแต่งกายสมัยราชวงศ์โจว	19
ภาพที่ 4 ภาพตัวอย่างปิ่นที่พบในยุสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน.....	20
ภาพที่ 5 ภาพตะขอที่พบในยุคสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน	20
ภาพที่ 6 ตัวอย่างลวดลายผ้าที่พบในสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน.....	21
ภาพที่ 7 ตัวอย่างชุดคลุมยาวขวี่จวี สมัยราชวงศ์ฉิน.....	22
ภาพที่ 8 ตัวอย่างชุดسابเสื้อตรงสมัยราชวงศ์ฮั่น	22
ภาพที่ 9 ตัวอย่างทรงผมทรงตกหลังม้า ที่พบในประติมากรรมสมัยราชวงศ์ฮั่น	23
ภาพที่ 10 ตัวอย่างภาพของชุดเสื้อใหญ่แขนกว้างตามปรัชญาลัทธิเต๋า	25
ภาพที่ 11 ตัวอย่างของชุดเสื้อและกางเกงขาจีบ (ชุดคู่เจ้อ)	25
ภาพที่ 12 ตัวอย่างชุดแถบผ้าไหมระย้า	26
ภาพที่ 13 ตัวอย่างชุดชุดกระโปรงบานฉววินในสมัยราชวงศ์เว่ยจิ้น.....	27
ภาพที่ 14 ตัวอย่างทรงผมในสมัยราชวงศ์เว่ย จิ้น	27
ภาพที่ 15 ตัวอย่างชุดในสมัยราชวงศ์ถัง	28
ภาพที่ 15 ตัวอย่างชุดชุดเสื้อเอวสั้นปานปีและกระโปรงนางฟ้า.....	29
ภาพที่ 16 ตัวอย่างชุดเสื้อและชุดคลุมคอกลม	29
ภาพที่ 17 ตัวอย่างหมวกโปกหัว.....	30
ภาพที่ 18 ตัวอย่างชุดหยาฐสมัยราชวงศ์ถัง	30
ภาพที่ 19 ตัวอย่างชุดต้าชีวซาน	31

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 20 ตัวอย่างรูปแบบการแต่งหน้าของผู้หญิงสมัยถึง.....	32
ภาพที่ 21 แบบฮวาเต็ย่น	32
ภาพที่ 22 ตัวอย่างการวาดฮวาเต็ย่นบนหน้าผากของสตรีสมัยราชวงศ์ถึง	33
ภาพที่ 23 ตัวอย่างทรงผมของสตรีสมัยราชวงศ์ถึง	33
ภาพที่ 24 ตัวอย่างเข็มขัดเต็ยเฮ็ยในสมัยราชวงศ์ถึง	34
ภาพที่ 25 ตัวอย่างชุดมาลาทออดฟ้าในสมัยซ่ง	35
ภาพที่ 26 ตัวอย่างชุดขุนนางสมัยซ่ง	36
ภาพที่ 27 ตัวอย่างของหมวกฝู	36
ภาพที่ 28 ตัวอย่างชุดชุดเปยจีในสมัยราชวงศ์ซ่ง	37
ภาพที่ 29 ตัวอย่างรูปแบบกระโปรงในสมัยซ่ง	38
ภาพที่ 30 ตัวอย่างภาพหมวกกวางซื่อและการวาดฮวาจีในสมัยราชวงศ์	39
ภาพที่ 31 ตัวอย่างทรงผมสตรีชาวซ่ง	39
ภาพที่ 32 ตัวอย่างลวดลายเสื้อผ้าในสมัยซ่ง	40
ภาพที่ 33 ภาพประชาสัมพันธ์ละครสามชาติสามภพ ทั้งสองภาค	43
ภาพที่ 34 หลี่ยวน และหลี่จิ้ง องค์กรชายใหญ่และองค์กรชายรองเผ่าปีศาจในเรื่องสามชาติสามภพ... .	44
รูปภาพที่ 35 ภาพตัวละครดินแดนบุปผา จากเรื่องมรุธุสหวานล้ำ สลายเป็นเง้าราวเกล็ดน้ำค้าง .	45
รูปภาพที่ 36 ตัวละครหลักที่มาจากเผ่าวิหคในมรุธุสหวานล้ำ สลายเป็นเง้าราวเกล็ดน้ำค้าง	45
ภาพที่ 37 ภาพฉากประกอบและเทคนิคพิเศษ.....	46
ภาพที่ 37 ภาพแผนที่แสดงตำแหน่งของสกุลต่างๆในปรมาจารย์ลัทธิมาร	48

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 38 ภาพต้นฉบับการออกแบบฉากประกอบของอินเม็ง	49
ภาพที่ 39 ภาพสัญลักษณ์ดอกบัวแก้วสีของสกุลเจียง	50
ภาพที่ 40 ภาพบรรยากาศฉากสกุลเจียง.....	51
ภาพที่ 41 ภาพบรรยากาศการออกแบบฉากสกุลเจียง	51
ภาพที่ 42 ภาพประชาสัมพันธ์ละคร ของเว่ยอู่เซี่ยน	52
ภาพที่ 43 ภาพกระป๋วยเปี่ยน	53
ภาพที่ 44 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนกำลังเป่าขลุ่ยเงินฉิง	54
ภาพที่ 45 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนในเครื่องแบบสกุลหลาน	55
ภาพที่ 46 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนล่าภูตผี	55
ภาพที่ 47 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนในฉากสอบสวนคดีตราพยัคฆ์ทมิฬ	56
ภาพที่ 48 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนเมื่อเป็นตัวแทนเข้ารับการฝึกที่สกุลเวิน	57
ภาพที่ 49 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนฉากในถ้าเสียนอยู่กับหลานวังจี	57
ภาพที่ 50 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนฉากในถ้าเสียนอยู่กับหลานวังจี	58
ภาพที่ 51 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนหลบหนีการตามล่าจากสกุลเวิน	58
ภาพที่ 52 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนถูกจับโดยเวินเฉา	59
ภาพที่ 53 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนปราบเวินเฉา และศึกยิงตะวัน	59
ภาพที่ 54 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนงานชุมนุมล่าภูตผีที่จินหลงไถ	60
ภาพที่ 55 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนเมื่อใช้ชีวิตอยู่ที่ล่วนจั้งกั้ง	60
ภาพที่ 56 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนเมื่อปลูกดอกบัวที่ล่วนจั้งกั้ง	61
ภาพที่ 57 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนเมื่อเมื่อถูกล้อมจับ	61

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 58 ภาพเว่ยอู่เซียนในช่วง16 ปีต่อมาในร่างโมเสวียนอวี	62
ภาพที่ 59 ภาพเว่ยอู่เซียนในช่วง16 ปีต่อมาในร่างโมเสวียนอวี	63
ภาพที่ 60 ภาพเว่ยอู่เซียนในช่วง16 ปีต่อมาในร่างโมเสวียนอวี	63
ภาพที่ 61 ภาพเว่ยอู่เซียนในช่วง16 ปีต่อมาในร่างโมเสวียนอวี	64
ภาพที่ 62 ภาพเว่ยอู่เซียนในช่วง16 ปีต่อมาในร่างโมเสวียนอวี	64
ภาพที่ 63 ภาพประชาสัมพันธ์ซีรีส์ปริมาจารย์ลัทธิมารของเจียงหวันอิน	65
ภาพที่ 64 ภาพกระบี่ซานตู่ 三毒	66
ภาพที่ 65 ภาพแส้จื่อเตียน 紫电	66
ภาพที่ 66 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของเจียงหวันอิน	67
ภาพที่ 67 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของเจียงหวันอิน	68
ภาพที่ 68 ภาพประชาสัมพันธ์ซีรีส์ปริมาจารย์ลัทธิมารของ เจียงเหยียนลี่	68
ภาพที่ 69 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของเจียงเหยียนลี่	69
ภาพที่ 70 ภาพเครื่องแต่งกายของเจียงเหยียนลี่เมื่อเข้าร่วมงานชุมนุมล่าภูตผีที่จินหลินไถ	70
ภาพที่ 71 ภาพชุดแต่งงานของเจียงเหยียนลี่	71
ภาพที่ 73 ภาพวินเซนบูจื่อผู้จากซีรีส์ปริมาจารย์ลัทธิมาร	73
ภาพที่ 74 ภาพวาดบทกวี 《寻隐者不遇》 ของนักพรตเจี้ยต้าซือ	73
ภาพที่ 76 ภาพเครื่องแต่งกายของสกุลหลาน	75
ภาพที่ 43 ภาพลายเมฆหยูอี้ที่ปรากฏในเครื่องแต่งกายของสกุลหลาน	76
ภาพที่ 44 ภาพคทาหยูอี้ (ยูอี้)	76
ภาพที่ 77 ภาพกระบี่ปี่เฉินอาวุธคู่กายของหลานวังจี	77

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 78 ภาพกุฉินที่ใช้ถ่ายทำซีรีส์ี่ปรมาจารย์ลัทธิมาร	78
ภาพที่ 79 ภาพหวังอู้ป้อนนักแสดงในซีรีส์ี่ปรมาจารย์ลัทธิมาร กำลังบรรเลยกุฉิน	79
ภาพที่ 80 ภาพตัวละครหลานว้งจีช่วงอายุ 15 ปี	80
ภาพที่ 81 ภาพตัวละครหลานว้งจีในช่วงเดินทางปราบภูติผี	81
ภาพที่ 82 ภาพฉากตัวประกันสกุลเวินกับในถ้ำเสวียนอู่ที่	81
ภาพที่ 83 ภาพฉากออกศึกยิงตะวัน.....	82
ภาพที่ 84 ภาพฉากออกศึกยิงตะวัน.....	82
ภาพที่ 85 ภาพชุดฉากปราบเว่ยอู่เซียนที่ปู่เย่เทียน และภาพประชาสัมพันธ์ซีรีส์ี่	83
ภาพที่ 86 ภาพชุดฉากกลับมาเจอกันอีกครั้งใน 16 ปีต่อมา	83
ภาพที่ 87 ภาพชุดฉากวัดกวนอิม	84
ภาพที่ 88 ภาพชุดรับตำแหน่งเซียนตูของหลานว้งจี	84
ภาพที่ 89 ภาพประชาสัมพันธ์ซีรีส์ี่ปรมาจารย์ลัทธิมารของหลานซีเฉิน	85
ภาพที่ 90 ภาพขลุ่ยเล่ย์ปิง 裂冰 กระปี่ซัวเยว่ 朔月 และของหลานซีเฉิน	86
ภาพที่ 91 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของหลานซีเฉิน.....	86
ภาพที่ 92 ภาพการออกแบบจินหลินไถ	88
ภาพที่ 93 ภาพการออกแบบโถงสั้ปฤษฎั้เพริศแพรว	89
ภาพที่ 94 ภาพลายดอกโบตั้ที่ปรากฏในสถาปัตยกรรมของสกุลจิน	89
ภาพที่ 95 ภาพลายดอกโบตั้ที่ปรากฏในของใช้ของสกุลจินที่.....	90
ภาพที่ 96 ภาพการออกแบบภายในจินหลิงไถ	90
ภาพที่ 97 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของจินกวงเหยา	91

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 98 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของจินกวงเหยา	92
ภาพที่ 99 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของจินจื่อเซวียน	93
ภาพที่ 100 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของจินหฺรูลาน	94
ภาพที่ 101 ภาพกระบี่คู่ฮว่า	95
ภาพที่ 102 ภาพตำหนักเขียนปู้จิ้งชื่อ.....	95
ภาพที่ 103 ภาพสัญลักษณ์และสิ่งของเครื่องใช้สกุลเนี่ย	97
ภาพที่ 104 ภาพดาบป่าเขี้ย	97
ภาพที่ 105 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายเนี่ยหมิงเจวีย	98
ภาพที่ 106 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายเนี่ยหวายซัง	99
ภาพที่ 107 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายเนี่ยหวายซัง	99
ภาพที่ 108 ภาพที่ตั้งปูเย่เทียนของสกุลเวินแห่งฉีซาน	100
ภาพที่ 109 ภาพสถาปัตยกรรมปูเย่เทียนของสกุลเวินแห่งฉีซาน	101
ภาพที่ 110 ภาพสัญลักษณ์และสิ่งของเครื่องใช้ของสกุลเวิน	101
ภาพที่ 111 ภาพนกเฟิงหวงในสถาปัตยกรรมฉี	102
ภาพที่ 111 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของเวินหนิง	103
ภาพที่ 112 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของเวินฉิง	103

บทที่ 1

บทนำ

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เรื่องปรมาจารย์ลัทธิมาร (จีน: 魔道祖师; พินอิน: Mó Dào Zǔ Shī) เป็นนวนิยายจีนชื่อดัง ประพันธ์โดย โม่เซียงถงซิว (Chinese: 墨香铜臭) ตีพิมพ์ครั้งแรกในประเทศจีนเมื่อ ค.ศ. 2016 ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นจำนวนมาก จนได้นำต้นฉบับไปดัดแปลงผลิตผลงานในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ หนังสือการ์ตูน ฉบับเรดิโอดราม่า ฉบับการ์ตูนทีวีออกอากาศครั้งแรกปี ค.ศ. 2018 มีทั้งหมด 3 ภาคได้แก่ ภาค 1 Qian Chen Pian (Chinese: 前尘篇) จำนวน 15 ตอน ภาค 2 Xian Yun Pian (Chinese: 羡云篇) จำนวน 8 ตอน และภาคที่ 3 มีกำหนดการฉายในปี 2020 ด้วยกระแสตอบรับที่ดีของปรมาจารย์ลัทธิมารในรูปแบบต่างๆทำให้บริษัท Tencent Penguin Pictures และ New Style Media ตัดสินใจซื้อลิขสิทธิ์ของนิยายเรื่อง ปรมาจารย์ลัทธิมาร มาผลิตเป็นละครโทรทัศน์ออนไลน์ดัดแปลงจากฉบับนวนิยายมีชื่อเรื่องภาษาจีนว่า เฉินฉิงลิ่ง Chén Qíng Líng (Chinese: 陈情令) ชื่อภาษาอังกฤษว่า The Untamed เป็นซีรีส์กำลังภายในที่บอกเล่าถึงมิตรภาพลูกผู้ชาย โดยมีเรื่องย่อว่า

เมื่อ 16 ปีก่อน ยุทธภพถูกควบคุมโดยห้าตระกูลใหญ่ ได้แก่ ตระกูลหลานแห่งกุซู่ ตระกูลเจียงแห่งอวิ้นเมิ่ง ตระกูลเนี่ยแห่งชิงเหอ ตระกูลเวินแห่งฉีซาน และตระกูลจินแห่งหลานหลิง ภายหลังจากตระกูลเวินเกิดอาละวาด สร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชน เหล่าเซียนเทพดั่งคุณธรรมจากตระกูลอื่นๆ จึงต้องร่วมกันต่อต้านตระกูลเวิน เว่ยอู่เซียน (เซียวจ้าน) หม่อมน้อยศิษย์ตระกูลเจียงผู้มีจิตใจเมตตาที่ภายหลังฝึกวิชามารและได้รับการขนานนามว่า "ปรมาจารย์อู่หลิง" ได้ทำการล้มล้างตระกูลเวินจนสำเร็จ แต่เพราะวิชาอันแกร่งกล้าของเขาต่างทำให้ผู้คนมากมายหวาดกลัว ยอดฝีมือจากทั่วทุกหนแห่งต่างพยายามทำลายล้างเว่ยอู่เซียน จนในที่สุดเขาหายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย 16 ปีต่อมา เว่ยอู่เซียนปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งในคราบชายสวมหน้ากากนามโมเสวียนอวี (เซียวจ้าน) ทุกคนต่างจำเขาไม่ได้ เขาได้กลับมาพบกับคู่หูหลานวังจี (หวังอู่ป้อ) จากตระกูลหลานแห่งกุซู่ เจียงเจิง (วังจั่วเจิง) ศิษย์ผู้น้องจากตระกูลเจียง แห่งอวิ้นเมิ่ง รวมถึงบุคคลอื่นในอดีต การกลับมาของเว่ยอู่เซียนในครั้งนี้จะมาเพื่อคลี่คลายปมปริศนาในอดีตและความจริงที่ทุกคนต่างคาดไม่ถึง นำแสดงโดย เซียวจ้าน และ หวัง อู่ป้อ (WE TV, 2019: <https://wetv.vip/th/play/v315328ncg7?vid=v315328ncg7>) ออกอากาศทางTencent Video ในประเทศจีน พร้อมกับการออกอากาศทาง WeTV ในประเทศไทย ตั้งแต่ 27 มิ.ย. ถึง 20 ส.ค. 2562 จำนวนทั้งสิ้น 50 ตอน ภายหลังจากการออกอากาศได้รับกระแสตอบรับเป็นอย่างดีจากประเทศจีนและประเทศไทยเห็นได้

จากการติดอันดับแรกของคำค้นหาในเว็บไซต์ Sina Weibo ซึ่งเป็น เครือข่ายสังคมออนไลน์แบบ microblog Twitter บริการเครือข่ายทางสังคมมีผู้ใช้มากกว่า 600 ล้านคน และมีผู้โพสต์ข้อความนับล้านรายต่อวันและเพิ่มผู้ใช้ใหม่ 20 ล้านรายต่อเดือนการจัดอันดับของเว็บไซต์ Xunyuu ซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารทำเรตติ้งได้สูงเป็นอันดับที่ 2 ในบรรดาซีรีส์จีนทั้งหมด โดยถือเป็นเว็บซีรีส์ (ซีรีส์ออนไลน์) ที่มีเรตติ้งสูงที่สุด(สุดสัปดาห์,2019: https://sudsapda.com/film/172504.html#cxrecs_s) นอกจากนี้คำค้นหาปรมาจารย์ลัทธิมาร ยังขึ้นอันดับ 1 คำค้นหาใน Twitter ประเทศไทยหลายสัปดาห์ ทำให้นักแสดงนำของเรื่องอย่างเซียวจ้านและหวังอี้ป้อ ติดอันดับผลการสำรวจความนิยมในประเทศจีนและไทย จากกระแสตอบรับที่ดีจากผู้ชมอย่างล้นหลามนั้นทางบริษัท Tencent Penguin Pictures จึงตัดสินใจจัดงานพบปะนักแสดงในเรื่องขึ้นที่ประเทศจีนและประเทศไทยในเวลาต่อมา ซึ่งเป็นไปตามคาดของสื่อมวลชนหลายๆสำนักที่บัตรเข้าชมถูกขายหมดอย่างรวดเร็ว (สุดสัปดาห์,2019: <https://sudsapda.com/film/176474.html>) ถือได้ว่าเป็นมิตินความสำเร็จครั้งใหม่ของซีรีส์แนวกำลังภายในของประเทศจีนเลยทีเดียว

ละครโทรทัศน์นับว่าเป็นสื่อหนึ่งที่ได้รับความนิยมและแพร่หลายมากในกลุ่มผู้ชม มีการผลิตละครโทรทัศน์อยู่อย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง การผลิตละครโทรทัศน์มีการคำนึงถึงองค์ประกอบด้านภาพหรือทัศนียภาพประกอบของภาพเป็นหลักจึงต้องอาศัยกระบวนการผลิตที่พิถีพิถันเพื่อสื่อสารกับผู้ชม ในยุคปัจจุบันศิลปะการละครเป็นศิลปะที่นำภาพจากประสบการณ์และจินตนาการของมนุษย์มาผูกเป็นเรื่องและจัดเสนอในรูปแบบของการแสดงใช้ศิลปะ กราฟฟิคที่สวยงาม ผู้สร้างสรรค์ในหลายๆด้านนั้นทำงานร่วมกันทั้งบทละคร นักแสดง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้าของนักแสดง ฉาก แสง เสียงประกอบละคร แก่นเรื่องและโครงเรื่องที่สนุกสนาน สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญในการสร้างละครให้มีรรถรส โดยทัศนียภาพประกอบของภาพถือได้ว่าเป็นส่วนที่จำเป็นมากพอกับบทละครหรืออาจจะมีความสำคัญมาก จนกล่าวได้ว่าองค์ประกอบที่เป็นเครื่องแต่งกายของนักแสดงนั้น สามารถให้สารต่างๆ ในละครซึ่งบางครั้งก็ถ้อยคำไม่สามารถสื่อข้อมูลเหล่านั้นได้หรือแม้แต่สามารถสร้างสรรค์ ความรู้สึกบางอย่างให้ตัวละครได้มากกว่าบทในละคร หรือถ้อยคำจะสามารถรังสรรค์ออกมาได้ สีสนับและรูปแบบของเครื่องแต่งกายจะสามารถสร้างความตื่นเต้น ความตระการตาให้แก่ผู้ชม การแสดงไม่ว่าจะเป็นชุดของของบรรดาคนในราชสำนักที่อลังการหรือสีสันสดใสของเครื่องแต่งกายสำหรับตัวละครก็ตามเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงจึงเป็นองค์ประกอบศิลป์ด้านหนึ่งที่มีความสำคัญในงานละคร

การออกแบบละครโทรทัศน์ออนไลน์เรื่อง The Untamed ปรมาจารย์ลัทธิมาร เกิดขึ้นจากองค์ประกอบการสร้างละครหลายๆด้านทั้งโครงเรื่องที่สนุก การออกแบบตัวละคร แก่นของเรื่องที่มุ่งสอนคุณธรรม ภาษาหรือบทละครที่เข้าใจง่าย เสียง เพลงประกอบละครที่เข้าถึงสื่อสารความรู้สึกของตัวละคร และอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญนั่นคือภาพ เป็นสิ่งที่คนดู “เห็น” ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่ ฉาก แสง เครื่องประกอบฉาก เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า จะเห็นได้ว่าละครโทรทัศน์เรื่องปรมาจารย์ลัทธิมารนั้นมีการแต่งตัวที่เป็นเอกลักษณ์ และใช้สีและสร้างสัญลักษณ์ที่สำคัญเพื่อใช้ระบุถึงบุคลิก ความเป็นมา และความหมายของตัวละครรวมอย่างแยบยล ตามแนวความคิดบทบาทหน้าที่ของผู้ดูแลเครื่องแต่ง จนทำให้ละครประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากทั้งในประเทศและต่างประเทศ

จากความน่าสนใจดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาสัญลักษณ์ที่ปรากฏในเครื่องแต่งกายและการแต่งหน้าจากละครโทรทัศน์ออนไลน์เรื่อง The Untamed ปรมาจารย์ลัทธิมาร เพื่อให้เห็นถึงรูปแบบความหมายของสี สัญลักษณ์ และความเชื่อเกี่ยวกับปรัชญาลัทธิเต๋าของจีนที่สื่อสารผ่านเครื่องแต่งกายของตัวละคร

2. คำถามของการวิจัย

เครื่องแต่งกายในซีรีส์ The Untamed ปรมาจารย์ลัทธิมารมีรูปแบบความหมาย สัญลักษณ์ และความเชื่อผ่านการแต่งกาย

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษารูปแบบความหมาย สัญลักษณ์ และความเชื่อผ่านการแต่งกายและการแต่งหน้าของตัวละคร

4. ขอบเขตการวิจัย

รายงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลเสื้อผ้าการแต่งกายจากซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารฉายออนไลน์ทาง WeTV ปี 2019 นวนิยายปรมาจารย์ลัทธิมารฉบับภาษาไทย เอกสารแนวคิดที่เกี่ยวข้องจากหนังสือและแหล่งข้อมูลออนไลน์

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 7.1. ทำให้ทราบถึงความหมายของสีสัญลักษณ์ และความเชื่อเรื่องเขียนของจีนผ่านการแต่งกายของตัวละคร
- 7.2. ทำให้ทราบถึงลักษณะการออกแบบเครื่องแต่งกายในละครโทรทัศน์ออนไลน์เรื่อง The Untamed ปรมาจารย์ลัทธิมาร
- 7.3. ทำให้ฝึกทักษะการสังเกตและการรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆ

บทที่ 2

การทบทวนแนวความคิดและงานศึกษาที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารการออกแบบการแต่งกายในละคร

แอนเตอร์สัน (1984) กล่าวถึงจิตวิทยาเครื่องแต่งกายว่า เสื้อผ้าแสดงออกถึงทัศนคติของคนทั่วไป ต่อตัวของเขาเองและสังคมที่แวดล้อมเขาอยู่ ทั้งนี้ได้จากสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาสวมใส่อยู่บนร่างกาย ตลอดจนวิธีที่พวกเขาใช้เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายเหล่านั้น เราสามารถใช้เสื้อผ้าเพื่อเปลี่ยนแปลงสถานภาพทางสังคมได้ บุคคลใดที่ต้องการยกระดับสถานภาพทางสังคมก็จะพยายามแต่งกายให้แตกต่างไปจากกลุ่มเพื่อนฝูงที่เป็นอยู่...ในระดับอารมณ์บุคคลที่จิตใจเศร้าโศก ก็มักจะเลือกเสื้อผ้าที่ช่วยเพิ่มความสดใสเข้มแข็ง ขณะที่บางคนอาจเลือกเสื้อผ้าที่ยิ่งเน้นความเศร้าและพยายามประกาศให้โลกรอบตัวล่วงรู้ว่าตนเองเศร้าโศกก็เช่นเดียวกัน บางท่านเชื่อว่าบุคคลที่เปิดเผยกล้าแสดงออกก็มักจะชอบสวมใส่เสื้อผ้าที่โดดเด่นแปลกเท่เพราะไม่หว่นต่อการเป็นจุดเด่น ขณะที่คน ขี้อายชอบเก็บตัวมักจะเลือกแต่งกายเสื้อผ้าที่สร้างความสบายใจให้ไม่โดดเด่นและมักจะมีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มหรือฝูงชนทั่วไป

หนังสือ The Language of clothes ของ Alison Lurie (1981) แสดงความคิดเห็นในเรื่องจิตวิทยาเครื่องแต่งกายไว้ว่า...ความเด่นของผู้สวมใส่ว่าลักษณะการแสดงความสูงส่งของมนุษย์โดยอาศัยเสื้อผ้าที่แสดงว่าตนเหนือคนอื่นนั้น มิได้มีเฉพาะการใช้เสื้อผ้าราคาแพงเท่านั้น แต่รวมถึงการใช้เสื้อผ้านั้นมากมายด้วย ขณะที่ชาวนาซาร์และบ่าวไพร่ ใช้เสื้อผ้าเพื่อให้ความอบอุ่นเพียงน้อยชิ้น และมีอยู่ไม่กี่ตัว แต่บุคคลที่มีสภาพทางสังคมสูงมักจะสวมใส่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายจำนวนชิ้นมากกว่า ลักษณะการเพิ่มจำนวนชิ้นของเครื่องแต่งกายนั้นบุรุษที่มั่งคั่งอาจอาศัยเสื้อผ้า เพิ่มความใหญ่ของสร้อยระย้า ความหนาของร่างกายหรือพุงของบุรุษอาจเกี่ยวพันกับความมั่งคั่ง สถานภาพทางสังคมและอำนาจ...

Michael Holt (1993) เขียนหนังสือเรื่อง “Costume and makeup (phaidon theater manuals)” กล่าวถึงแนวคิดกับเครื่องแต่งกายว่า เครื่องแต่งกายมีหน้าที่ทางละครหน้าที่หนึ่งนั่น คือช่วยเล่าหรือบอกถึงเรื่องราวในละครได้ กล่าวคือ เครื่องแต่งกายในละครจะบอกผู้ชมให้ทราบในทันทีว่าละครเรื่องนี้มีการเกิดขึ้น ณ สถานที่แห่งหนใด นาฏการในเรื่องเกิดขึ้นในดินแดนใด ทั้งนี้เพราะเครื่องแต่งกายของตัวละครเป็นตัวกำหนดหรือจัดวางละครในประวัติศาสตร์ยุคใดยุคหนึ่งและเป็นสิ่งกำหนดบริบท

สังคมแห่งใดแห่งหนึ่งให้กับเรื่อง นอกจากนี้แล้วเครื่องแต่งกายยังสามารถบอกผู้คนถึงพัฒนาการของตัวละครในเรื่องว่าเป็นเช่นไร รวมทั้งระดับทางสังคมที่แวดล้อมตัวละครว่าเป็นเช่นไร...

รองศาสตราจารย์พฤทธิ ศุภเศรษฐศิริ (2545) ได้กล่าวถึงเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงไว้ว่า ...เครื่องแต่งกายนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของการละครเมื่อเราดูการแสดงเราจะเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพอันงดงามบนเวที ไม่ว่าจะป็นฉากหรือความตระการตาของเครื่องแต่งกายของตัวละครที่นักออกแบบเครื่องแต่งกายออกแบบไว้ นอกจากนี้แล้วในบางครั้งผู้ดูจะถูกกระตุ้นให้รับรู้สารบางประการจากจิตวิทยาการใช้สี และลักษณะของเสื้อผ้าที่สื่อถึงความคิด ความรู้สึก บางประการอันเกี่ยวข้องกับเรื่อง...

พันธุชนะ สุนทรพิพิธ(2545) ยังกล่าวถึงเครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงไว้ว่า องค์ประกอบที่มีความสำคัญต่องานด้านออกแบบเพื่อการแสดงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านของการสร้างสรรค์งานละครเวทีนี้ นอกเหนือจากงานออกแบบด้านฉาก เวที หรือไฟแล้ว เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงยังนับเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะเครื่องแต่งกายที่ใช้ในงานแสดงนอกเหนือจากบทบาทของการเป็นส่วนที่ช่วยเสริมภาพที่ปรากฏบนเวทีแล้ว ยังได้ทำหน้าที่อันเปรียบเสมือนกับเครื่องมือในการช่วยส่งสารซึ่งสามารถบอกรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับวัย อาชีพ บุคลิก และภูมิหลังของตัวละครรวมไปจนถึงสถานที่และยุคสมัยของเรื่องราวสู่ผู้ชมได้อีกด้วย...

พันธุชนะ สุนทรพิพิธ(2554) ได้กล่าวไว้ในวิจัยเรื่อง “การพัฒนาแนวความคิดและกระบวนการออกแบบเสื้อผ้าเพื่อการแสดง”ว่า เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงถือเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่สัมพันธ์กับการละครเพราะเครื่องแต่งกาย หรือเสื้อผ้าที่ใช้แสดงนั้นมีบทบาทนอกจากเป็นเครื่องประกอบการแต่งกายให้ตัวละครแล้ว ยังเป็นส่วนที่ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายต่างๆผ่านนักแสดงไปสู่ผู้ชม ตลอดจนยังมีหน้าที่สำคัญในการเป็นส่วนช่วยเล่าเรื่อง และดำเนินเรื่องไปพร้อมกัน เครื่องแต่งกายเพื่อการแสดงเป็นไปได้ตั้งแต่ที่นักแสดงไม่ได้สวมใส่อะไรเลย ไปจนเครื่องแต่งกายที่ประกอบไปด้วยศิลปะชั้นสูง...

ฤทธิรงค์ จิวากานนท์ (2557) ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง ศิลปะการออกแบบเครื่องแต่งกายละครเวทีสมัยใหม่”ว่า เครื่องแต่งกายมีความสำคัญและบทบาทหน้าที่ในการสร้างตัวละครทุกตัวเครื่องแต่งกายทุกชิ้นที่อยู่บนร่างกายของนักแสดงจะช่วยสร้างให้นักแสดงแปลงร่างกลายเป็น ตัวละครอย่างน่าอัศจรรย์ นักแสดงและเครื่องแต่งกายละครผสมผสานกันเป็นหนึ่งเดียว สร้างความเชื่อในละครและทำหน้าที่เป็นผู้นำสารของละครให้ชัดเจน เครื่องแต่งกายละครจึงมีความสำคัญและบทบาทที่ส่งผลถึงละครโดยรวม...

National Arts Centre (2560) เขียนบทความจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง “costume design” กล่าวถึง การออกแบบเครื่องแต่งกายว่า นักออกแบบเครื่องแต่งกายจะเป็นผู้สร้างบุคลิกของนักแสดงแต่ละคนด้วยการออกแบบเสื้อผ้าและเครื่องประดับ ซึ่งนักแสดงจะสวมใส่ในขณะทำการแสดง การออกแบบของพวกเขาจำเป็นต้องสะท้อนบุคลิกของตัวละครในสคริปต์การแต่งกายของนักแสดงยังบ่งบอกให้เห็นถึงอาชีพของตัวละคร สถานภาพทางสังคม เพศ อายุ เป็นต้น อีกทั้งยังเป็นตัวจำแนกความแตกต่างระหว่างตัวละครหลักและตัวละครรองอีกด้วย

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีสีและความรู้สึก

ทวีเดช จิวบาง (2547) เขียนหนังสือเรื่อง “เรียนรู้ ทฤษฎีสี” กล่าวว่า สีมีอิทธิพลอยู่เหนือจิตใจมนุษย์ ซึ่งแต่ละสีมีผลกระทบต่อจิตใจมนุษย์ดังนี้ สีฟ้าอ่อน ช่วยให้จิตใจกระชุ่มกระชวยบรรเทาความเศร้าและช่วยกล่อมจิตใจ และเป็นสีของความอดทน สีแดง เป็นสัญลักษณ์ของพลังสร้างความตั้งมั่นในการทำกิจกรรม เป็นสีที่กระตุ้นประสาทมากที่สุด สีชมพู คล้ายกับธรรมชาติ อ่อนนุ่มและค่อนข้างจะเป็นทารก สีเขียว ทำให้สงบ คนที่ชอบสีนี้จะพยายามแสดงความสามารถ สีน้ำเงิน สื่อถึงความสงบของจิตใจที่มีอยู่ในคนที่อิมเมม เป็นสีที่สบายตาและช่วยขจัดความเครียด สีเหลือง เชื่อกันว่าแสดงออกถึงสามัญสำนึก สีม่วง จะดูดีกลับ คนที่ชอบสีม่วงเป็นคนที่มีลักษณะเจ้าอารมณ์และอ่อนไหว สีน้ำตาล เป็นสัญลักษณ์ของความกระวนกระวายและความไม่พอใจ สีเทา เป็นสีของการประนีประนอม และเป็นสีของคนที่ชอบใช้เหตุผล และสีขาว ดูจะเป็นสีในอุดมคติที่ไม่ก่อให้เกิดความรำคาญและข้อโต้แย้งใดๆ

สมเกียรติ ตั้งนโม (2552) ได้กล่าวถึงทฤษฎีสีไว้ว่า ลักษณะของวัตถุที่กระทบต่อสายตาให้เห็น เป็นสีมีผลถึงจิตวิทยา คือมีอำนาจให้เกิดความเข้มของแสงที่อารมณ์และความรู้สึกได้ การที่ได้เห็นสีจาก สายตา สายตาจะส่งความรู้สึกไปยังสมองทำให้เกิดความรู้สึกต่างๆ ตามอิทธิพลของสี เช่น สดชื่น ร้อน ตื่นเต้น เศร้า สีมีความหมายอย่างมากเพราะศิลปินใช้สีเป็นสื่อสร้างความประทับใจในผลงานของศิลปะ และสะท้อนความประทับใจนั้นให้บังเกิดแก่ผู้ดู มนุษย์เกี่ยวข้องกับสีต่างๆ อยู่ตลอดเวลาเพราะทุกสิ่งที่อยู่ รอบตัวนั้นล้วนแต่มีสีอันแตกต่างกันมากมาย สีเป็นสิ่งที่ควรศึกษาเพื่อประโยชน์กับตนเองและผู้สร้างงาน จิตรกรรม เพราะเรื่องของสีนั้นมีหลักวิชาเป็นวิทยาศาสตร์ จึงควรทำความเข้าใจวิทยาศาสตร์ของสีจะ บรรลุผลสำเร็จในงานมากขึ้น ถ้าได้ศึกษาเรื่องสีดีพอแล้ว งานศิลปะก็จะประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี

จารุพันธ์ เขาวนดี (2560) เขียนบทความจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์เรื่อง “ศิลปะกับเสื้อผ้าและการ แต่งกาย” กล่าวว่า ในการแต่งกายที่เกี่ยวข้องกับการใช้สีทางจิตวิทยา จะมีปฏิกิริยาต่ออารมณ์ของการแต่ง กาย คือ สีแดงเป็นสีที่กระตุ้นจิตใจเป็นอย่างดี เขียว ร้อนแรง ผู้ที่ใส่สีแดงจะต้องเป็นคนที่มีความมั่นใจ ในตัวเอง เปิดเผย และเป็นผู้นำ สีเหลือง เป็นสีที่บ่งบอกถึงความเป็นคนมีอารมณ์ดี ร่าเริง อ่อนโยน มีพลัง ความฉลาด และจินตนาการ สนใจงาน สีเขียว เป็นสีที่แสดงออกถึงความสุขุม เยือกเย็น เหมาะสำหรับ งานที่ต้องใช้พลัง หรือความคิด เมื่อใส่สีเขียวจะดูเป็นคนกระฉับกระเฉงและพัฒนาตนเอง สีฟ้า เป็นสีของความสงบและพักผ่อน มักใสในวันหยุดในบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ดูสดชื่น สีม่วง เป็นสีที่ขริบ สง่า เกิด ความศรัทธาและความสงบ สีขาว เป็นสีที่ใสสะอาด เข้าได้กับทุกสี ชอบค้นหาความจริงของชีวิต เป็นสี ของนักคิด เมื่อใส่สีขาวจะทำให้ขาดอำนาจในการตัดสินใจ สีดำ เป็นสีที่แสดงออกถึงความมั่นใจในตัวเอง ผู้ที่ใส่สีดำจะแสดงถึงการให้การนับถือ เป็นสีที่ชอบอยู่อย่างโดดเดี่ยว สีน้ำเงิน เป็นสีที่ควบคุมตนเองได้ดี มีความลึกซึ้ง รับผิดชอบ สนุกกับทุกเรื่อง

Graphic Buffet (2560) เขียนบทความจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์เรื่อง “ทฤษฎีสี เชิงจิตวิทยา และ การนำมาใช้ในการทำงานศิลปะ” กล่าวว่า ทฤษฎีสีเชิงจิตวิทยา และการนำมาใช้ในการทำงาน ในศิลปะ แขนงต่าง ๆ ล้วนต้องมีการใช้สีเพื่อสื่อให้เห็นถึงอารมณ์ของชิ้นงาน ทฤษฎีสี หมายถึง หลักวิชาเกี่ยวกับสี ที่มองเห็นได้ด้วยสายตา สามารถจำแนกสีออกได้เป็น 2 ประเภท คือ สีที่เกิดจากปรากฏการณ์ธรรมชาติ ในปัจจุบันได้มีการสังเคราะห์สีต่าง ๆ ขึ้นมาใช้ในงานกันอย่างกว้างขวาง เฉดสีต่าง ๆ ล้วนส่งผลต่ออารมณ์

ความรู้สึกนึกคิดเมื่อได้มองเห็น ดังนั้นการเลือกใช้สีให้สอดคล้องกับหลักทางจิตวิทยา เราจะต้องมีความเข้าใจก่อนว่าสีใดมีผลต่อความรู้สึกต่อมนุษย์อย่างไรบ้าง จึงจะสามารถนำมาใช้ได้อย่างเหมาะสมตามวัตถุประสงค์ นักออกแบบจึงมักใช้สีในการชักจูงให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ต่าง ๆ ตามที่ต้องการได้ ความรู้สึกเกี่ยวกับสีเมื่อได้มองเห็น สามารถจำแนกออกได้ดังนี้

สีแดง มีความร้อนแรงมากที่สุด ความก้าวร้าว ปราดเปรียว รุนแรง รวดเร็ว นอกจากนี้สีแดงยังใช้เป็นสัญลักษณ์ของความรัก ความร่ำร้อน ความขัดแย้ง การทะเลาะวิวาท และอันตราย อีกด้วย

สีน้ำเงิน เป็นสีโทนเย็น จึงให้ความรู้สึกเยือกเย็น เยียบสงบ เมื่อได้มอง แสดงถึงความรับผิดชอบ ความจริงใจ ความสะอาด ความเย็น ความผ่อนคลาย

สีเหลือง เป็นสีโทนร้อนที่ให้ความสว่างสูง แสดงถึงความสนุกสนานร่าเริง ความเบิกบาน ความทันสมัย สุขภาพที่ดีแต่ถ้าเป็นสีเหลืองหม่นจะให้ความรู้สึกในเชิงลบ เช่น ความขี้ลาด ความอ่อนแอ ความเจ็บป่วย

สีเขียว เป็นสีโทนเย็นที่ให้ความรู้สึกผ่อนคลาย สงบ แต่ก็ให้ความรู้สึกสดชื่นมีชีวิตชีวา การเจริญเติบโต ความเป็นธรรมชาติ

สีม่วง มักจะให้ความรู้สึกยิ่งใหญ่ ความหรูหรา ความสูงส่ง ความลึกลับ มีเสน่ห์

สีขาว เป็นสีที่มีความสว่างสีสูงมากที่สุด จึงให้ความรู้สึกโปร่ง เบาสบาย ความละเอียดอ่อน ความบริสุทธิ์ สะอาด ใหม่ สดใส ความดี มีคุณธรรม

สีน้ำตาล ให้ความรู้สึกเก่า ความสงบเยียบ การก่อกาเนิด ความแห้งแล้ง เป็นสีแห่งธรรมชาติ สามารถกระตุ้นความรู้สึกแข็งแรง มีพลัง และความน่าเชื่อถือ ความเป็นธรรมชาติ

สีดำ เป็นสีที่มีดที่สุด จึงให้ความรู้สึกหดหู่ เกรงขริม ลึกลับ

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลัทธิเต๋า

ประวัติ ป้อมอรินทร์ ได้อธิบายถึงลัทธิเต๋าในบทความ แนวคิดว่าด้วยชีวิตและความตายในวัฒนธรรมจีนไว้ว่า ...ลัทธิเต๋า (道教) ถือกำเนิดขึ้นโดยเหลาจื่อ 老子 ราว 571-471 ปีก่อนคริสต์ศักราช นักปราชญ์ที่มีชื่อเสียงของจีน หลักคำสอนของลัทธิเต๋านั้นเรื่องการดำเนินชีวิตสอดคล้องกับธรรมชาติ ด้วยกฎแห่งความสมดุลของธรรมชาติ คือ หยิน (陰) เช่น กลางคืน ผู้หญิง ความเย็น ฯลฯ และ หยาง (陽) เช่น กลางวัน ผู้ชาย ความร้อน ฯลฯ

แม้ปัจจุบันยังมีการถกเถียงในนิยามของคำว่า ‘เต๋า’ ว่าแท้จริงแล้วคืออะไร แต่โดยทั่วไปให้การยอมรับว่า ‘เต๋า’ คือ วิถีธรรมชาติ โดยมีหลักในการดำเนินชีวิตคือ ให้อยอมรับธรรมชาติ ปล่อยให้ทุกสิ่งเป็นไปตามวัฏจักรของธรรมชาติ โดยไม่ฝ่าฝืนกฎแห่งธรรมชาติ มิเช่นนั้นอาจเกิดเรื่องเลวร้ายตามมา เช่น ฝนน้ำหนักด้วยการกั้นยาลดความอ้วนอาจทำให้ได้รับอันตราย ปลูกบ้านด้วยการตัดไม้ทำลายป่าอาจทำให้เกิดอุทกภัยเนื่องจากฝืนธรรมชาติ เป็นต้น

แนวคิดเรื่องชีวิตและความตายของลัทธิเต๋ามีอิทธิพลอย่างมากต่อความเชื่อของชาวจีน ส่วนแนวคิดเรื่อง ‘ชีวิตเกิดจากการรวมตัวของลมปราณ เมื่อลมปราณแตกสลายชีวิตก็ดับลง’ 人之生，氣之聚也；聚則為生，散則為死。 จากคัมภีร์จวงจื่อ บทไว้เพียน 《莊子·外篇》 นั้น ลัทธิเต๋าเชื่อใกล้เคียงกับลัทธิฮูเนื่องจากล้วนเป็นลัทธิที่เกิดขึ้นในผืนแผ่นดินจีนมาช้านาน แต่แนวคิดทั้ง 2 ก็แตกต่างกันที่มุมมองและทัศนคติ ซึ่งลัทธิเต๋ามีมุมมองว่าชีวิตจะเกิดขึ้นหรือดับลงล้วนเป็นไปตามวัฏจักรของธรรมชาติ มนุษย์ควรปฏิบัติต่อการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติด้วยท่าทีที่ยอมรับดูคำสอนที่ว่า “生死氣化，順應自然。” (เกิดดับคือการเปลี่ยนแปลงของลมปราณ ยอมรับความเป็นไปตามธรรมชาติ) เช่นเดียวกับเมื่อมี ‘เข้า’ ก็ต้องมี ‘ออก’ ดังที่ปรากฏในคัมภีร์เต๋าเต๋อจิง 《道德經》 ที่ว่า “出生入死” (เกิดและดับเหมือนกับเข้าและออก) คือเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้น

เหลาจื่อสอนให้มนุษย์ยอมรับว่าชีวิตเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ มาจากธรรมชาติและกลับคืนสู่ธรรมชาติเท่านั้น เหลาจื่อเชื่อว่าการมองข้ามเรื่องความเป็นความตายนี้เอง กลับเป็นวิธีการถนอมชีวิตที่ดีที่สุด เช่นเดียวกับหลักการดำรงชีวิตของเต๋าที่เน้นว่า เมื่อมนุษย์มองข้ามอัตตาและกิเลสทั้งปวง กลับจะได้รับการยอมรับจากผู้อื่นมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดในคัมภีร์เต๋าเต๋อจิงอีกตอนหนึ่งที่ว่า

“ ปร า ช ญ์ ว าง ต น อ ยู ห ลั ง จ ึง ไ ต่ น ำ ห น ำ ว าง ต น อ ยู น อ ก ว ง จ ึง ต ำ ร ง อ ยู ”
是以聖人後其身而身先，外其身而身存。

อันเป็นแนวคิดเดียวกันกับเนื้อหาอีกตอนที่ว่า

“ ยามมีชีวิตอยู่อ่อนนุ่ม ตายแล้วจึงแข็งกระด้าง”

(之生也柔弱，其死也堅強。)

“ พฤษภานานายามมีชีวิตอยู่อ่อนเปราะ พอตายแล้วจึงแข็งแข็ง”

(草木之生也柔脆，其死也枯槁。)

“ ดังนั้นพวกแข็งกร้าวจึงเป็นพวกที่ตาย พวกที่อ่อนโยนคือพวกที่มีชีวิต”

(故堅強者死之徒，柔弱者生之徒。)

“ กองทหารที่แข็งกร้าวจึงถูกทำลาย ไม้ที่แข็งแกร่งจึงหักโค่น”

(是以兵強則滅，木強則折。)

“ ความแข็งแกร่งเป็นของต่ำ ความอ่อนนุ่มเป็นของสูง”

(強大處下，柔弱處上。)

ดังนั้นวิธีการรักษาชีวิตที่ดีที่สุดคือ

“ให้อยู่ในที่ที่ผู้คนไม่ปรารถนาจะอยู่” (處眾人之所惡) การให้ความสำคัญกับร่างกายตนเอง
มากไปก็เป็นผลเสีย ดังเนื้อหาอีกตอนที่ว่า “ชีวิตของผู้คน (ที่) เคลื่อนไหวดิ้นรนสู่แดนมรณะ มีอยู่สามใน
สิบส่วน ไฉนเป็นเช่นนั้นก็เพราะอยากมีอายุยืนยาว เสพสุขปรนเปรอสังขารจนเกินควร
人之生，動之於死地，亦十有三。夫何故？以其生生之厚。

นอกจากเหลาจื่อแล้ว จวงจื่อ (莊子 รว 369-286 ปีก่อนคริสต์ศักราช) นักปรัชญาเต๋าคนสำคัญ
เคยบรรยายเกี่ยวกับชีวิตและความตายเอาไว้อย่างลึกซึ้งว่า ชีวิตและความตายล้วนเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลา
หนึ่งขณะสรรพสิ่งหมุนเวียน เพราะฉะนั้นจึงไม่มีอะไรน่าหวาดหวั่น เป็นเพียงกฎแห่งธรรมชาติ ร่างกาย
มนุษย์เกิดจากลมปราณ (氣) ความตายเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงรูปแบบหนึ่งเท่านั้น.....

พจนานุกรม (2525) ได้พูดถึงปรัชญาลัทธิเต๋าไว้ว่า...ปรัชญาเต๋า (Taoism) เกิดขึ้นจากความเชื่อถือบูชาพระเจ้าประจำธรรมชาติ ซึ่งเป็นความเชื่อดั้งเดิมของจีน คำว่า “เต๋า” ในความหมายทางปรัชญาและศาสนาหมายถึง “สิ่งสมบูรณ์สูงสุด” เต๋าเป็นต้นกำเนิดของสิ่งทั้งปวง และครอบคลุมทุกอย่างเอาไว้ ทั้ง จักรวาล โลก สังคมและชีวิต เต๋าเป็นกฎธรรมชาติ สรรพสิ่งจึงดำเนินไปตามวิถีของเต๋า โดยมีแนวคิดและหลักคำสอน ปรัชญาเต๋า ความเชื่อถือการบูชาธรรมชาติ

ปรัชญาเต๋า (Taoism) เกิดขึ้นจากความเชื่อถือบูชาพระเจ้าประจำธรรมชาติ ซึ่งเป็นความเชื่อดั้งเดิมของจีน คำว่า “เต๋า” ในความหมายทางปรัชญาและศาสนาหมายถึง “สิ่งสมบูรณ์สูงสุด” เต๋าเป็นต้นกำเนิดของสิ่งทั้งปวง และครอบคลุมทุกอย่างเอาไว้ ทั้ง จักรวาล โลก สังคมและชีวิต เต๋าเป็นกฎธรรมชาติ สรรพสิ่งจึงดำเนินไปตามวิถีของเต๋า ดังนั้น เต๋าเป็นสิ่งที่เรียกขานด้วยชื่อไม่ได้ เป็นสิ่งนามธรรม ไม่มีรูปร่างลักษณะ อยู่เหนืออำนาจของกาลเวลา

เต๋าเป็นต้นกำเนิดของสิ่งทั้งปวง สรรพสิ่งในโลกล้วนเกิดจาก “ภาวะ” และภาวะคือ ฟ้ำ ดินและ “อภาวะ” ซึ่งก็คือเต๋า เต๋ามีอยู่ในทุกหนทุกแห่ง เต๋าเป็นต้นตอให้สรรพสิ่งเกิดขึ้น เมื่อมีสิ่งต่าง ๆ ย่อมมีเต๋ายู่เสมอการรู้จักกฎธรรมชาติของชีวิต การปฏิบัติตามกฎธรรมชาติของชีวิตจนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมชาติ ความรู้สึกที่เต็มเปี่ยมอยู่ภายใน ทั้งหมดคืออุดมคติแห่งเต๋า อิทธิพลของลัทธิเต๋าที่มีต่อสังคมจีน ลัทธิเต๋าของเล่าจื๊อ ได้รับการสนับสนุนจากคนส่วนใหญ่ผู้ถูกกดขี่ แต่คนชนชั้นที่มีการศึกษาดี ไม่มีใครนิยมชมชอบนัก ผลก็คือลัทธิเต๋าก็ค่อยๆ เสื่อมไป ต่อมาคนส่วนมากยังศรัทธาในลัทธิแบบเชื่อในโชคกลางและไสยศาสตร์อีกด้วย ทำให้พวกนับถือลัทธิของขงจื๊อพากันเหยียดหยาม ก็เพราะลัทธิเหยียดหยามลัทธิเต๋านี้เอง คนเลยไม่สนใจวิทยาศาสตร์ ดังนั้นประเทศจีนจึงเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์น้อยเกินไป เพราะไปหลงตำหนิลัทธิเต๋า ลัทธิเต๋านั้นค้นพบเรื่องทางวิทยาศาสตร์มาก่อนชนชาติใด เช่น การประดิษฐ์ดินปืน นอกจากนี้ความปรารถนาของผู้นิยมลัทธิเต๋านั่นจะค้นหาความจริงเกี่ยวกับชีวิต และหนีปัญหาต่าง ๆ ด้วยการไปใช้ชีวิตใกลัทธิธรรมชาติ ทำให้ค้นพบการบำบัดรักษาโลกด้วยสมุนไพร ซึ่งทำให้เกิดวิวัฒนาการด้านความรู้ทางแพทย์อีกด้วย

โชติช่วง นาดอน (2548) ได้พูดถึงปรัชญาเต๋าไว้ว่า ปรัชญาเต๋า มีแนวคิดเป็นลักษณะจิตนิยม สอนว่าความจริงแท้คือเต๋านั้นเป็นธรรมชาติที่อยู่เหนือการสมมุติ เป็นบ่อเกิดของสรรพสิ่งและพิสูจน์ไม่ได้ด้วยผัสสะ (ประสบการณ์ระดับประสาทสัมผัส) เป็นปรัชญาปัจเจกชน เชื่อว่าธรรมชาติดั้งเดิมของมนุษย์ดีอยู่แล้วแต่มนุษย์ถูกความอยากเข้าครอบงำ ทำให้ตกอยู่ในอำนาจกิเลสตัณหาจึงทำให้หัน

หลังไปจากเต๋า มุ่งแสวงหาสิ่งต่าง ๆ มาตอบสนองความอยากของตนผลที่ตามมาคือทำให้มนุษย์มีความทุกข์มนุษย์จึงควรกลับเข้าหา “เต๋า” มุ่งสู่ความสงบทางธรรมสละทางโลก ดำรงชีวิตเรียบง่าย เพราะมนุษย์สามารถเข้าถึง “เต๋า” ได้โดยอาศัยจิตที่สงบการกลับคืนสู่เต๋าคือการดำเนินชีวิตสอดคล้องกลมกลืนกับธรรมชาติและเรียบง่าย แนวคิดทางการเมืองคือการปล่อยให้ประชาชนอยู่อย่างมีอิสระภาพ ให้เป็นไปตามธรรมชาติ ความเดือดร้อนของสังคมเป็นผลจากการศึกษา (เมื่อมีความฉลาดมากเกิดไปอาจนำไปสู่การเอาเปรียบผู้อื่นในสังคม) และการเข้าไปก้าวก่ายของรัฐในการเข้าไปปกครองประชาชน รัฐในอุดมคติคือรัฐที่มีเต๋ามีความสงบเป็นที่ตั้ง ไม่รุกรานใคร....

หนังสือสมาธิเต๋าจิ้งกง วิถีแห่งเซียนฟ้า (2551) ได้อธิบายถึงลัทธิเต๋าเอาไว้ว่า ลัทธิเต๋าคือ ศาสตร์แห่งการฝึกฝนชีวิตมนุษย์เป็นเทพเซียน โดยเริ่มจากการที่มนุษย์ตระหนักถึงความเจริญด้านวัตถุไม่ช่วยทำให้ชีวิตมีค่าสูงขึ้นจึงหันมาค้นหาความจริงของชีวิตจึงเกิดวิชาที่เรียกกันว่าวิชา “สำเร็จเป็นเทพเซียน” โดยฝึกให้ผู้ปรารถนามีอายุยืนสามารถแบ่งได้ออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกคือศาสนาเต๋าของกลุ่มหวงเหล่าที่สนใจฝึกฝนชีวิตของตนเป็นเซียนด้วยวิธีแบบดั้งเดิม ด้วยการบ่มเพาะพลังปราณ และทำสมาธิให้จิตว่างเพื่อบรรลุเต๋า สนใจต่อการดำรงอยู่ของชีวิตและคุณค่าความเป็นมนุษย์ ส่วนกลุ่มที่สอง คือกลุ่มที่ศรัทธาในเทพเจ้าเน้นการทำพิธีกรรมและการสวดมนต์ต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นโดยพรต หลักการของเต๋าคือการดำรงชีวิตให้คล้อยตามความเหมาะสมของธรรมชาติและเผยแพร่คุณธรรมของบรรพชน ดังนั้นจึงมีคำสอนให้ “เคารพฟ้าทำตามบรรพชน เกื้อกูลประโยชน์ต่อโลก” คือบรรลุถึงความสามารถกลับคืนสู่สัจจะคือมีฟ้ากับมนุษย์รวมเป็นหนึ่งสภาวะสูงสุด...

Wang Xiang-feng (2551) นักวิทยาศาสตร์ชาวจีนกล่าวว่า ลัทธิเต๋าเป็นสำนักปรัชญาหนึ่งของจีน ซึ่งสถาปนาขึ้นโดยเล่าจื้อและจวงจื้อ ลัทธิเต๋าให้ความสำคัญกับการไม่กระทำในสิ่งที่มีบังคับ การเคารพภาวะดั้งเดิมของสรรพสิ่งที่เรียบง่าย และการปฏิบัติตามกฎธรรมชาติ ถึงแม้ใช้ชีวิตสันโดษแต่ยังต้องเรียนรู้เรื่องการปกครองบ้านเมือง กลยุทธ์ทางทหาร และฝึกฝนอบรมจิตใจ ส่วนศาสนาเต๋าก็ได้พัฒนาจากความเชื่อแบบดั้งเดิมของจีนโบราณ ซึ่งประกอบด้วยความเชื่อเรื่องธรรมชาติ ความเชื่อเรื่องพอมดมหมอผี ประเพณีท้องถิ่น และความสามารถพิเศษต่าง ๆ หลักแนวคิดพื้นฐานของศาสนาเต๋าคือ แนวคิดของเล่าจื้อและจวงจื้อ ในสมัยราชวงศ์ฮั่นตอนปลาย ความเชื่อแบบดั้งเดิมต่าง ๆ ได้รวมตัวกันจนตกผลึกเป็นศาสนาที่มีความเชื่อเรื่องเทพเจ้า เมื่อเข้าสู่สมัยราชวงศ์จิ้น (พ.ศ. 808-963) นักบวชในศาสนาเต๋าก็รวบรวมเทพเจ้าทั้งหลายและจัดลำดับศักดิ์ของเทพเจ้าเป็นระบบ หลังจากนั้น

ลัทธิเต๋าและศาสนาเต๋าก็ได้ผสมผสานกัน เนื่องจากศาสนาเต๋านำแนวคิดเกี่ยวกับชีวิตและธรรมชาติของลัทธิเต๋ามาประยุกต์ใช้ จึงทำให้ลัทธิเต๋าก็ได้รับความเชื่อเรื่องผีและเทพเจ้ากลายเป็นลัทธิศาสนาหนึ่ง

Changlong Lan (2561) ได้พูดถึงศาสนาเต๋านในวารสารศิลปศาสตร์ปริทัศน์เรื่อง “ร่องรอยเกี่ยวกับแนวคิดปรัชญาและศาสนาเต๋านในศาลเจ้าหน้าจาช่าไท่จื่อ จังหวัดชลบุรี” ไว้ว่าร่องรอยแนวคิดปรัชญาจีนและศาสนาที่ปรากฏในศิลปะจีนมีทั้งศาสนาเต๋าน ศาสนาพุทธนิกายมหายานและลัทธิขงจื้อ ซึ่งระบบความเชื่อหลักทั้ง 3 แนวคิดนี้เปรียบเหมือนล้อของรถสามล้อที่ช่วยกันผลักดันให้สังคมจีนเคลื่อนตัว เกิดพัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง ส่งอิทธิพลกับศิลปะจีนในศาลเจ้าหน้าจาช่าไท่จื่อ ซึ่งถือได้ว่าเป็นผลงานจากการผสมผสานของพลังความเชื่อที่ช่วยขับเคลื่อนของลัทธิขงจื้อ ศาสนาพุทธนิกายมหายานและศาสนาเต๋านในอดีต

4) เอกสารการสื่อความเชิงสัญลักษณ์ของจีน

การสื่อความหมายของภาพมงคลจีนโดยผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กนกพร ศรีญาณลักษณ์ ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา (2554) ได้พูดถึงการสื่อความเชิงสัญลักษณ์ของจีนไว้ว่า วิธีการสื่อความหมายของภาพมงคลจีนมี 4 วิธี คือ การสื่อความหมายโดยตรง การสื่อความหมายโดยอ้อม การสื่อความหมายโดยเสียงเหมือนหรือใกล้เคียง และการสื่อความหมายโดยไซบทกวีหรือเรื่องเล่า โดยสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายของภาพมงคลจีนสามารถแบ่งได้ 5 ประเภทคือ บุคคลมงคล พืชมงคล สัตว์มงคล สิ่งของมงคลและลวดลายมงคลในสังคมจีนมีวัฒนธรรมที่สื่อถึงความเปนมงคล 5 ประเภท คือ

1. วาจามงคล หมายถึง การใช้ภาษาในการสื่อสารสิ่งที่เป็นมงคล เช่น การพูดอวยพร การขับร้องเพลงพื้นบ้าน การเลาเรื่อง เป็นต้น ซึ่งคำพูด บทเพลงและเรื่องเลาล้วนมีเนื้อหาที่เป็นมงคล
2. ตัวอักษรมงคล หมายถึง การใช้ตัวอักษรจีนที่มีความหมายดีมาเรียบเรียงเพื่อสื่อความหมายที่เป็นมงคล เช่น “ต๋วยเหลียน” เป็นกลอนคู่หรือกลอนสองบาทที่เขียนตามแนวยาวบนกระดาษสีแดงสองแผ่น โดยกลอนคู่นี้จะต้องมีจำนวนคำเท่ากัน มีการเล่นคำ มีเสียงสูงต่ำ มีการสัมผัสคล้องจองและความหมายที่เป็นมงคล
3. จารีตมงคล หมายถึง การประพฤติปฏิบัติตามจารีตประเพณีของสังคมที่สืบทอดกันมา ชานาน การประพฤติตนตามแนวทางที่สังคมเห็นดีเห็นงามและสังคมยอมรับ ถือเป็นมงคลชีวิต เช่น ประเพณี

“ฉีเฉี่ยว” เป็นการให้หญิงสาวเรียนรู้งานเย็บปักถักร้อยและฝึกทำให้เป็นเพื่อที่ว่าแต่งงานไปแล้วจะไม่ถูกแม่สามีดูถูก

4. ตัวเลขมงคล หมายถึง ตัวเลขที่สื่อถึงความเป็นมงคล ถึงแม้ว่าตัวเลขจัดเป็นตัวอักษรประเภทหนึ่ง แต่อักษรตัวเลขตามความรู้สึกของชาวจีนแล้ว จะไม่เหมือนกับตัวอักษรทั่วไปเนื่องจากอักษรตัวเลขไม่ได้ใช้ในเรื่องของการคิดคำนวณเพียงอย่างเดียว แต่ยังสื่อความหมายอื่นที่ไม่ใช่ความหมายตามตัวเลขอีกด้วย เช่น เลขแปด ตามความเชื่อของชาวจีนแล้ว เลขแปดหมายถึงความร่ำรวย เนื่องจากเลขแปดในภาษาจีนออกเสียงว่า “ปา” (八) คล้ายกับเสียงของตัวอักษรจีน “ฟา” (发)

ที่แปลว่าร่ำรวย

5. ภาพมงคล หมายถึง การนำคำพูด บทกลอน เรื่องเล่าที่ตีมาวาดเป็นรูปภาพ เป็นการสื่อความหมายมงคลที่งดงาม แต่การสื่อความหมายมงคลในลักษณะนี้ โดยมากไม่ใช่การสื่อความหมายที่สามารถเข้าใจได้โดยตรงจากรูปภาพ การใช้สัญลักษณ์ใดสื่อความหมายได้นั้นมีที่มา

มงคล 5 ประเภทที่ได้กล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมมงคลที่หลากหลาย แทรกซึมอยู่ในการดำรงชีวิตของชาวจีน ในมงคล 5 ประเภทนี้สิ่งที่ทำความเข้าใจได้ยาก และแตกต่างไปจากวัฒนธรรมของชาติอื่น ทั้งยังเป็นสิ่งที่ยอมรับกันในสังคมจีนมาช้านาน คือภาพมงคล ซึ่งการใช้สัญลักษณ์ต่างๆ แทนคำสิริมงคลในภาพมงคลจีนนั้น เริ่มตั้งแต่ในสมัยบุพกาลเรื่อยมาจนมีการพัฒนาอย่างรวดเร็วในสมัยราชวงศ์ซ่ง ราชวงศ์หยวน ต่อมาเมื่อถึงสมัยราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง ภาพมงคลจีนได้รับการแพร่หลายอย่างยิ่งขีดสุด และยังเป็นที่ยอมรับมาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเครื่องแต่งกายจีนโบราณ

Enlighten และสำนักงาน Oversea Chinese language and Culture Online ได้รวบรวมและเรียบเรียงวัฒนธรรมการแต่งกายของจีนไว้ว่า

สมัยซางและโจว ตะวันตก เครื่องแต่งกายโบราณสมัยซางและโจวตะวันตกไม่มีเหลือสืบทอดมาจนถึงปัจจุบันแต่จากเครื่องหยกและรูปเหมือนมนุษย์ที่ขุดพบจากสุสานโบราณโหวเจียวจงเมืองโบราณอันหยาง (อยู่ในมณฑลซีอัน ในอดีตเรียกว่าฉางอันหรือเตียงอัน) และสุสานโบราณฟู่ท้าวทำให้พอทราบว่า

สตรีชั้นสูงราชสำนักนางสนมเสื้อที่ปกคอไขว้กัน สวมกระโปรง ผูกผ้าพันเอว และมี แพรแถบด้านหน้าที่ยาวถึงเข่า

ส่วนวัตถุโบราณที่เป็นรูปเหมือนคนในสมัยโจวตะวันตกที่หลงเหลือนั้นก็มิใช่มีอยู่ไม่มาก เมื่อสังเกตจากหยกแกะสลักรูปมนุษย์โบราณในแหล่งวัฒนธรรมลั่วหยาง(ลกเอี๋ยง) และรูปหล่อทองแดงรูปคนและรถม้า ทั้งเสื้อ กระโปรง เข็มขัด แถบผ้า ล้วนเป็นเป็นส่วนประกอบของเครื่องแต่งกายพื้นฐานของบุรุษชั้นสูง สีของเสื้อจะเป็นกลุ่มสีเขียว (เขียวเข้ม แดง เหลือง ขาว ดำ) กระโปรงใช้กลุ่มสีเขียว (ส้ม เขียว ม่วง) ซึ่งจะให้ความสำคัญกับแถบผ้าที่ใช้เย็บกระโปรงมาก

เครื่องหล่อทองแดงจากสมัยโจวตะวันตกได้จารึกข้อความของโจวอ๋องถึงเรื่องเครื่องแต่งกายในพิธีแต่งตั้งเลื่อนขึ้นว่า กระโปรงใช้ 朱 zhū , 市 shì , 葱 cōng, 黄 huáng (มาจากจารึกในหม้อสำฤทธิ์เหมากง) 市, 黄 (มาจากจารึกในหม้อโลหะมีฝาปิดชนิดหนึ่ง) เป็นต้น ตัวอักษร 市黄 และ 衡 héng หมายถึง แพรแถบ ซึ่งตัวอักษร 衡 จะมีความหมายรวมไปถึงแพรแถบที่ห้อยเครื่องหยก

ประติมากรรมที่พบที่สุสานสมัยจ้านกั๋วทั้งที่ฉินหยาง-ฉางไถในมณฑลเหอหนานและที่สุสานเจียง หลิง-จี้หนานในมณฑลหูเป่ย์ ทุกตัวต่างแขวนแพรแถบประดับไว้ด้านหน้าทั้งสิ้น การแขวนหยกไว้ที่กระโปรงนั้นทำให้แลดูมีสีสันสดใส ซึ่งเป็นที่ดึงดูดของคนรอบข้างทั้งยังเป็นสัญลักษณ์บนร่างกายที่แสดงถึงตำแหน่งอีกด้วย

สมัยราชวงศ์โจว (周朝) สมัยนี้ชุดเซินอี 深衣 และชุดหู่ฝู่ 胡服 ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย และเนื่องจากการใส่เสื้อกับกระโปรงนั้นไม่ค่อยสะดวก จึงทำให้มีการปรับปรุงและสร้างเสื้อเซินอีขึ้นมา โดยนำเสื้อและกระโปรงมาเย็บเป็นชุดเดียวกัน แล้วสวมในลักษณะของชุดคลุม โดยแหวกช่องสำหรับเป็นซาบเสื้อด้านหน้า แต่ด้านหลังยังติดกันอยู่ (ลักษณะคล้ายเสื้อจี๊ดตัวใหญ่ที่สามารถใส่คลุมได้ถึงเข่า) และเนื่องจากคนสมัยนั้นยังไม่สวมกางเกง จึงต้องใช้ผ้าพันร่างกายไว้แน่นๆซึ่งจะช่วยให้แต่งกายได้มิดชิดมากยิ่งขึ้น

เสื้อเซินอีมีลักษณะสวมใส่โดยพันร่างกายไว้อย่างหนาแน่น จึงได้เป็นที่มาของชื่อ เซินอี แปลว่า ชุดรัด ซาบเสื้อของเซินอี มีสองแบบ คือ ซาบเสื้อแหลม และซาบเสื้อตรง เสื้อเซินอีได้รับความนิยมในสมัยจ้านกั๋วบริเวณซากโบราณสถานของเมืองต่างๆ เช่น ปราสาทโจวหวางอ๋องเมืองจ้าว เมืองจงซาน

เมืองฉิน และเมืองฉีได้ขุดพบเจอบุราณวัตถุลักษณะคล้ายคนสวมชุดเซินอีและรูปคนสวมเสื้อเซินอี
แกะสลักจากไม้จากสุสานแคว้นฉูมีรายละเอียดต่างๆที่แสดงให้เห็นบนเสื้อผ้าอย่างชัดเจน

ภาพที่ 1 ตัวอย่างชุดในสมัยราชวงศ์โจว

ที่มา : Enlighten. (2000)

ภาพที่ 2 ภาพเขียนสีบนผ้าไหม สมัยราชวงศ์โจว พบที่เมืองฉางซา มณฑลหูหนาน

ที่มา : Enlighten. (2000)

เสื้อแขนสั้นเป็นหนึ่งในจุดเด่นของเสื้อผ้าของชาวแคว้นฉู่ บริเวณสุสานหมายเลข 1 ของแคว้นฉู่ ที่กุเจียงหลิงหม่าได้ขุดพบ “เสื้อ” แขนสั้นที่เรียกว่า อี้จีอี ในบันทึก ชิวเหวิน กล่าวไว้ว่ามันคือ เสื้อแขนสั้นชนิดหนึ่ง สืบเนื่องจากเครื่องแต่งกายรูปคนที่แกะสลักอยู่บนระฆังชุดเฉิงโหวอ มองเห็นเป็นคนสวมเสื้อแขนสั้น (เฉิงโหวอ คือระฆังที่สามารถเคาะบรรเลงเป็นเพลงได้ เพราะลูกระฆังแขวนไต่ระดับเสียงกันสามออกเตฟหรือมากกว่า)

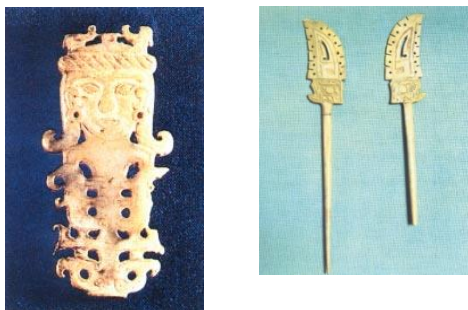

ภาพที่ 3 ส่วนประกอบของเครื่องแต่งกายสมัยราชวงศ์โจว

ที่มา : Enlighten. (2000)

ปิ่นผมให้เมื่อสิ้นสุดพิธีการ ถ้าหากสตรีนั้นยังมิได้ประกอบพิธีหมั้นก็จะจัดพิธีปักปิ่นขึ้นเมื่ออายุ 20 ปี ปิ่นถือได้ว่าเป็นเครื่องประดับศีรษะที่สำคัญอย่างมากในจีนในสมัยโบราณ บนตัวปิ่นมักสลักลวดลายต่างๆ และปิ่นนี้ภายหลังก็ได้ได้ถูกพัฒนาจนกลายมาเป็นกิ๊บติดผมในที่สุด

ขงจื้อมีความเชื่อว่า หยกที่สวยงามเป็นสัญลักษณ์ของความสูงศักดิ์แห่งบุรุษเพศ ดังนั้นชาวจีนในสมัยโบราณจึงให้ความสำคัญกับเครื่องหยกเป็นอย่างมาก เครื่องหยกจึงมีหลายประเภทด้วยกัน ลวดลายที่พบบนเครื่องประดับหยกก่อนยุคฉินมีหลายลวดลาย เช่น ลายคน ลายมังกร ลายปักษาลายสัตว์ป่า

ภาพที่ 4 ภาพตัวอย่างปิ่นที่พบในยุสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน

ที่มา : Enlighten. (2000)

ตะขอ (สำหรับใช้เกี่ยวสายรัดเอว) ตะขอชนิดนี้ใช้เกี่ยวไว้ที่ปลายปลายสายรัดเอวสำหรับยึดให้แน่น ผู้ตีในช่วงเวลาก่อนยุคฉินนิยมใช้ตะขอเหล่านี้มาเป็นเครื่องประดับชนิดหนึ่ง และแฟชั่นช่วงนี้ยิ่งทำให้การใช้ตะขอเกี่ยวสายรัดเอวมีความหลากหลายมากขึ้นไปอีก การผลิตก็ยิ่งมีความน่าสนใจ นอกจากนี้ใช้สำหรับคาดเอวและประดับตกแต่งแล้ว ตะขอนี้ก็ยังสามารถห้อยไว้ที่เอวสำหรับแขวนดาบ กระจก トラประทับหรือสิ่งของอื่นได้อีกด้วย

ภาพที่ 5 ภาพตะขอที่พบในยุคสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน

ที่มา : Enlighten. (2000)

ลวดลาย ในช่วงเวลาก่อนยุคฉินมักเป็นลาย มังกร หงส์ สัตว์ เป็นหลัก ซึ่งมีความหมายอันเป็นมงคล ลายที่แพร่หลายที่สุดในสมัยนั้นคือหงส์และมังกร ซึ่งแสดงถึงตำแหน่งและพระบารมีของพระราชวงศ์ และยังเป็นการแสดงถึงความยินดีในพิธีมงคลสมรส นกกระเรียนและกวางแสดงถึงการมีอายุยืนยาว นกฮูกแสดงถึงชัยชนะ ในรูปภาพเหล่านี้มักใช้ภาพธรรมชาติและภาพเหนือธรรมชาติมารวมกัน

ไว้บนลายกึ่งก้านบุผาชาติหรือเถาว์ลัย ทำให้ภาพเหล่านั้นแลดูมีชีวิตชีวา สลับซับซ้อนแต่ไม่รุงรัง ซึ่งลวดลายต่าง ๆ บนเสื้อในยุคก่อนสมัยฉินนี้มักเป็นงานปัก

ภาพที่ 6 ตัวอย่างลวดลายผ้าที่พบในสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน

ที่มา : Enlighten. (2000)

สมัยราชวงศ์ฉินและฮั่น ประมาณ 221 ปีก่อนคริสตกักราชจักรพรรดิฉิน (จินซีฮ่องเต้) ได้รวมจีนเป็นปึกแผ่นและจัดตั้งจักรวรรดิฉินในระบบศักดินาซึ่งถือเป็นการก่อตั้งประเทศจีนขึ้นเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ ด้วยกำลังทางทหารของราชวงศ์ฉิน ทำให้กองทัพฉินเป็นกองทัพที่มีประสิทธิภาพมาก ซึ่งได้หลงเหลือให้เห็นในรูปแบบของทหารสุสานฉินหรือ ปินหม่าโหย่งอันเป็นหลักฐานที่สำคัญที่สุดที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมการแต่งกายในยุคราชวงศ์ฉินนี้ ในราว 206 ปี ก่อนคริสตกักราช ราชวงศ์ฮั่นได้ก่อตั้งประเทศขึ้นอีกครั้ง หลังจากผ่านการพักฟื้นจากภาวะสงคราม วัฒนธรรมการแต่งกายก็ถูกพัฒนาให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นภายใต้คำขวัญที่ว่า “ยกเลิกร้อยสำนัก รับเพียงขงจื้อ” ราชวงศ์ฮั่นซึ่งได้ยึดหลักคำสอนของขงจื้อจึงจัดตั้งระบบเครื่องแต่งกายตามศักดินาขึ้นมา ซึ่งเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมของยุคฮั่นนั้นก็เป็นรากฐานที่แข็งแกร่งในการพัฒนาวัฒนธรรมทาง การแต่งกายในอนาคตอีกด้วย

ชุดคลุมยาวชวีจวี 曲裾 เสื้อเชิของยุคก่อนราชวงศ์ฉินได้พัฒนามาเป็นเสื้อคลุมยาว ชวีจวีในยุคราชวงศ์ฮั่น หรือเสื้อคลุมยาวชวีจวี เป็นเสื้อผ้าที่นิยมสวมกันในหมู่ชายและหญิงชาวฮั่น มีลักษณะเป็นเสื้อที่ปกเสื้อไขว้กันอยู่ เวลาสวมใส่จะจงใจเผยให้เห็นเสื้อผ้าข้างในที่แตกต่างกัน ซึ่งบางครั้งถูก

เรียกว่า “ชุดสามชั้น 三重衣” นอกจากนี้บริเวณปกยังมีการแต่งด้วยลวดลายต่างๆอย่างสวยงามและเนื่องจากสาบเสื้อที่พันเป็นเกลียวอยู่บนตัวนั้น ก็ได้กลายเป็นแฟชั่นที่ได้รับความนิยม

ภาพที่ 7 ตัวอย่างชุดคลุมยาวขวี่จวี สมัยราชวงศ์ฉิน

ที่มา : Enlighten. (2000)

ในสมัยราชวงศ์ฮั่นหลังจากที่กางเกงแหวกเป้าค่อยๆถูกแทนที่ด้วยกางเกงมีเป้า และการใช้กางเกงขวี่มาสวมทับกางเกงไม่มีเปาก็ทำให้มีขาที่ยาวเหยียดเกินพอดี และการตัดเสื้อผ้าที่ดูกระชับไม่หลวมล่ามได้เข้ามาแทนที่ชุดขวี่จวี และเป็นที่นิยมในสมัยต่อมา

ภาพที่ 8 ตัวอย่างชุดสาบเสื้อตรงสมัยราชวงศ์ฮั่น

ที่มา : Enlighten. (2000)

หมวกและเกี้ยว 巾 จิน เป็นผ้าพันมวยผม เป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความเป็นผู้ใหญ่ของผู้ชาย ในสมัยฮั่น 帙 ก็คือผ้าพันมวยผมที่เพิ่ม 冠 หมวกครอบ (เกี้ยว) เข้าไปหมวกและเกี้ยวนี้ยังเป็นหนึ่งใน สัญลักษณ์พื้นฐานที่ใช้แสดงความแตกต่างทางชั้นชน ทั้งยังเน้นสวมใส่เพื่อให้ความอบอุ่นศีรษะ บุรุษ ชาวฮั่นที่อายุเกิน 20 ปีไปแล้ว หากมีตำแหน่งจะสวมเกี้ยว และไม่มีเกี้ยวสำหรับชายสามัญทั่วไป

กระโปรงตาน 单裙 สตรีในสมัยฮั่นจะสวมใส่กระโปรงตาน ซึ่งเป็นกระโปรงที่คลุมทั้งร่างไว้ และยังเป็นกระโปรงที่เป็นต้นแบบของกระโปรงจีนโบราณอีกด้วย กระโปรงตานเป็นกระโปรงที่ใช้ผ้าไหมสี ผืนเย็บติดเข้าด้วยกัน ผ้าไหมทั้งสี่จะมีรูปร่างที่ข้างบนกว้างและข้างล่างแคบ เรียงต่อกันโดยใช้รูปแบบ สองแถบตรงกลางแคบ และอีกสองแถบข้างๆกว้าง ส่วนเอวมีระบายจีบซึ่งมีปลายยาวๆสองข้างห้อยไว้ ใช้เป็นสายรัดเอว สายนี้สามารถเปลี่ยนอันใหม่ได้

ทรงผมตกหลังม้า 堕马髻 การมวยผมในราชวงศ์ฮั่นมีหลายรูปแบบ ทั้งการมวยผมในส่วนบน ของศีรษะ การมวยผมแบบสองด้าน และยังมีการมวยผมที่ห้อยข้างหลังอีกด้วย ในการจัดแต่งทรงผมมัก หวีแบ่งผมบนศีรษะก่อน จากนั้นจึงค่อยนำทั้งสองส่วนมามัดรวมเป็นช่อเดียวกัน และก่อเป็นก้อนจากล่าง ขึ้นบน แล้วค่อยจัดเป็นทรงต่าง ๆ ทรงตกม้าเป็นผมทรงหนึ่งที่มวยผมเอียงอยู่ด้านข้าง ลักษณะคล้าย กำลังจะหล่นจากหลังม้า จะหล่นแหล่ไม่หล่นแหล่ สาวๆที่ทำผมทรงตกหลังม้า มักกันคิ้ว ทำตี่จิวง (วาด ตั้ตาให้เหมือนมีน้ำตา) แล้วเดินโยกย้ายสายสะโพกนั้น ทำให้พวกนางแลมีจริตจะก้านสวยงามสมแบบ ผู้หญิง

ภาพที่ 9 ตัวอย่างทรงผมทรงตกหลังม้า ที่พบในประติมากรรมสมัยราชวงศ์ฮั่น

ที่มา : Enlighten. (2000)

แถบพวงหยก (绶 /shòu) ก็คือแถบตราหยก ดังนั้นในสมัยฮั่นจึงเรียกมันว่า ตราประทับ ตราประทับพวกนี้ก็คือสัญลักษณ์ที่สำคัญในการแยกแยะยศตำแหน่งหลังจากที่ราชสำนักฮั่นได้ปรับปรุงระบบการแต่งกาย ดังนั้นการจะใช้ตราหยกขนาดไหน รวมถึงการใช้สีและรูปแบบการถักทอ ต่างก็มีรูปแบบที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ซึ่งทำให้การจำแนกหยกประจำตำแหน่งที่ห้อยอยู่นั้นมีความสะดวกเป็นอย่างยิ่ง เหล่าขุนนางมักจะอยู่นอกบ้านจึงต้องนำตราหยกใส่ไว้ในกระเป๋าที่เอว มีสายห้อยยาวออกมาด้านนอก และถักให้เป็นห่วงๆ ลวดลายต่าง ๆ ในยุคฮั่น

สมัยราชวงศ์เหนือใต้ ราว 400 ปีหลังจากสถาปนาราชวงศ์ฮั่น พระราชวงศ์เริ่มเสื่อมโทรมและแตกออกเป็น 3 แคว้น (สามก๊ก) ซึ่งแคว้นวุ่ย (เว่ย) เป็นแคว้นที่มีอำนาจที่สุดจากสามแคว้นที่คานอำนาจกัน ภายหลังจากแคว้นจิ้นเป็นผู้ที่มีอำนาจเหนือแคว้นอื่น ต่อมาชนเผ่าเร่ร่อนรอบ ๆ จึงฉวยโอกาสบุกเข้าไปในพื้นที่ที่ยังไม่มีการป้องกันและมีการตั้งแคว้นเล็ก ๆ ต่าง ๆ นับสิบแคว้นในพื้นที่จ้งจวน (ที่ราบภาคกลางลุ่มแม่น้ำฮวงโห) ซึ่งทำให้จิ้นในศตวรรษที่ 3 ถึง 6 แตกเป็น แคว้น วุ่ย จิ้น และราชวงศ์เหนือใต้ที่สับสนวุ่นวายเป็นอย่างยิ่ง การสู้รบระหว่างชาติพันธุ์ทำให้วัฒนธรรมในแต่ละพื้นที่ได้ผสมผสานรวมกัน และแลกเปลี่ยนกัน ลักษณะการใช้ของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายต่าง ๆ ก็ได้พัฒนาให้ดีขึ้นในสมัยนี้ ในทางสุนทรียศาสตร์มันก็คือการค้นหา “ความงามซึ่งเป็นอมตะ” อันหรรษาและละเมียดละไม

เกี่ยวผ้าตาข่าย 漆纱笼冠 เกี่ยวผ้าตาข่ายเป็นหมวกกวนที่มีความเป็นเอกลักษณ์ในยุคราชวงศ์ เว่ย จิ้น และราชวงศ์เหนือใต้ ชายหญิงสมัยนั้น ต่างก็สวมเกี่ยวประเภทนี้ได้ เนื่องจากทำด้วยไหมพรมสีดำ จึงได้ชื่อว่าเกี่ยวผ้าตาข่าย ความโดดเด่นของหมวกกวนประเภทนี้คือ ส่วนบนจะเรียบแบน มีส่วนปิดใบหูทั้งสอง ด้านข้างล่างของส่วนที่ปิดใบหูนั้นจะมีเชือก

เสื้อใหญ่แขนกว้าง 大袖宽衫 ผู้คนในยุคเว่ย จิ้น มีความเชื่อในลัทธิเต๋าและอภิปรัชญา (เล่าจื๊อ/จวงจื๊อ/โจวอี้) กันมาก เนื่องจากหวังว่าจะมีชีวิตเป็นอมตะ ดังนั้นความคิดเรื่องยาอมตะจึงแพร่หลายมากในยุคนั้น หลังจากกินยาอมตะเข้าไป มักทำให้ร่างกายเกิดความร้อนรุ่ม จึงไม่เหมาะกับการแต่งกายในชุดที่รัดแน่นเกินไป และการที่ผู้คนส่วนมากที่ต่างเสาะแสวงหา “ความอมตะแบบเซียน” ดังนั้นผู้คนจึงนิยมใส่เสื้อผ้าที่มีขนาดใหญ่กว่าตัวมาก

ภาพที่ 10 ตัวอย่างภาพของชุดเสื้อใหญ่แขนกว้างตามปรัชญาลัทธิเต๋า

ที่มา : Enlighten. (2000)

ชุดเสื้อและกางเกงขาจีบ (ชุดคู่เจ้อ) 褙褶 คือชุดที่เป็นเสื้อและกางเกง รูปแบบพื้นฐานของมันก็คือ ด้านบนสวมใส่เสื้อแขนกว้าง ส่วนด้านล่างสวมใส่กางเกงที่มีขากางเกงกว้าง ชุดคู่เจ้อมีที่มาจากเสื้อผ้าดั้งเดิมของชนเผ่าเร่ร่อนทางตอนเหนือ เมื่อถึงยุคราชวงศ์เหนือใต้ เสื้อผ้าชนิดนี้เริ่มเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในหมู่ชาวจีน ส่วนขาของกางเกงยิ่งนานไปยิ่งมีขนาดใหญ่ขึ้น และเพื่อความสะดวกในการเดิน จึงใช้ผ้าที่ยาวประมาณ 1 เมตรผูกไว้ที่ขากางเกง เรียกว่า “ฟู่คู” ภายหลังแขนเสื้อและขากางเกงได้มีขนาดใหญ่ขึ้นมาก จึงถูกเรียกว่า “เสื้อแขนกว้าง” และ “กางเกงขาบาน” ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นเครื่องแต่งกายที่นิยมกันมากในสมัยราชวงศ์เหนือใต้

ภาพที่ 11 ตัวอย่างของชุดเสื้อและกางเกงขาจีบ (ชุดคู่เจ้อ)

ที่มา : Enlighten. (2000)

ชุดแพรแถบไหมระย้า 杂裾垂髻服 ส่วนที่ห้อยลงมาจากชุดเซินอีของผู้หญิงในสมัยเว่ยจิ้นเป็นแถบผ้ารูปสามเหลี่ยมที่ซ้อนทับกันอยู่ นอกจากนั้นยังมีแบบที่ห้อยแถบผ้าผืนใหญ่ไว้ด้านหลัง ได้แถบผ้านั้นก็มีแถบผ้าแพรอีกหลายชั้นห้อยลวดออกมา และเนื่องจากการใช้ผ้าไหมผ้าแพรที่มีลักษณะอ่อนนุ่มเบาบาง ดังนั้นเวลาที่บรรดาหญิงสาวเหล่านี้กำลังย่างก้าว จึงทำให้แพรพรรณพวกนั้นโบกสะบัดตามแรงลม ดูเป็นการเคลื่อนไหวที่ไม่หยุดนิ่งเหมือนสายน้ำไหล ภายหลังได้มีการเพิ่มแถบผ้าประดับ ชุดทั้งสองรูปแบบจึงได้รวมอยู่ในชุดเดียวกัน ซึ่งก็คือชุดแพรแถบไหมระย้านี้เอง ซึ่งการแต่งกายลักษณะนี้ทำให้สาวสมัยเว่ยจิ้นดูเด่นเป็นสง่า เต็มไปด้วยความหรูหรา

ภาพที่ 12 ตัวอย่างชุดแถบผ้าไหมระย้า
ที่มา : Enlighten. (2000)

ชุดกระโปรงชานฉวิน 衫裙 ชุดกระโปรงชานฉวินเป็นเครื่องแต่งกายที่ผู้หญิงในยุคเว่ยและจิ้นสวมใส่อยู่เป็นประจำ ตัวเสื้อส่วนบนมีความพอดีกับร่างกาย (รัดรูป) แขนเสื้อกว้าง ส่วนล่างเป็นกระโปรงจีบ ชายกระโปรงยาวลากพื้น ซึ่งหลวม สวมใส่สบาย เป็นเสื้อผ้าที่ด้านบนเรียบง่ายแต่ด้านล่างหรูหรา และเมื่อประดับเครื่องประดับที่โอ้อ่าเข้าไป ก็ยิ่งเผยถึงความสวยสะอิดสะเอ้งในกายสาวชาวเว่ยและจิ้นออกมา

ภาพที่ 13 ตัวอย่างชุดชุดกระโปรงขานฉวินในสมัยราชวงศ์เว่ยจีน

ที่มา : Enlighten. (2000)

ทรงผมสตรีเว่ยจีน ผู้หญิงชาวเว่ยและจีนนิยมใช้ผมปลอมสำหรับประดับทรงผม มีทรงที่หวีเป็นตัวอักษร 十 อยู่บนศีรษะ ส่วนผมที่เหลือก็ปล่อยให้ห้อยไว้ด้านหลัง ปัจจุบันเรียกทรงนี้ว่า “ทรงไม้กางเขน” บ้างก็นำผมขดเป็นม้วนอยู่บนศีรษะ แล้วจัดเป็นทรง เรียกว่า “ทรงก้นหอย” บ้างก็ทำผมเป็นวงๆปล่อยให้ไหวไปมา เรียกว่า ทรงเทรโพนม 飞天髻 และยังใช้ผมปลอมสำหรับเพิ่มความสูงของผม ผู้หญิงมักจะนำดอกไม้สดหรือกับประดับผม

ภาพที่ 14 ตัวอย่างทรงผมในสมัยราชวงศ์เว่ย จีน

ที่มา : Enlighten. (2000)

สมัยสุย ถัง และสมัยห้าราชวงศ์ ปีคริสต์ศักราช 589 ในยุคราชวงศ์สุยมีการรวมรวมประเทศขึ้นอีกครั้ง และจึงค่อยๆฟื้นฟูระบบการแต่งกายในสมัยยุคฉินและยุคฮั่นขึ้น ยุคสุยได้นำ “สุรียัน จันทราดาราราย” และลวดลายอื่น ๆ กลับมาประดับบนฉลองพระองค์ในพระราชพิธีของพระจักรพรรดิอีกครั้งหนึ่ง จากตอนนี้ “สุรียันจันทราระดับพาดหา (ป่า) ดารารายพรางพายกลางขนอง (หลัง)” ก็ได้กลายเป็น

พื้นฐานของฉลองพระองค์ในยุคต่อ ๆ มา ค.ศ. 618 ได้มีการสถาปนาราชวงศ์ถังซึ่งทำให้ประเทศจีนมี
 ประสิทธิภาพและเจริญรุ่งเรือง ประเทศมีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ไพศาล การปกครองเป็นเอกภาพ มี
 การติดต่อและแลกเปลี่ยนกับต่างชาติมากมาย วัฒนธรรมและศิลปะเจริญรุ่งเรืองเป็นประวัติการณ์
 วัฒนธรรมการแต่งกายก็แสดงออกได้อย่างไม่ยอใคร โอ้อาหุรหุรา

ภาพที่ 15 ตัวอย่างชุดในสมัยราชวงศ์ถัง

ที่มา : Enlighten. (2000)

ชุดเสื้อเอวสั้นปานปีและกระโปรงนางฟ้า 半壁仙裙 ในช่วงปี ค.ศ. 605-617 สตรีชาวสุยนิยม
 สวมปานปี ซึ่งก็คือเสื้อแขนสั้นที่สวมทับเสื้อแขนยาว (คล้ายเสื้อกั๊ก) และสวมกระโปรงที่ใส่คู่กับปานปี
 เรียกว่า กระโปรงนางฟ้าหรือเรียกอีกอย่างว่า กระโปรงสิบสองจีบ เป็นกระโปรงที่มีชายกระโปรง
 ค่อนข้างกว้าง เวลาที่แต่งกายลักษณะนี้ สาวๆทั้งหลายมักสวมหมวกตาข่ายผ้าไหมซึ่งเป็นผลจากการรับ
 อิทธิพลการแต่งกายของชนเผ่าทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือ

ภาพที่ 15 ตัวอย่างชุดชุดเสื้อเอวสั้นปานปีและกระโปรงนางฟ้า

ที่มา : Enlighten. (2000)

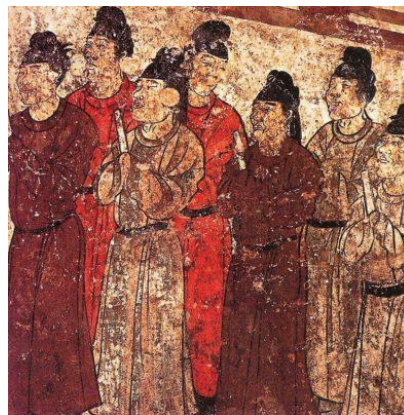
เสื้อและชุดคลุมคอกลม 唐圆领衫 เสื้อและชุดคลุมคอกลมพัฒนามาจากชุดจีนอี (ชุดพิธีการแบบวัฒนธรรมฮั่น) ในสมัยโบราณและเป็นเสื้อผ้ารูปแบบหลักของผู้ชายในสมัยถึงด้านหน้าและด้านหลังต่อกันเป็นชิ้นเดียว บริเวณคอเสื้อ แขนเสื้อ ต่างมีการขลิบริม ด้านล่างของคอเสื้อด้านหน้า มักปะด้วยแถบผ้าตามแนวนอน คาดเอวให้แน่นด้วยเข็มขัด บนศีรษะสวมหมวกฝู สวมรองเท้าหุ้มข้อ ชุดคลุมแบ่งเป็น 2 ประเภท คือแขนกว้างและแขนแคบ แขนแบบแคบเหมาะสำหรับเวลาต้องการความคล่องแคล่ว แขนกว้างนั้นแสดงถึงความทันสมัยและความหรูหรา

ภาพที่ 16 ตัวอย่างชุดเสื้อและชุดคลุมคอกลม

ที่มา : Enlighten. (2000)

หมวกโพกหัว 唐幞头 แรกเริ่มเดิมทีนั้น ผู้คนใช้ผืนผ้าพันหัวจากด้านหน้าไปด้านหลังเพื่อให้ผมอยู่ทรง และปล่อยชายผ้าที่ขมวดปมทั้งสองข้างไว้ด้านหลัง ปล่อยให้ห้อยอย่างอิสระ ส่วนปลายผ้าอีกสองฝั่งก็ขมวดขึ้นไปบนหัวแล้วมัดไว้ข้างบนนั้น ซึ่งเป็นลักษณะของหมวกฝูในระยะเริ่มแรก ภายหลังก็ได้เพิ่มสายผ้าเข้าไปแล้วมัด จากนั้นปล่อยให้ห้อยไหวพลี้อยู่ด้านหลัง ซึ่งมีลักษณะของการตกแต่งอย่างชัดเจน ต่อมาจึงตกแต่งหางหมวกฝูเป็นทรงหลากหลายรูปแบบ ทั้งยังใช้สายลวดหรือสายทองแดงทำเป็นโครงที่ปลายห้อยนั้นซึ่งทำให้รูปแบบหางของหมวกฝูมีหลากหลายตามแต่ความนิยมผู้ใช้

ภาพที่ 17 ตัวอย่างหมวกโพกหัว

ที่มา : Enlighten. (2000)

ชุดเสื้อและกระโปรงเกาะอกสมัยถัง (กระโปรงหยู 襦裙) เสื้อหยูสมัยถังเป็นเสื้อผ้าเจียหรือเสื้อผ้าฝ้ายที่มีขนาดสั้นและไม่ยาวมาก บริเวณคอเสื้อและปลายแขนเสื้อตกแต่งด้วยลายดั้นทองหรือประดับด้วยงานปัก หรือปักลายด้วยผ้าตาดสีแดง ซึ่งการประดับตกแต่งเช่นนี้ทำให้เครื่องแต่งกายมีความหรูหราฟู่ฟ่า และกระโปรงยุคถังนี้ส่วนมากเอวสูงหรือรัดอก รัดสะโพก และชายกระโปรงกว้างยาวลากพื้น และมีลักษณะเป็นกระโปรงจีบทรงกระบอก

ภาพที่ 182 ตัวอย่างชุดหยูสมัยราชวงศ์ถัง

ที่มา : Enlighten. (2000)

ผ้าคลุมไหล่ผ้าไหม (เพย์โป 帔帟) เพย์โปก็คือผ้าพันคอยาว ส่วนมากทำมาจากผ้าไหมพิมพ์ลาย ใช้สวมคลุมไหล่ผู้หญิง รูปแบบที่เต็มไปด้วยลวดลายและมันเงาสะท้อนแสงนั้นมีให้เห็นมากที่สุด ซึ่งใช้พาดไหล่ปล่อยให้ชายทั้งสองห้อยลงมาที่แขนให้แถบหนึ่งยาว แถบหนึ่งสั้น บ้างก็นำปลายทางขวาผูกไว้กับสายรัดเอว ส่วนอีกปลายหนึ่งก็คลุมอ้อมหน้าอกผ่านไหล่ไปด้านหลังให้ห้อยพลีวอยู่ด้านหลัง บ้างก็นำปลายทั้งสองข้างพันไว้ที่หน้าอก ผู้หญิงที่สวมผ้าคลุมไหล่ เวลากรีดกายอย่างก้าวร้าว นั้น ปลายผ้าไหมก็จะสะบัดพลีวตามแรงลม ดูงดงามยิ่งนัก

เสื่อแขนใหญ่ ต้าชี่วซาน เป็นเครื่องแต่งกายของผู้หญิงในสมัยถัง เนื่องจากเป็นเสื่อที่แขนมากกว่า 1.3 เมตร จึงถูกเรียกว่า ‘ต้าชี่วซาน’ (เสื่อแขนใหญ่) ต้าชี่วซานตัดเย็บมาจากผ้าเนื้อบางโปร่งแสง ซึ่งประดับรูปภาพที่งดงาม ผู้หญิงสวมใส่ต้าชี่วซานเพื่อที่จะแสดงออกถึงความสง่างามและแสดงความมีฐานะของตน

ภาพที่ 19 ตัวอย่างชุดต้าชี่วซาน

ที่มา : Enlighten. (2000)

การแต่งหน้าของสตรีสมัยราชวงศ์ถังมีขั้นตอนดังนี้ ทารองพื้น ปิดแก้มแดง เขียนคิ้ว ซึ่งคิ้วแต่ละแบบมีชื่อเรียกเฉพาะ เช่น คิ้วที่บางละเอียดและยาว เรียกว่า ไต้เหมย คิ้วที่หนาและใหญ่ เรียกเอ๋อเหมย ซึ่งบางครั้งเรียกว่า กว่างเหมย ต่อมาจึงทาลิปสติก ต้มจุดลักยิ้ม และติดฮวาเตี้ยนตามลำดับ

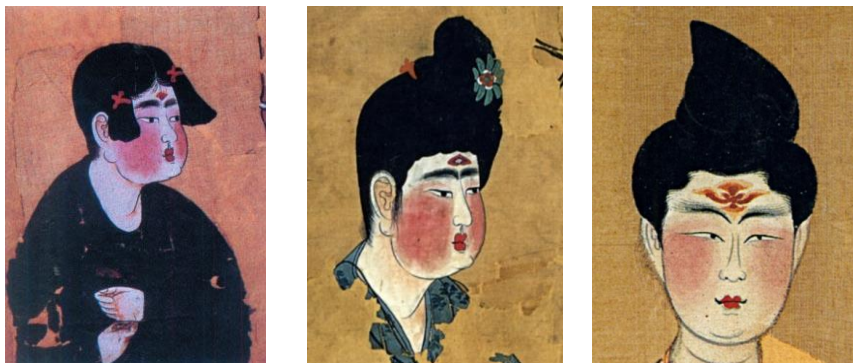

ภาพที่ 20 ตัวอย่างรูปแบบการแต่งหน้าของผู้หญิงสมัยถัง
ที่มา : Enlighten. (2000)

ฮวาเตี้ยน (huadian/花钿) สัญลักษณ์รูปดอกไม้ที่สตรีสมัยราชวงศ์ถังนิยมเขียนบนกลางหน้าผาก นั้นมีเรื่องเล่ากันว่าในสมัยยุคราชวงศ์เหนือใต้ มีองค์หญิงองค์หนึ่งได้แอบเข้านอนหลับในห้องใต้หลังคาพระราชวัง กลีบดอกเหมยสีสดที่ถูกลมตีให้ล่องลอยอยู่ในอากาศก็ได้หล่นลงมาที่หน้าผากนวลๆ ของนาง หลายวันผ่านไป กลีบดอกเหมยที่ติดอยู่กลางหน้าผากนั้นก็ค่อยมลอกหลุดลอกออกไป แต่นั่นก็กลับกลายเป็นว่าเป็นการเพิ่มความงามให้องค์หญิง ไม่นานจากนั้น บรรดาสาวกในพระราชวังก็ได้ทำตาม องค์หญิงโดยการนำสีมาวาดเป็นรูปหรือลายต่างๆลงไปที่หว่างคิ้ว และมีบางคนก็ถึงขนาดกับนำแผ่นทอง มาติดที่หว่างคิ้วกันเลยทีเดียว ซึ่งได้กลายมาเป็นหนึ่งในแฟชั่นการแต่งหน้าที่นิยมของบรรดาสาวกทั้งหลายในยุคถัง

ภาพที่ 213 แบบฮวาเตี้ยน
ที่มา : Enlighten. (2000)

ภาพที่ 22 ตัวอย่างการวาดฮาเวียนบนหน้าผากของสตรีสมัยราชวงศ์ถัง
ที่มา : Enlighten. (2000)

ทรงผม ทรงผมของสตรีชาวถังมีมากมายหลากหลาย เช่น ทรงมวยครึ่งหัว ทรงจิ้งกู่ (ผมสองช่อคล้ายโบ) ทรงสองห่วง ทรงยอดเอียง ทรงใจเดียว ทรงวอดตัว้อ และทรงอุยгур์ ลักษณะเด่นของทรงผมเช่นนี้คือมีขนาดสูงกว้างใหญ่ ขณะจัดแต่งทรงผมอาจใช้ผมปลอมหรือผมปลอมที่จัดทรงแล้วมาประดับเพิ่ม นอกจากนี้นิยมตกแต่งด้วยเครื่องประดับผม เช่น ปิ่นเงิน หวีงา ลูกปัดเงินทองหรือดอกไม้ขนนก กระเด็น ปิ่นหงส์คู่ประกอบตั้งตั้ง และเครื่องประดับอื่นๆที่ละเอียดงดงาม

ภาพที่ 23 ตัวอย่างทรงผมของสตรีสมัยราชวงศ์ถัง
ที่มา : Enlighten. (2000)

เข็มขัดเต๋ยเซ่ย์ 踩躡带 เข็มขัดเข็มขัดเต๋ยเซ่ย์เป็นเข็มขัดที่บุรุษสมัยสุยและถังคาดเอาไว้ ซึ่งมักแขวนสิ่งของเล็กๆน้อยๆไว้ด้วย เข็มขัดชนิดนี้คือเข็มขัดที่มีแถบหนังยื่นออกมาใช้ห้อยสิ่งของเล็กๆ

เช่นมีด หินไฟ(ใช้กะเทาะจุดไฟ) กระบอกเข็ม และของใช้ในชีวิตประจำวันอื่นๆรวม 7 สิ่ง วัตถุประดับที่ประดับอยู่บนเข็มขัดเต๋ยเซ่ย์ จะมากจะน้อยนั้น ต่างก็เป็นการแสดงฐานะของผู้สวมใส่

ภาพที่ 24 ตัวอย่างเข็มขัดเต๋ยเซ่ย์ในสมัยราชวงศ์ถัง
ที่มา : Enlighten. (2000)

ลวดลาย ลักษณะของลวดลายที่ได้รับความนิยมช่วงสมัยสุยเป็นลายที่มีลักษณะกลม สีสดใสใส มีแกนลายเด่น สว่างสดใส ลายแบบกลมๆค่อนข้างมาก หนึ่งในลายที่ได้รับความนิยม เช่น ลายกรอบล้อม บุษพา ลายรังมุก ลายลู่ยี่จิน เป็นต้น ลายกรอบล้อมบุษพามีลักษณะเป็นลายดอกไม้บาน ดอกตูม กลีบดอก และใบที่มีกรอบล้อมรอบซึ่งจัดวางอย่างสมมาตรมีความเป็นเอกภาพ สง่าสวยงาม

สมัยราชวงศ์ซ่ง ปี960 ถึง ปี1279 ราชวงศ์ซ่งสถาปนาขึ้นในปี ค.ศ.960 สังคมที่เป็นปึกแผ่นนั้นนำมาซึ่งสภาวะทางเศรษฐกิจที่เจริญก้าวหน้า และด้วยนโยบายขึ้นพื้นฐานแห่งรัฐ ที่ว่า “พลิกบู๊พื้นบู๊น” ซึ่งทำให้ศาสตร์ว่าด้วยจักรวาลวิทยาค่อยๆเข้ามามีบทบาทในด้านการเมืองการปกครองและมีอิทธิพลต่อการบริหารประเทศ แนวคิดด้านความสวยงามงามของผู้คนจึงได้เกิดความเปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน ซึ่งหันมาสนใจเครื่องแต่งกายที่มีความประหยัดมากขึ้น ความเรียบง่ายและความสมดุลจึงกลายเป็นลักษณะเด่นของการแต่งกายในยุคซ่ง

ชุดมาลาทอดฟ้า (通天冠服) ชุดมาลาทอดฟ้าหรือหมวกทงเทียนในสมัยราชวงศ์ซ่ง ประกอบด้วย เสื้อคลุมสีแดงเข้มปกปลายเมฆาและลายมังกร ชุดผ้าบางสีขาว ทับทรวงสีขาว (ด้านบนโค้ง ด้านล่างเหลี่ยม สวมเป็นปกอกไว้ที่คอไม่ให้คอเสื้อยับ ซึ่งแฝงความหมายว่าฟ้ากลมดินเหลี่ยม) กระโปรง

สีแดงเข้ม เข็มขัดทองประดับหยก แพรแถบห้อยหน้า แถบหยกแขวนลัญจกร ถุงพระบาทสีขาว ฉลองพระบาทสีดำ และ หมวกมาลาทอดฟ้า ชุดมาลาทอดฟ้านี้เป็นเพียงเครื่องแต่งกายในพระราชพิธีชุดรองเท่านั้น มิได้เป็นฉลองพระองค์ชุดหลัก

ภาพที่ 25 ตัวอย่างชุดมาลาทอดฟ้าในสมัยช่ง

ที่มา : Enlighten. (2000)

ในเวลาที่พระมเหสีรับราชโองการ หรือร่วมงานพระราชพิธีของราชสำนักจะสวมชุดเฮวีย 袆衣 ชุดเฮวียเป็นชุดที่ส่วนเสื้อและกระโปรงประกบกันเป็นชุดเดียวซึ่งเป็นชุดที่แสดงความงดงามของสตรีได้เป็นอย่างดี สวมเข้าชุดกับแก้มังกรหงส์สี ด้านบนยังมีดอกไม้อีก 12 กิ่ง ด้านข้างซ้ายขวาของมงกุฎมีใบประดับข้างละสองช่อ เรียกว่า โป่ปิ่น หรือเหยียนปิ่นหมวกผู้เป็นที่นิยมอย่างมากในยุคช่ง สมัยนี้ผู้ใดทำโครงภายในด้วยไม้ ด้านนอกเป็นผ้าย้อมสี ซึ่งมีความเรียบง่ายและสวยงาม ส่วนทางรูปร่างตรงค่อนข้างเป็นที่นิยม ซึ่งก็คือการทำให้ชายทางด้านหลังเหยียดยาวตรงออกไป นอกจากนั้นยังมีหางหมวกผู้รูปแบบทางไขว้ หางพลิก หมวกผู้ทางไขว้ก็คือหางทั้งสองข้างขึ้นไปในทิศกลับกันก็คือไขว้กันไว้ ส่วนหมวกผู้หางพลิก คือปลายหางทั้งสองพันสลับข้างกันแล้วเอียงชี้ลง

ภาพที่ 26 ตัวอย่างชุดขุนนางสมัยซ่ง

ที่มา : Enlighten. (2000)

หมวกฝู 幞头 หมวกฝูเป็นที่นิยมอย่างมากในสมัยราชวงศ์ซ่ง สมัยนี้ผู้เฒ่าทำโครงภายในด้วยไม้ ด้านนอกเป็นผ้าย้อมสี ซึ่งมีความเรียบง่ายและสวยงาม ส่วนหางรูปร่างตรงค่อนข้างเป็นที่นิยม ซึ่งก็คือ การทำให้ชายทางด้านหลังเหยียดยาวตรงออกไป นอกจากนั้นยังมีหางหมวกฝูรูปแบบหางไขว้ หางพลิก หมวกฝูหางไขว้ก็คือหางทั้งสองข้างชี้ไปในทิศกลับกันก็คือไขว้กันไว้ ส่วนหมวกฝูหางพลิก ก็คือปลายหาง ทั้งสองพันสลับข้างกันแล้วเอียงชี้ลง

ภาพที่ 27 ตัวอย่างของหมวกฝู

ที่มา : Enlighten. (2000)

ชุดเป่ย์จี้ 背子 ชุดเป่ย์จี้ในสมัยซ่ง เป็นชุดที่มีแขนยาว ลำตัวชุดยาว ไม่มีการแหวกข้าง ขึ้นส่วนด้านหน้าและด้านหลังบริเวณใต้รักแร้ไม่ได้เย็บแบบเสื้อผ้าทั่วไป ซึ่งชุดเป่ย์จี้นี้ได้เลียนแบบมาจากเสื้อผ้าในยุคโบราณ ในส่วนใต้รักแร้และส่วนหลังจะตกแต่งด้วยแถบผ้าที่ใช้สำหรับประดับ ที่ทำเช่นนี้ก็เพื่อที่จะสื่อถึงการ “ไม่ลืมความดั้งเดิม” นั่นเอง และเพราะคนที่สวมเสื้อผ้าชุดนี้มักจะยืนอยู่ด้านหลังเจ้านาย จึงเรียกว่า เป่ย์จี้ แปลว่า ด้านหลัง

ภาพที่ 28 ตัวอย่างชุดชุดเป่ย์จี้ในสมัยราชวงศ์ซ่ง

ที่มา : Enlighten. (2000)

กระโปรง 裙 กระโปรงในสมัยราชวงศ์ซ่งทั้งมีแบบ หกจีบ แปดจีบ และสิบสองจีบ ลักษณะโดยทั่วไปคือมีการพับจีบจำนวนมาก บนเนื้อผ้ากระโปรงมีการตกแต่งอย่างหลากหลายมากมาย เช่น ตกแต่งด้วยการปักลาย ย้อมสีต่างๆ มีการปักด้วยดินทอง หรือประดับด้วยไข่มุก เป็นต้น โดยกระโปรงสีเหลืองทองที่ใช้ให้ญาแฝกย้อมจะมีค่าและงดงามมากที่สุด กระโปรงสีแดงจะสวมใส่โดยนางระบำหรือนักร้องเพลง และกระโปรงสีทับทิมมีชื่อเสียงมากที่สุด

ภาพที่ 29 ตัวอย่างรูปแบบกระโปรงในสมัยซ่ง

ที่มา : Enlighten. (2000)

หมวกกวานซื่อ 冠饰 ผู้หญิงสูงศักดิ์ในยุคราชวงศ์ซ่งจะสวมกวานซื่อคลุมศีรษะ โดยมี ฮวากวานเป็นแบบอย่างพื้นฐาน ยุคนี้กวานก็มีขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ส่วนของประดับก็มากมายหลากหลาย กวานบางอันก็สูงถึง 1 เมตร และมีความกว้างเท่ากับไหล่คนเลยที่เดียวด้าน หลังของหมวกกวานมักมีชายห้อยถึงบ่า เครื่องประดับส่วนบนก็มีทั้ง เงิน ทอง มุก มรกต ขนนกกระเด็น ดอกไม้ นานาชนิด หวี อำพัน เป็นต้น ผู้หญิงที่สวมหมวกกวานซื่อซึ่งใหญ่เทอะทะแบบนี้แล้วต้องไปนั่งเกี้ยว อาจจะต้องเอียงศีรษะของนางถึงจะสามารถเข้าเกี้ยวได้

ฮวาจิ 花子 การเขียนหน้าฮวาเตียนในสมัยถังได้สืบทอดมาจนถึงสมัยซ่ง ซึ่งเรียกว่า กลีบผกา คือการแปะไหมทองหรือกระดาษสีที่ตัดเป็นลวดลายไว้กลางหน้าผากและพวงแก้มทั้ง สองข้างด้านหลังของ ฮวาจิ แปะกาวที่ผลิตจากพื้นที่ลุ่มแม่น้ำเหลียว ซึ่งเป็นกาวที่ใช้ลอกและแปะใหม่ได้ตามใจ

ภาพที่ 30 ตัวอย่างภาพหมวกกวนซื่อและการวาดฮวาจีในสมัยราชวงศ์
ที่มา : Enlighten. (2000)

ชุดกระโปรงหยู 宋襦裙 เนื่องจากสมัยซ่งได้รับการสืบทอดกระโปรงหยูจากสมัยถัง และได้กลายมาเป็นเสื้อผ้าที่ผู้หญิงชาวซ่งสวมใส่ในชีวิตประจำวัน และเนื่องจากการรับอิทธิพลการแต่งกายของชนกลุ่มน้อย สาบเสื้อของชุดหยูยุคนี้จะอยู่ทางซ้ายหรือทางขวาก็ได้ บริเวณส่วนกลางของสายรัดเอวมักแขวนห่วงกลมๆที่ทำมาจากหยก เรียกว่า สายห่วงหยก ซึ่งใช้สำหรับกดจีบกระโปรงให้อยู่ที่เดิม ทำให้เวลาเดินเหินไม่ถูกลมพัดกระโปรงบานแต่ก็ทำให้หยกไม่ได้แสดงความสวยงามของตัวเองอย่างที่ควร

ภาพที่ 31 ตัวอย่างทรงผมสตรีชาวซ่ง
ที่มา : Enlighten. (2000)

ทรงผม 发髻 สตรีชาวซ่งจะทำผมทรงที่สูงสูงทั้งใหญ่ ทรงผมที่นิยมก็มีหลากหลาย เช่น ทรงเสามังกร ทรงปาเจียว ทรงเผชิณูภา ทรงจานใหญ่ เป็นต้น สาววัยรุ่นจะทำผมสองห่วง ก็คือแต่งผมให้มีวงตรงกลางใหญ่ๆสองวง ห้อยไว้ข้างกกหู และเวลาจัดทรงผมมัก

นิยมเพิ่มผมปลอมเข้าไปด้วย หรือใช้ทรงผมวิกซึ่งประดับตกแต่งด้วยมรกต ผ้าไหมสีต่าง ๆ ตรงกลางก็ใช้ปิ่นหยกหรือตาข่ายผ้าไหมจัดให้ผมอยู่ทรง

ลวดลายสมัยราชวงศ์ซ่ง จากการรับอิทธิพลการประกอบลายด้วยลายปักษาและพฤษาพรรณ ทำให้องค์ประกอบของลายบนเสื้อผ้าชาวซ่งและเทคนิควิธีการประกอบลายมีความแตกต่างจากสไตล์ของชาวถัง ที่เห็นได้ทั่วก็คือ การประกอบลายด้วยทรงแปดเหลี่ยม โครงสร้างลายกลุ่มดอกโบตั๋นบนก้านหรือลวดลายสัตว์เช่น ลายสิงโต ลายม้าบิน ลายรูปทรงเรขาคณิต เช่น ลายหลังเต่า ลายสี่เหลี่ยมคู่ เป็นต้น บางลายมีโครงพื้นฐานเป็นเถาดอกไม้ซึ่งนำดอกไม้ในแต่ละฤดูการมาประกอบเข้าด้วยกัน หมายถึง “ทิวทัศน์ทั้งปี” การประกอบลายเช่นนี้ได้มีอิทธิพลต่อลายยุคต่อไปในอนาคตด้วย

ภาพที่ 32 ตัวอย่างลวดลายเสื้อผ้าในสมัยซ่ง

ที่มา : Enlighten. (2000)

บทที่ 3

บทวิเคราะห์เครื่องแต่งกายซีรี่เรื่องปรมาจารย์ลัทธิมาร

เครื่องแต่งกายเป็นหนึ่งในปัจจัยที่สำคัญของมนุษย์ ใช้เพื่อหล่อหลอมร่างกายให้ปลอดภัยจากสภาพอากาศภายนอก ปกคลุมอวัยวะส่วนที่สำคัญ ป้องกันภัยอันตรายในรูปแบบต่างๆ นอกจากนี้เครื่องแต่งกายจะสร้างความงดงามให้กับมนุษย์แล้ว ยังถูกสร้างขึ้นเพื่อตอบสนองความเชื่อ ศาสนา แยกแยะให้เห็นความแตกต่างระหว่างอายุ เพศ อาชีพ สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ เครื่องหมายสมาชิกในกลุ่ม รวมไปถึงใช้เพื่อเป็นสื่อในการแสดงออก

บริบทของเครื่องแต่งกายในการละครจึงเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญมากในการบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ เปรียบเสมือนกับเครื่องมือที่สื่อให้คนดูเข้าใจเรื่องราวของตัวละครแก่ผู้ชม ทั้งลักษณะนิสัย บุคลิกของตัวละคร อาชีพ แนวคิด หรือความเชื่อบางอย่างที่ตัวละครนั้นมี นอกจากนี้เครื่องแต่งกายยังสามารถบอกผู้คนถึงพัฒนาการของตัวละครในเรื่องว่าเป็นเช่นไร รวมทั้งระดับทางสังคมที่แวดล้อมตัวละครว่าเป็นเช่นไรตามบริบทสังคมและวัฒนธรรม

การออกแบบเครื่องแต่งกายในละครนั้นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับการอ่านวิเคราะห์ตีความบทละคร โดยเฉพาะการอ่านวิเคราะห์ตัวละคร ยังต้องเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการแต่งกาย เพราะเครื่องแต่งกายไม่ใช่เพียงเพื่อปกปิดร่างกายเท่านั้น เครื่องแต่งกายยังสะท้อนถึงบุคลิกผู้สวมใส่ และบ่งบอกถึงอาชีพ อายุ ฐานะ สถานภาพในสังคม ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ วัฒนธรรม ความคิด ความเชื่อและอื่นๆ อีกมาก ทั้งหมดทั้งสิ้นนั้น การแต่งกายเป็นสิ่งที่จะบอกกว่าคนๆ นั้น ตัวละครนั้นเป็นใคร ละครเรื่องนี้เป็นอย่างไร มีวัฒนธรรม ชุดความคิดที่ต้องการจะสื่อสารกับผู้ชมอย่างไร

ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางความเชื่อ เชื้อชาติและวัฒนธรรมเป็นอย่างมาก จึงทำให้การออกแบบการแต่งกายในละครของประเทศจีนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดยเฉพาะความเชื่อ ประเทศจีนมีพื้นฐานความเชื่อมาจากขงจื้อ เต๋า และพุทธศาสนาที่ควบคู่กันไปผสมผสานจนกลายเป็นวัฒนธรรม ประเพณี และศิลปะจีนอีกมากมาย การออกแบบเครื่องแต่งกายจึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อวงการโทรทัศน์ เพื่อการสื่อสารเรื่องราวของตัวละครแก่ผู้ชมได้อย่างสมบูรณ์ การออกแบบเสื้อผ้าในละครของประเทศจีนโดยเฉพาะอย่างยิ่งละครจีนโบราณนั้นจำเป็นต้องมีการค้นคว้าถึง

ประวัติศาสตร์รายละเอียดของเสื้อผ้าให้ถี่ถ้วนตรงตามรูปแบบของวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และ ความเชื่ออื่นๆ ก่อนทำการออกแบบเครื่องแต่งกายให้เหมาะสมกับตัวละคร

ในวงการโทรทัศน์ของจีนได้มีละครรูปแบบหนึ่งที่ได้รับความนิยมมาจากลัทธิเต๋า ตามหลักคำสอน ในลัทธิเต๋า เหล่าจิวศาสตราของลัทธิเต๋าได้มองเห็นว่า ลาก ยศ สรรเสริญ ชีวิตที่ทุกข์และสุขนั้นเป็นสิ่งที่ เกิดขึ้นชั่วคราว แล้วก็ผ่านไปเหมือนฝัน ไม่มีอะไรยั่งยืน และไม่มียุคคนใดหนีพ้นความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ชีวิตมนุษย์สั้นและร่างกายไม่ทนทาน แต่ถ้ามนุษย์อยากมีชีวิตที่เป็นอมตะยืนยาวคู่ฟ้าดิน มนุษย์ต้องละทิ้ง โลภีภัยวิสัย เจริญสมาธิและฝึกจิตและพลังลมปราณในร่างกาย จะทำให้มีชีวิตยืนยาว หรือถ้าฝึกจิตสำเร็จ เต๋าเป็นเทพหรือเซียนก็มีจิตที่เป็นอมตะอยู่ร่วมกับพลังของฟ้าและดินได้ เนื่องด้วยภายหลังกลัทธิเต๋า เกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์มากขึ้น คำสอนภายในศาสนาเต๋ามีการระบุถึงการแสวงหาอายุวัฒนะ ด้วยการ เข้าสมาธิใช้พลังจิตภายใน นักบวชในลัทธิเต๋าก็กลายเป็นผู้ที่มีความชำนาญในการประกอบพิธีเกี่ยวกับ ไสยศาสตร์ โดยจุดมุ่งหมายสำคัญในลัทธิเต๋าคือการแสวงหาอมฤตภาพหรือสภาวะเซียน

ด้วยแนวคิดนี้มาผสมผสานกับศิลปะการแสดงจึงทำให้เกิดละครประเภทใหม่ในอุตสาหกรรม บันเทิงของจีน นั่นคือละครเทพเซียนกำลังภายใน ที่มีการบอกเล่าถึงวิถีการบำเพ็ญเพียรจนบรรลุเซียน ตามความเชื่อของลัทธิเต๋า รวมไปถึงการบอกเล่าวิถีภายหลังการบำเพ็ญเพียรสำเร็จเซียนที่เชื่อกันว่า สามารถ เหาะ แปลงกาย ล่องหน หายตัว ใช้พลังกำลังภายในจิตตนดลบันดาลสิ่งที่ไม่ต้องการได้ เป็น ผู้วิเศษมีพลังกำลังเหนือมนุษย์ทั้งหลาย แต่การผลิตและสร้างสรรค์ละครประเภทนี้นอกจากเหนือจากโครง เรื่องที่น่าสนใจ ตัวละคร แนวคิดหรือแก่นของเรื่อง การใช้ภาษา เพลง และจุดที่สำคัญก็คือภาพ ที่ จำเป็นต้องสร้างให้ผู้ชมสามารถเข้าใจในละครเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน ถือว่าไม่ใช่เรื่องง่ายที่ผู้สร้างต้อง สร้างสรรค์ความวิเศษที่นอกเหนือจากมนุษย์ทั่วไปให้ปรากฏออกมาให้ชัดเจนในแง่ต่างๆ

ตลอดเวลาที่ผ่านมาละครประเภทเทพเซียนจำนวนไม่น้อยที่ผลิตออกมา แต่ก็ยังไม่ค่อยได้รับความ นิยมจากผู้ชมชาวจีนเท่าไรนัก เมื่อเวลาผ่านไปอุตสาหกรรมบันเทิงจีนเติบโตมากขึ้น มีการพัฒนา กระบวนการผลิตให้ดียิ่งขึ้น ประกอบกับการเปิดตลาดอุตสาหกรรมบันเทิงออนไลน์ที่มีการสร้าง เนื้อหาและสร้างแพลตฟอร์มออนไลน์ที่ผู้ชม แม้กระทั่งผู้ชมต่างชาติก็ยังสามารถเข้าถึงสื่อบันเทิงของจีนได้ ง่ายและรวดเร็วเช่นกันจึงทำให้อุตสาหกรรมจีนเริ่มมีการแข่งขันที่รุนแรงมากยิ่งขึ้น ผู้ผลิตละครก็เร่ง พัฒนากระบวนการการผลิตละครแนวเทพเซียนให้มีความแตกต่าง มีคุณภาพที่ดียิ่งขึ้น และเป็นที่ยอมรับของ ผู้ชม

จนกระทั่งเมื่อในปี 2017 Eternal Love หรือที่คนไทยรู้จักกันในชื่อสามชาติสามภพปาต้อสิบหลี่ ถือได้ว่าเป็นละครแนวแฟนตาซีเทพเซียนเรื่องแรกที่สามารถได้อันดับละครที่มียอดผู้ชมสูงที่สุดเป็นประวัติการณ์นั้นคือ 5 หมื่นล้านวิว ซีรีส์เรื่องนี้เป็นละครเรื่องแรกที่ยอดผู้เข้าชมสูงขึ้นตั้งแต่เริ่มออนแอร์ได้เพียง 12 ชั่วโมง ยอดผู้เข้าชมออนไลน์สูงถึง 600 ล้านวิวยาวต่อเนื่องไปจนถึงปลายปี 2017 รวมยอดผู้เข้าชมทั้งหมดอยู่ที่ 48,000 ล้านวิว ซึ่งถือได้ว่าเป็นสถิติที่สูงมาก ๆ ขณะนั้นสำหรับละครแนวแฟนตาซีเทพเซียน ที่ถือได้ว่าเป็นที่ชื่นชอบในกลุ่มคนส่วนน้อยในประเทศจีนแต่ด้วยกระแสตอบรับที่ดีและผู้ชมหันกลับมาให้ความสนใจกับละครประเภทเทพเซียนมากขึ้น จนทำให้ผู้สร้างต้องจัดทำภาคต่อ สามชาติสามภพลิขิตเหนือเขนย ที่ออกอากาศช่วงเดือนมกราคมของปี 2020 ก็ถือได้ว่าเป็นละครที่ประสบความสำเร็จมียอดผู้ชมออนไลน์กว่าพันล้านวิว ซึ่งถือว่าเป็นไปได้ยากมากในช่วงของการระบาดของโรคโควิด-19 ที่รัฐบาลจีนประกาศยกเลิกการแถลงข่าว และการประชาสัมพันธ์ละครในรูปแบบต่างๆ

ภาพที่ 33 ภาพประชาสัมพันธ์ละครสามชาติสามภพ ทั้งสองภาค

ที่มา: Mam Nunticha. (2562).

ต่อมาในปี 2018 มธุรสหวานล้ำ กลายเป็นเก้าอี้แถวเกสต์น้ำค้าง เป็นอีกหนึ่งละครแฟนตาซีเทพเซียนที่ออกอากาศทางช่อง Jiangsu Television ขึ้นแท่นอันดับหนึ่งละครแฟนตาซีเทพเซียนที่มาแรงแบบไม่มีตกตลอดการออกอากาศ 63 ตอน มียอดเข้าชมทางออนไลน์ถึง 14,000 ล้านวิว แสดงให้เห็นถึงความสนใจที่มากขึ้นของละครแนวแฟนตาซีเทพเซียนนี้ ทั้งนี้องค์ประกอบของความสำเร็จของละครทั้งสามเรื่องนี้ที่เห็นได้ชัดคือเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่สวยงาม การแต่งหน้า ที่สามารถแสดงถึงคาแร็กเตอร์และที่มาของแต่ละตัวละครในเรื่อง รวมไปถึงฉากสถานที่ต่างๆในเรื่องรวมถึงเทคนิคพิเศษ ที่สามารถสร้างความเชื่อที่มีต่อตัวละครแต่ละตัวได้ อาทิเช่น ตัวละครของเผ่าปีศาจในละครเรื่องสามชาติสามภพป่าท้อสิบหลี่ จะมีการแต่งหน้าเอฟเฟ็คเป็นเขารูปทรงต่างๆเพื่อสร้างเรื่องราวตามความเชื่อของลัทธิเต๋าที่ปีศาจจิ้งมีรูปร่างและหน้าตาแตกต่างจากมนุษย์และเซียน รวมถึงสวมใส่เสื้อผ้าโทนเข้ม สีดำ แดงเพื่อสร้างความรู้สึกลึกลับและน่ากลัว แตกต่างจากตัวละครที่เป็นเทพเซียนในเรื่องนี้ที่เสื้อผ้าจะเป็นโทนสีสดใส เบาบาง เพื่อแสดงถึงความวิเศษแตกต่างจากมนุษย์ทั่วไป สร้างความแตกต่างระหว่างตัวละครเซียน มาร และปีศาจทำให้ผู้ชมเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 34 หลี่ยวน และหลี่จิ้ง องค์ชายใหญ่และองค์ชายรองเผ่าปีศาจในเรื่องสามชาติสามภพป่าท้อสิบหลี่
ที่มา: Mam Nunticha. (2562).

หรือจะเป็นตัวละครในดินแดนบุปผาและเผ่าวิหคในเรื่องมธุรสหวานล้ำ สลายเป็นเก้าอี้แถวกับเกสต์น้ำค้างที่มีการสร้างเอกลักษณ์ในแต่งกายและการแต่งหน้าเพื่อการสร้างคาแร็กเตอร์ที่ต่างกันไป โดยตัวละครที่อยู่ในดินแดนบุปผาจะมีการใช้เอกลักษณ์ของดอกไม้ และพืชชนิดต่างๆ เสื้อผ้าจะใช้โทนสีอ่อน ชมพู ฟ้า เขียว ม่วง ขาว พาสเทล เนื้อผ้าบางและพลิ้วเพื่อแสดงถึงความบอบบาง อ่อนไหว น่าทะนุถนอม ราวกับกลีบดอกไม้ นอกจากนี้ยังมีการแต่งหน้าอ่อนๆและยังใช้ดอกไม้ติดไว้บนใบหน้า เพื่อบ่งบอกว่ามาจากดินแดนบุปผาอีกด้วย ในขณะที่เดียวกันตัวละครที่มาจากเผ่าวิหค ก็มีการแต่งกายโทนสีค่อนข้างฉูดฉาด

คล้ายกับขนนกชนิดต่างๆ มีการใช้ในการตกแต่ง ประดับร่างกาย แม้กระทั่งชุดเกราะของตัวละครเอกที่มาจากเผ่าวิหค ก็เลียนแบบคล้ายกับลักษณะของนกฟีนิกซ์ ที่คนจีนมีความเชื่อว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งไฟ การกำเนิดขึ้นใหม่ การแต่งหน้าก็เน้นไปที่ดวงตาที่ดูโฉบเฉี่ยวคล้ายกับดวงตาของนก เป็นต้น

รูปภาพที่ 35 ภาพตัวละครดินแดนบุปผา จากเรื่องมรุตสหวานล้ำ สลายเป็นเจ้าราชวงศ์น้ำค้าง
ที่มา: Mam Nunticha. (2562).

รูปภาพที่ 36 ตัวละครหลักที่มาจากเผ่าวิหคในมรุตสหวานล้ำ สลายเป็นเจ้าราชวงศ์น้ำค้าง
ที่มา: Mam Nunticha. (2562).

นอกจากองค์ประกอบหลักอย่างเสื้อผ้าที่ทำให้สามชาติสามภพป่าท้อสืบทอดและมรุตสหวานล้ำ สลายเป็นเจ้าราชวงศ์น้ำค้างประสบความสำเร็จแล้ว ยังมีฉากประกอบและเทคนิคพิเศษอีกมากมายที่นำศิลปะของจีนมาประยุกต์กับกราฟฟิก รวมไปถึงเทคโนโลยีใหม่ๆ ปรึกับศิลปะจีนโบราณ ทำให้ละครทั้งสองเรื่องนี้สร้างภาพลักษณ์ใหม่ๆ ให้กับละครแนวแฟนตาซีเทพเซียนค่อยๆ ก้าวเข้ามาในระดับแนวหน้าของวงการจีน ทั้งยังสร้างมาตรฐานใหม่ๆ ให้ละครแนวแฟนตาซีเทพเซียนเรื่องอื่นๆ ในอนาคตสามารถสร้างความสมจริงให้กับละครแนวแฟนตาซีเทพเซียนมากยิ่งขึ้น ทำให้ผู้ชมเกิดความเชื่อและสามารถอินไปกับ

ตัวละครได้ เพราะปฏิเสธไม่ได้เลยว่าส่วนสำคัญของละครแนวนี้คือการสร้างจินตนาการให้กับผู้ชม จะเห็นได้ว่าละครทั้งสองเรื่องนี้มีการพัฒนาในมิติใหม่ของอุตสาหกรรมบันเทิงของจีน

ภาพที่ 37 ภาพฉากประกอบและเทคนิคพิเศษในละครเรื่องสามชาติสามภพปาต้อสิบหลี่และมธุรสหวานล้ำ สลายเป็นเก้าราวเกล็ดน้ำค้าง

ที่มา: Mam Nunticha. (2562).

ปรมาจารย์ลัทธิมาร ละครที่ดัดแปลงมาจากนวนิยายแนวเทพเซียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักร่วมเพศ (Boy's love story) อันโด่งดังของโม่เซียนหลงซิว เป็นที่สนใจของผู้ชมละครเป็นอย่างมาก เนื่องจากปัจจุบันรัฐบาลของประเทศจีนได้มีออกมาตรการแบนเนื้อหาที่อาจจะมีผลในด้านลบต่อประชาชน ห้ามบริษัทผลิตภาพยนตร์และละครผลิตสื่อที่มีเนื้อหาความรุนแรง การย้อนเวลาการกลับชาติมาเกิด เรื่องผี สิ่งลึกลับ และรักร่วมเพศ ซึ่งเป็นประเด็นที่อ่อนไหวในประเทศจีน ปรมาจารย์ลัทธิมารในนวนิยายฉบับต้นฉบับก็มีการพูดถึงความสัมพันธ์อันลึกซึ้งของตัวละครหลักซึ่งเป็นเพศเดียวกันอย่างเปิดเผย มีข้อความและเนื้อหาที่บรรยายถึงกิจกรรมทางเพศของตัวละครชาย – ชายอย่างชัดเจน ทำให้เป็นที่น่าสนใจของผู้ชมที่ชื่นชอบละครแฟนตาซีเทพเซียนและผู้ชมที่ชื่นชอบนิยายแนวบอยเลิฟเป็นอย่างมาก ทางผู้ผลิตละครเรื่องปรมาจารย์ลัทธิมารจึงดัดแปลงเนื้อหาบางส่วนให้เข้ากับบริบททางสังคมและกฎหมายการผลิตละครของประเทศจีน โดยให้คำจำกัดความละครเรื่องนี้ไว้ว่าเป็นละครที่พูดถึงมิตรภาพลูกผู้ชายเพียงเท่านั้น แต่ทั้งนี้ทางผู้ผลิตเองก็ยังให้เกียรติแก่นวนิยายต้นฉบับโดยตัดฉากที่มีความสุมเสี้ยงออกไป และยังใช้ศิลปะในแขนงต่างๆ มาเล่าความสัมพันธ์ของตัวละครเอกได้อย่างแยบยล

ปรมาจารย์ลัทธิมารเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความวุ่นวายในยุคเทพ เล่าผ่าน 5 ตระกูลหลักได้แก่ ตระกูลจินแห่งหลันหลิง ตระกูลเจียงแห่งอวิ้นเมิ่ง ตระกูลหลานแห่งกุซู ตระกูลเนี่ยแห่งชิงเหอ และตระกูลเวินแห่งฉีซาน ภายหลังตระกูลเวินเกิดอาละวาด สร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชน เหล่าเซียนเทพผดุงคุณธรรมจากตระกูลอื่นๆ จึงต้องร่วมกันต่อต้านตระกูลเวิน เว่ยอู่เซียน (เซียวจ้าน) หนุ่มน้อยศิษย์ตระกูล

เจียงผู้มีจิตใจเมตตาที่ภายหลังฝึกวิชามารและได้รับการขนานนามว่า"ปรมาจารย์อีหลิง" ได้ทำการล้มล้างตระกูลเวินจะได้รับความสำเร็จ แต่เพราะวิชาอันแกร่งกล้าของเขาต่างทำให้ผู้คนมากมายหวาดกลัว ยอดฝีมือจากทั่วทุกหนแห่งต่างพยายามทำลายล้างเว่ยอู่เซียน จนในที่สุดเขาหายสาบสูญไปอย่างไรร่องรอย 16 ปีต่อมา เว่ยอู่เซียนปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งในคราบชายสวมหน้ากากนามโม่เสวียนอวี ทุกคนต่างจำเขาไม่ได้ เขาได้กลับมาพบกับคู่หูหลานวังจี จากตระกูลหลานแห่งกุซุ เจียงเจิง ศิษย์ผู้น้องจากตระกูลเจียง แห่งอวิ้นเม็ง รวมถึงบุคคลอื่นในอดีต การกลับมาของเว่ยอู่เซียนในครั้งนี้มาเพื่อคลี่คลายปมปริศนาความสูญเสียชีวิตของเขาในอดีต

อย่างที่กล่าวไปข้างต้นละครปรมาจารย์ลัทธิมารเป็นละครโบราณผู้จัดจึงใช้ประวัติศาสตร์จีนโบราณเป็นส่วนสำคัญในการช่วยสร้างความสมจริงของเสื้อผ้าและฉากให้กับละครในเรื่องนี้ การออกแบบสภาพแวดล้อมโดยรวมให้อยู่ในสมัยราชวงศ์เว่ยและ จิ้น ซึ่งเป็นสมัยที่คำสอนของลัทธิเต๋านิยมโดยแพร่หลาย มีหลักคำสอนและสำนักปฏิบัติทางลัทธิเต๋าก่อเกิดขึ้นอย่างมากมายในสมัยนั้น ทำให้เกิดความหลากหลายทางวิชาการ วัฒนธรรม วรรณกรรม ดนตรีและศิลปะ การวางภูมิประเทศในซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารมีส่วนคล้ายกับช่วงราชวงศ์ซ่งเหนือ และซ่งใต้ ทางทิศใต้และทิศตะวันออกเป็นทะเลกว้าง ทางทิศเหนือมีเทือกเขาหิมาลัย ภูเขาเกอจิวหลาน และทะเลทรายกว้างใหญ่ ทิศตะวันตกคือเทือกเขาเทียนชาน และที่ราบสูงทางใต้คือเทือกเขาหมิ่นลูกไม่มีที่สิ้นสุด จากการอธิบายของผู้กำกับศิลป์ของซีรีส์เรื่องนี้ได้มีการวางภูมิศาสตร์ของสกุลต่างๆในเรื่องไว้ดังนี้

- สกุลหลานแห่งกุซุ ตั้งอยู่ที่เจียงหนานพื้นที่ตอนล่างของแม่น้ำแยงซีในอดีต ในแผนที่ปัจจุบันคือ ซูโจวมณฑลเจียงซูประเทศจีน
- สกุลจิ้นแห่งหลันหลิง ตั้งอยู่ที่พื้นที่ทางตะวันออกของภูเขาไท่เหิง (Taihengshan) ในมณฑลส่านซี ในแผนที่ปัจจุบันคือ มณฑลชานตง
- สกุลเจียงแห่งอวิ้นเม็ง ตั้งอยู่ที่รัฐเอ้อหรือชื่อย่อที่เป็นที่นิยมคือ "รัฐฉู่" ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของทะเลสาบดังถึง ในแผนที่ปัจจุบันคือ มณฑลหูเป่ย์
- สกุลเวินแห่งฉีซาน ตั้งอยู่ที่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือแถบลุ่มแม่น้ำหวงเหอ ในแผนที่ปัจจุบันคือ มณฑลส่านซี
- สกุลเนี่ยแห่งซิงเหอ ตั้งอยู่ที่เทือกเขาหยานเป็นเทือกเขาที่สำคัญทางตอนเหนือของที่ราบจีนตอนเหนือในจังหวัดเหอเป่ย์ ในแผนที่ปัจจุบันคือ มณฑลเหอเป่ย์

ภาพที่ 37 ภาพแผนที่แสดงตำแหน่งของสกุลงต่างๆในปรมาจารย์ลัทธิมาร

ที่มา :Parnbewtch. (2561)

การสร้างภูมิศาสตร์จำลองนี้ไม่ได้เป็นแค่เพียงการขยายความซีรี่ย์เรื่องปรมาจารย์ลัทธิมารให้มีความชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น การวางโครงสร้างภูมิศาสตร์ในเรื่องปรมาจารย์ลัทธิมารยังเป็นส่วนสำคัญในการนำเสนอองค์ประกอบศิลป์และเครื่องแต่งกายในเรื่องทั้งหมด โดยการออกแบบโครงสร้างสีจะขึ้นอยู่กับลักษณะของตระกูลต่างๆที่อาศัยอยู่ในแต่ละภูมิภาคที่แตกต่างกันเป็นพื้นฐานในการออกแบบ อาทิเช่น สกุลงเจียงแห่งอวิ๋นเมิ่งจะเป็นสีเขียวอ่อนและสีม่วงลาเวนเดอร์ สกุลงหลานแห่งกุซู่จะใช้สีขาว และฟ้าอ่อน สกุลงจินแห่งลันลิ่งจะใช้สีทองและสีส้มอ่อน สกุลงเวินแห่งฉีซานจะใช้สีแดงและน้ำเงินเข้ม และสกุลงเซวี่แห่งฉีเจียงจะใช้สีเทาและน้ำตาลอมส้ม เป็นต้น

รูปแบบสถาปัตยกรรมส่วนใหญ่จะเลียนแบบสไตล์ของราชวงศ์เว่ยและจิน ในสมัยก่อนสถาปัตยกรรมในช่วงเวลานี้ได้เปลี่ยนงานฝีมือไปเป็นการประดับตกแต่งดอกไม้ พืช สัตว์และวัตถุอื่นๆจากบทสัมภาษณ์ของผู้อำนวยการศิลป์ของซีรี่ย์เรื่องนี้ ได้พยายามอธิบายและนำเสนอรูปแบบสถาปัตยกรรมที่แตกต่างออกไปจากสถาปัตยกรรมของราชวงศ์ฮั่นในซีรี่ย์แฟนตาซีเทพเซียนเรื่องอื่นๆ

3.1 สกุลงเจียงแห่งอวิ๋นเมิ่ง (云梦江氏)

ซึ่งเป็นตระกูลหลักของตัวละครอย่างเว่ยอู่เขียนคำว่าอวิ๋น 云 ในภาษาจีน แปลว่าเมฆ ส่วนคำว่าเมิ่ง 梦 นั้นแปลว่าฝัน เมื่อรวมสองคำนี้เข้าด้วยกันจะมีความหมายว่า ความฝันของเมฆ การตั้งชื่อพื้นที่ซึ่งได้รับแรงบันดาลใจมาจากตำนานสองทะเลสาบตั้งแต่สมัยโบราณของรัฐฉู่ พื้นที่อวิ๋นเมิ่งคือบริเวณ

ทะเลสาบหรือหนองน้ำที่เต็มไปด้วยต้นไม้ที่มีชื่อเสียงมีขนาดใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์จีนในอดีต มีชื่อเสียงเรื่องความโรแมนติก สวยงามราวกับภาพฝันแห่งเมฆ ตามบันทึกโจวฉวน 《左傳》 ของซือหม่า เชียนงหูกวี นักดนตรีและนักการเมืองจีนที่อาศัยอยู่ในราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ได้บรรยายถึงทะเลสาบอวิ้นเมิ่งไว้ว่า “楚于涉睢，济江入于云中” เมื่อซาวรัฐฉู่ได้ล่องเรือข้ามทะเลสาบแห่งนี้เสมือนได้ล่องลอยเข้าไปในดินแดนเมฆา” ให้ความรู้สึกว้าทะเลสาบแห่งนี้ลึกกลับและโรแมนติก

ในนวนิยายผู้เขียนได้อธิบายถึงการก่อตั้งสกุลเจียงแห่งอวิ้นเมิ่งไว้ว่าเป็นสกุลที่ถือกำเนิดจากเจียงฉือ 江迟 จอมยุทธพเนจรแล้วจึงผันตัวมาบำเพ็ญเพียรจนสำเร็จเป็นเซียน ตามบทสัมภาษณ์ของโม่เซียนหลงชีวผู้แต่งนวนิยายได้ระบุว่าสกุลเจียงแห่งอวิ้นเมิ่งตั้งอยู่ที่ มณฑลหูเป่ย์ตามแผนที่ปัจจุบัน ในอดีตคือรัฐฉู่ ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของทะเลสาบดังถึง ได้ชื่อว่ามีทรัพยากรน้ำมากเป็นอันดับสิบของประเทศจีน มีทะเลสาบมากกว่า 1,300 แห่ง เป็นที่รู้จักในนาม “Province of thousand lakes ของประเทศจีน เมืองอวิ้นเมิ่งในซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารจึงเต็มไปด้วยทะเลสาบมากมาย

ภาพที่ 38 ภาพต้นฉบับการออกแบบฉากประกอบของอวิ้นเมิ่ง

ที่มา: 杨夏 (2019)

สกุลเจียงแห่งอวิ้นเมิ่งนั้นมีคำหลักเขียนชื่อ 莲花坞 หรือท่าเรือสัตว์ตบงกชในภาษาไทย มีสัญลักษณ์ประจำสกุลคือ 九瓣莲 ดอกบัวเก้ากลีบ ตามความเชื่อศาสนาพุทธนิกายมหายานในประเทศจีน พระแม่กวนอิมซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความกรุณาประทับบนดอกบัวหรือถือดอกบัวในพระหัตถ์ ชาวจีนเรียกดอกบัวว่า “เหลียนฮวา” เป็นดอกไม้ที่สื่อถึงความงามและความบริสุทธิ์ การออกแบบสัญลักษณ์ของ

สกุลเจียงจึงใช้ลวดลายของดอกบัวแก็กกลับมาเป็นสัญลักษณ์มองโดยผิวเผินแล้วจะเป็นดอกบัว แต่เมื่อพิจารณาแล้วภายในดอกบัวจะปรากฏเป็นคนที่กำลังบำเพ็ญเพียรอยู่ในดอกบัว สื่อความหมายให้คนสกุลเจียงปฏิบัติตัวเช่นดอกบัวแก็กที่มีความบริสุทธิ์ งดงามแลอบอูน คนสกุลเจียงจึงถูกสอนให้ปฏิบัติตนเป็นคนใจกว้าง ซื่อตรง และตรงไปตรงมา ตามคำสอนสำคัญของสกุลเจียงนั่นคือ 明知不可而为之 ตีความเป็นภาษาไทยได้ว่า จงพยายามทำแม้รู้ว่าทำไม่ได้ ละทิ้งบางสิ่งเพื่อศรัทธาและทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างบริสุทธิ์

ภาพที่ 39 ภาพสัญลักษณ์ดอกบัวแก็กของสกุลเจียง

ที่มา: 杨夏 (2019)

ในซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารสกุลเจียงแห่งอวิ้นเมิ่งนั้นถือได้ว่ามีความแตกต่างจากสกุลเซียนสกุลอื่นๆ ที่ไม่สนใจทางโลก ปิดรับคนจากภายนอกไม่ให้เข้าใกล้ตำหนัก ในฉบับนวนิยายได้อธิบายไว้ว่า “ตำหนักเซียนของสกุลเจียงนั้น บริเวณท่าเรือด้านหน้าประตูใหญ่ มักคราคร่ำไปด้วยคนขายฝักบัว(เม็ดบัว)และกระฉับ มีพ่อค้าหาบเร่ที่นั่งตั้งแผงขายขนมชนิดต่าง ๆ ที่ทำจากแป้งสาลี คี๊กคักเป็นอย่างมาก เด็ก ๆ ที่อาศัยอยู่ในละแวกนั้นสามารถแอบเข้าไปยังลานฝึกยุทธ์ของท่าเรือสัตตบงกชเพื่อดูพวกเขาฝึกยุทธ์และกระปี่ได้ แม้ว่าจะถูกจับได้ก็ไม่เคยถูกตำหนิ ทั้งบางครั้งยังไปเล่นด้วยกันกับเหล่าลูกหลานสกุลเจียงอีกด้วย” เห็นได้ชัดว่าสกุลเจียงเป็นสกุลที่รักอิสระ ไม่ยึดกับขนบธรรมเนียมเนื่องจากผู้ก่อตั้งตระกูลเจียงนั้นเป็นนักพรตพเนจรจึงรักอิสระ ไม่ปฏิบัติตามกฎที่ผู้อื่นสร้างแต่จะเลือกสร้างทางเดิน วิธีชีวิตของตนเอง บรรดาอนุชนของสกุลเจียงจึงไม่สนใจในกฎเกณฑ์มากนัก แสดงจุดยืนของตนเองอย่างตรงไปตรงมาและ

ยุคธรรม การออกแบบโครงสร้างของสี่สำหรับกับสกุลเจียงแห่งอวินเม็งจึงใช้สีม่วงลาเวนเดอร์เป็นหลัก เพื่อให้ความรู้สึกถึงความโรแมนติก ความเพ้อฝัน อิสระและจินตนาการที่สร้างสรรค์โดยไม่มีขอบเขต

ภาพที่ 40 ภาพบรรยากาศฉากสกุลเจียง

ที่มา: 杨夏 (2019)

ตัวละครหลักของสกุลเจียงนั่นคือเว่ยอู่เซี่ยน เด็กกำพร้าที่ได้รับการเลี้ยงดูจากบ้านสกุลเจียงเป็นอย่างดี ได้ร่ำเรียนวิชากับสกุลหลาน ทว่าภายหลังเมื่อสกุลเจียงเกิดความวุ่นวายเพราะความโลภของสกุลเวิน เว่ยอู่เซี่ยนต้องเลือกเดินเส้นทางสายมรทั้งที่เขาเป็นหนึ่งในคนที่เก่งวิชากระบี่ที่สุดเพื่อทำตามอุดมการณ์ที่เขายึดมั่นตามหลักคำสอนของสกุลเจียงนั่นคือ "กำจัดคนชั่ว และช่วยเหลือคนอ่อนแอ" เพื่อกำจัดสกุลเวินส่งผลให้เขากลายเป็นจอมมารที่ได้ล้ำต่างวันเกรง เมื่อเสร็จศึกจากสกุลเวิน เหล่าสกุลที่เหลืออยู่ต่างไม่ไว้ใจจอมมารเว่ยอู่เซี่ยน เพราะเขาได้ช่วยเหลือสองพี่น้องตระกูลเวิน จึงรวมตัวกันล้มล้างอำนาจ และกำจัดเว่ยอู่เซี่ยนที่ได้ฉายาว่าเป็นปรมาจารย์ของลัทธิอินกริทธิกระบี่ได้ในปีที่สุด

ภาพที่ 41 ภาพบรรยากาศการออกแบบฉากสกุลเจียง

ที่มา: 杨夏 (2019)

3.1.1 เว่ยอู่เซี่ยน (魏无羡)“

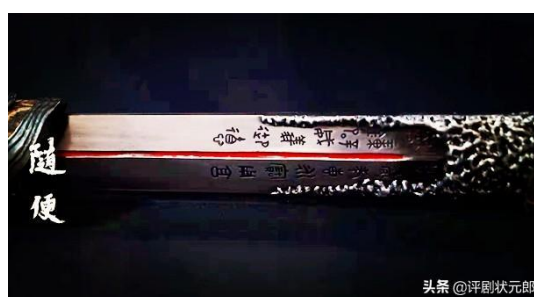
คำว่า เว่ยอู่เซี่ยน 无羨 สามารถแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า ไร้ความริษยา ซึ่งเป็นคุณสมบัติสำคัญของลัทธิเต๋า ในตำราเต๋า(道德經) บทที่ 81 ได้กล่าวว่า “วิถีแห่งฟ้า ราบรื่นและไร้ภัย วิถีแห่งปราชญา ดำเนินการโดยไม่แก่งแย่ง (ปราชญาดำเนินการสอดคล้องกับฟ้า (ฟ้าหมายถึงธรรมชาติ)天之道，利而不害；聖人之道，為而不爭) นอกจากนี้เว่ยอู่เซี่ยนยังมีชื่อรองว่า เว่ยอิง 魏嬰 อิงคำนี้แปลว่าทารก จากคำสอนลัทธิเต๋าบทที่ 12 กล่าวไว้ว่า "ข้ามันแน่นิ่งไร้อารมณ์ เหมือนทารกที่ยังไม่โต(我獨泊兮其未兆，如嬰兒之未孩) สภาวะทารกในทัศนะของเต๋อหมายถึงความอ่อนโยนและบริสุทธิ์ ไม่ถูกปัจจัยภายนอกกระตุ้นให้ขุ่นมัว ซึ่งที่จริงก็คือสภาวะของตัวเอง อุปนิสัยของเว่ยอู่เซี่ยนจึงมีความเฉลียวฉลาด กล่าวหาญรักความถูกต้อง รักพวกพ้อง ร่าเริง สดใส มองโลกในแง่ดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่น ชอบเก็บความรู้สึกของตัวเองไว้ในใจ เป็นตัวละครที่ถือได้ว่าเสียสละมากที่สุดในเรื่องบริสุทธิ์เหมือนดั่งทารก ตามฉบับนวนิยายได้อธิบายว่าเว่ยอู่เซี่ยนมีชื่อเสียงระบือไกล แดกฉานในศาสตร์ทั้งหก อันได้แก่ จาริต,ดนตรี, การยิงธนู,การควบคุมรถศึก, อักษรศาสตร์ และคณิตศาสตร์ มีรูปร่างงดงาม เครื่องแต่งกายของเว่ยอู่เซี่ยนจึงมีความแตกต่างจากศิษย์ร่วมสำนักของสกุลเจียงทั่วไป เนื่องจากฐานะของเว่ยอู่เซี่ยนในสกุลเจียงถือได้ว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าเขาไม่ใช่ลูกชายแท้ๆของเจียงเฟิงเหมียน ผู้เป็นประมุขของสกุลเจียง เป็นลูกชายของเพื่อนรักของประมุขตระกูลที่อุปการะเท่านั้น แต่ก็ได้รับการศึกษาศาสตร์และศิลป์ต่างๆเทียบเท่ากับคุณชายของสกุลใหญ่หลายๆคน

ภาพที่ 42 ภาพประชาสัมพันธ์ละคร ของเว่ยอู่เซี่ยน

ที่มา: 杨夏. (2019)

อาวุธประจำตัวของเว่ยอู่เซียนคือกระบี่สุยเปี่ยน 随便 ถูกออกแบบให้มีรูปทรงสบายๆ ไม่ยึดติดกับรูปแบบที่สวยงามแตกต่างจากดาบของคุณชายสกุลอื่นทั่วไป ด้ามจับและฝักทำจากไม้พร้อมกับการลวดลายสีดำสร้างความรู้สึกรถึงความสง่างามและความลึกลับมีการสลักคำว่าสุยเปี่ยนชื่อกระบี่ 随便 ไว้ที่ตัวดาบ คำว่าสุยเปี่ยน มีความหมายว่าทำตามใจ ตามสบายเข้ากับบุคลิกของเว่ยอู่เซียนที่เป็นตนไม่ยึดติดทำตามใจตัวเอง บริสุทธิ์เช่นเด็กทารกซึ่งดาบนี้เขาใช้ก่อนที่จะกลายเป็นปรมาจารย์อิ๋หลิงหรือปรมาจารย์ลัทธิมารในเรื่อง

ภาพที่ 43 ภาพกระบี่สุยเปี่ยน

ที่มา :News18.(2562)

ภายหลังที่กลายเป็นปรมาจารย์อิ๋หลิงแล้วเว่ยอู่เซียนได้ใช้ขลุ่ยเงินฉิง 陈情 ขลุ่ยประจำตัวเว่ยอู่เซียนเป็นขลุ่ยแบบขวาง ในประวัติศาสตร์สมัยพระเจ้าฮั่นอู่ ตีจื่อ มีชื่อว่า เหิงซุ่ย มีความหมายว่าเป่าขวาง ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่สำคัญชิ้นหนึ่งในวงดนตรีหลักในยุคนั้น ตีจื่อ มีเสียงหวีดหวิวใสกังวานเนื่องมาจากลมที่ผิวออกจากปาก นอกจากถูกเรียกว่า ตีจื่อ แล้วบางครั้งก็ถูกเรียกว่า จูตี (ขลุ่ยไม้ไผ่) ทำมาจากไม้ไผ่ที่เอาปล้องด้านในออกให้กลายเป็นท่อกลวง เจาะรูสำหรับเป่า 2 รู และรูปิดเยื่อไผ่ 1 รู มีรูกดบังคับระดับเสียง 6 รู รูที่อยู่ด้านบนสุดคือรูสำหรับเป่า โดยลมที่เป่าเข้าไปจะผ่านเลาขลุ่ยที่ว่างเปล่า เมื่อมีนิ้วมือปิดเปิดบังคับทิศทางลมจึงเกิดเป็นการกำหนดเสียงสูงต่ำ เสียงขลุ่ยจึงมีความดังที่สูง และแหลมมากเป็นพิเศษ ตัวของขลุ่ยมีสีดำเข้มและมันวาว มีพู่สีแดงสีนั้นคล้ายกับเสื้อผ้าของเว่ยอู่เซียน เมื่อเขากลับมาในฐานะปรมาจารย์อิ๋หลิง ขลุ่ยนี้สามารถนำทางและเปิดใช้ยันตร์ฮูได้ เมื่อเขาเป่าสามารถควบคุมและกระตุ้นหุ่นเจ็ดได้ในทันที มีขลุ่ยนี้บทบาทในศึกกำจัดสกุลเวินอย่างศึกยิงตะวันเป็นอย่างมาก

ภาพที่ 44 ภาพเว่ยอู่เซียนกำลังเป่าขลุ่ยเงินฉิง
ที่มา :News18.(2562)

เครื่องแต่งกายของเว่ยอู่เซียนจึงมีความแตกต่างจากศิษย์สกุลเจียงคนอื่นๆ เพื่อสื่อสารความรู้สึกหดหู่ ลึกลับการออกแบบสีของชุดจึงเลือกใช้สีดำ ทางจิตวิทยาของสีสีดำคือสีแห่งการควบคุมและพลังอำนาจ ให้ความรู้สึกหดหู่ เครื่องขลุ่ย ซัวร่าย โศกเศร้า ลึกลับและน่ากลัว ให้เข้ากับบทบาทของตัวละคร เว่ยอู่เซียนที่เป็นถึงปรมาจารย์ลัทธิอินกริตที่มีความลึกลับ และเก่งกาจ ทั้งยังใช้สีแดงเพื่อหลีกเลี่ยงความหม่นของสีในเฟรมภาพของตัวละคร เพื่อให้เกิดความอึมและสมบูรณ์ของสีในเฟรมภาพมากขึ้น นอกจากนี้รูปแบบเสื้อผ้าของสกุลเจียงจะถูกกำหนดให้สื่อสารถึงความรู้สึกที่เป็นอิสระใช้ชุดคลุมยาวชวีจวี 曲裾 เสื้อเชินอีของยุคก่อนราชวงศ์ฉินพัฒนามาเป็นเสื้อคลุมยาว ชวีจวีในยุคราชวงศ์ฮั่น มีลักษณะเป็นเสื้อที่ปกเสื้อไขว้กันอยู่ เวลาสวมใส่จะจงใจเผยให้เห็นเสื้อผ้าข้างในที่แตกต่างกัน ซึ่งบางครั้งถูกเรียกว่า “ชุดสามชั้น 三重衣” นอกจากนี้บริเวณปกยังมีการแต่งด้วยลวดลายต่างๆอย่างสวยงามและเนื่องจากสาบเสื้อที่พันเป็นเกลียวอยู่บนตัวนั้น พื้นฐานคือสีเขียวหิมะที่มาจากก้านดอกบัวและสีม่วงที่มาจากกลีบดอกบัว มีการพันข้อมือด้วยหนังในรูปแบบของเครื่องแต่งกายสะท้อนให้เห็นอาชีพทหารพรานของบรรพบุรุษสกุลเจียง จะให้ความรู้สึกที่แตกต่างออกไปเมื่อเทียบกับสกุลหลานที่เป็นสกุลของตัวละครหลักอีกตัวอย่าง หลานวังจี ที่จะให้ความรู้สึกนุ่มนวล เครื่องครัด และยับยั้งชั่งใจ

ภาพที่ 45 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนในเครื่องแบบสกุลหลาน

ที่มา :News18.(2562)

ชุดแรกชุดสีโทนสว่างชุดเดียวของเว่ยอู่เซี่ยน ในช่วง 16ปีก่อนเมื่อยังเรียนที่อวิ๋นเฉินปู้จื่อซูในเครื่องแบบศิษย์ของสกุลหลาน สีโทนสีขาวและสีม่วงอ่อน ชุดสามชั้น 三重衣 ชุดยามกร่อมเท้า แขนเสื้อกว้างชีวยาวเกือบถึงพื้นตามกฎของสกุลหลาน โดดเด่นด้วยแขนเสื้อปักตราสัญลักษณ์ดอกบัวเก้ากลีบประจำสกุลเจียง เข็มขัดเส้นเล็กสีม่วงอ่อน ไม่ห้อยพู่หยก สวมกวางเงินสื่อเจีย 始加 เป็นเครื่องแสดงว่าได้บรรลุนิติภาวะโตเป็นผู้ใหญ่ เป็นกวางสีเงินพันมวยผมรูปดอกไม้ ปล่อยปอยผมลงมาทั้งสองข้าง เน้นความอ่อนเยาว์

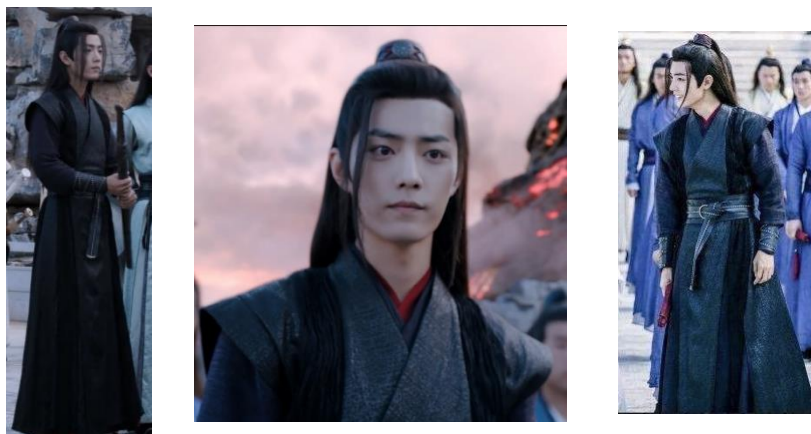
ภาพที่ 46 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนล่าภูตผี

ชุดที่สองปรากฏขึ้นในช่วง 16ปีก่อนฉากจบการศึกษาที่สกุลหลานและลงจากภูเขาเพื่อล่าภูตผี ชุดสามชั้น 三重衣 การจับคู่วัสดุและสีโดยรวมชุดคลุมด้านนอกเป็นสีน้ำเงินเข้มลายจุดเข้ม ขอบเสื้อตอนช่วงหน้าอกแต่งด้วยหนังขนาดใหญ่ ซับในสีแดงตัดกันอย่างชัดเจน ยิ่งเห็นชัดมากขึ้นเมื่อเดิน คาดเอาด้วยแผ่นหนังขนาดใหญ่คาดทับด้วยเข็มขัดหนังเส้นลายสีเงินเส้นเล็ก สายคาดเอาที่เอียงๆเซๆบ่งบอกถึงจิตวิทยาที่สับสนวุ่นวาย ซับซ้อนชายเข็มขัดถูกตัดเฉียงแสดงถึงบุคลิกที่รักอิสระ ไม่ทำตามแบบแผนของตัวละคร ให้ความรู้สึกสดใสสนุกสนานเหมือนจิตวิญญาณของวัยหนุ่ม ปล่อยปอยผมด้านหน้าสองข้าง สวมกวางที่คาดด้วยสายรัดคอร์เท็กซ์และวงแหวนสีเงิน ภายในกวางมีแถบคาดผมสีแดงสดยาวถึงกลางหลัง

ภาพที่ 47 ภาพเว่ยอู่เซียนในฉากสอบสวนคดีตราพยัคฆ์หมิง

ชุดที่สามเป็นชุดที่ปรากฏขึ้นในฉากสอบสวนคดีตราพยัคฆ์หมิง เป็นชุดคลุมเข้ารูปในช่วงเอวมีสายรัดข้อมือที่ทำจากหนัง และลูกบิดด้านข้างตกแต่งด้วยเชือกสีแดงสด ให้ความรู้สึกถึงการออกล่าภูตผี เสมือนเป็นชุดออกรบ ชุดสามชั้น 三重衣 เสื้อคลุมชั้นนอกสุดเป็นผ้าเกราะหนังยกส่วนไหล่ขึ้นนิดๆ เนื้อผ้ามีความแวววาวกว่าผ้าเกราะหนังเทียมเป็นลวดลายหยดน้ำ เสื้อคลุมชั้นกลางเป็นสีเทา มีลายละลอกคลื่นสีเงิน เสื้อชั้นในสีแดงเผยให้เห็นเล็กน้อยที่ขอบเสื้อ คาดเอาด้วยแผ่นหนังทับด้วยเข็มขัดหนังลายเงิน ตัดเฉียง การไล่สีในแต่ละชั้นกลมกลืนเป็นอย่างมาก ให้ความรู้สึกสง่างาม และกล้าหาญในขณะเดียวกัน ปล่อยปอยผมด้านหน้าสองข้าง สวมกวางตัวเดิมกับชุดที่สอง

ภาพที่ 48 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนเมื่อเป็นตัวแทนเข้ารับการฝึกที่สกุลเวิน

ชุดที่สี่ปรากฏขึ้นเมื่อเป็นตัวแทนเข้ารับการฝึกที่สกุลเวิน เป็นชุดสามชั้น 三重衣 โทนสีโดยรวมของวัสดุที่ใช้เป็นสีเทาเข้ม มีสายรัดข้อมือที่ทำจากหนัง เสื้อคลุมนอกสุดเป็นผ้าหนังมีลูกเล่นตกแต่งไหล่ให้สูงขึ้น เสื้อคลุมชั้นกลางและเสื้อคลุมชั้นนอกเป็นสีเทาต่างระดับทำให้เกิดความรู้สึกเป็นลำดับชั้น เสื้อชั้นในสุดยังคงเป็นชุดสีแดงเนื้อผ้าและลวดลายเรียบง่าย คาดเอาด้วยแผ่นหนังทับด้วยเข็มขัดหนังลายเงินตัดเฉียง ปล่อยปอยผมด้านหน้าสองข้าง สวมกวนตัวเดิมกับชุดที่สอง

ภาพที่ 49 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนฉากในถ้ำเสวียนอู่กับหลานหวังจี

ชุดที่ห้า ปรากฏขึ้นฉากในถ้ำเสวียนอุ๋กักับหลานวังจี เป็นชุดสามชั้น 三重衣 โทนสีโดยรวมเป็นสีดำและสีน้ำเงินเข้มเนื้อผ้าค่อนข้างหนา เนื้อผ้ามีรอยพับหยัก เสื้อคลุมชั้นที่สองมีสีน้ำเงินเข้ม เสื้อชั้นด้านในสุดมีสีแดงเผยให้เห็นเล็กน้อยที่ขอบเสื้อที่หน้าอก คาดเอวด้วยแผ่นหนังทับด้วยเข็มขัดหนังลายเงินตัดเฉียง มีสายรัดข้อมือที่ทำจากหนังและเชือกสีเงิน ปล่อยปอยผมด้านหน้าสองข้าง สวมกวางตัวเดิมกับชุดที่สอง

ภาพที่ 50 ภาพเว่ยอู่เซียนฉากในถ้ำเสวียนอุ๋กักับหลานวังจี

ชุดที่หก ปรากฏขึ้นในฉากปิดล้อมที่ทำเรือสัตว์ตบงกช ชุดสามชั้น 三重衣 มีจุดเด่นที่ชุดคลุมตัวนอกสุดเล่นลวดลายสีเทาและสีดำ ชุดคลุมสองชั้นโทนสีดำและน้ำเงินดูสบายๆในอิริยาบถที่อยู่บ้าน ไม่ได้ดูทะมัดทะแมงและเป็นทางการเท่าไหร่นัก ชุดชั้นในสุดยังคงเป็นสีแดง ชายเสื้อยังเผยให้เห็นสีแดงเล็กน้อย ไม่รัดแขนเสื้อเหมาะกับอิริยาบถสบายๆ คาดเอวด้วยแผ่นหนังทับด้วยเข็มขัดหนังลายเงินตัดเฉียง

ภาพที่ 51 ภาพเว่ยอู่เซียนหลบหนีการตามล่าจากสกุลเวิน

ชุดที่เจ็ด ปรากฏขึ้นในตอนที่หลบหนีการตามล่าจากสกุลเวิน เป็นชุดสามชั้นชุดคลุมไหล่ยาว กรอมน้ำ เห็นส่วนไหล่ขึ้นเล็กน้อย โทนสีโดยรวมคือสีดำ สีม่วงลาเวนเดอร์และสีแดง คาดเอาด้วยแผ่นหนังขนาดใหญ่ทับด้วยเข็มขัดหนังลายเงินตัดเฉียง จุดเด่นของชุดนี้อยู่ที่เข็มขัดหนังตอกหมุดเงินและสายคาดเอวสีม่วงและชุดคลุมหนังตัวนอกสุดเล่นเงากับแสง รัดข้อมือด้วยหนังและหมุดเงิน ปล่อยปอยผมและสวมกวางประจำตัว

ภาพที่ 52 ภาพเว่ยอู่เซียนถูกจับโดยเวินเฉา

ชุดที่แปด ปรากฏครั้งแรกในฉากที่เว่ยอู่เซียนถูกจับโดยเวินเฉา และถูกโยนลงไปที่ลั่วฉงกั๋ง จุดมุ่งหมายของชุดนี้คือแสดงให้เห็นถึงความยากลำบากของเว่ยอู่เซียนในเวลานั้น การจับคู่สีคือสีเทาดำ เนื้อผ้ามีความหยาบ เพื่อสร้างความรู้สึกเลอะเทอะและยุ่งเหยิง ให้ความรู้สึกหลงทาง ชุดคลุมด้านในสุดเป็นสีดำ แตกต่างจากชุดอื่นๆที่ปกติมีสีแดง

ภาพที่ 53 ภาพเว่ยอู่เซียนปราบเวินเฉา และศึกยิงตะวัน

ชุดที่เก้า ปรากฏขึ้นในฉากที่เว่ยอู่เขียนกลับมาหลังจากที่โดนโยนลงที่ลั่วฉงกั๋งเพื่อปราบเวินเฉา และเข้าร่วมศึกยี่งตะวัน เป็นชุดทางการสามชั้น เนื้อผ้าของชุดคลุมตัวนอกสุดมีความเงาและมีลวดลายคล้ายเกล็ดปลาสวยงาม ลักษณะเหมือนชุดเกราะออกรบ รัดข้อมือด้วยหนังหมุดเงินและร้อยเชือกสีแดง สวมชุดด้านในสุดสีแดง ให้ความรู้สึกลึกลับและดุร้าย

ภาพที่ 54 ภาพเว่ยอู่เขียนงานชุมนุมล่าภูติผีที่จินหลิงไถ

ชุดที่สิบ ปรากฏขึ้นในงานชุมนุมล่าภูติผีที่จินหลิงไถ ชุดสามชั้น 三重衣 โทนสีโดยรวมคือสีดำ สีเงิน และสีแดง ชุดคลุมตัวนอกสุดเป็นชุดคลุมสีดำ พันข้อมือด้วยผ้าสีดำ เห็นไหล่สูงเล็กน้อยเพื่อแสดงถึงความแข็งแกร่ง ดุร้าย เล่นสวดลายบนเสื้อคลุมด้วยสีเงิน ชุดด้านในสุดเป็นสีแดงตัดกับชุดคลุมด้านนอก ไม่ได้สวมกวางผูกแต่เพียงริบบิ้นยาวถึงกลางหลังเท่านั้น จุดเด่นของชุดนี้คือการเล่นลวดลายบนชุดคลุมตัวนอก และการใช้สีโทนดำและแดง

ภาพที่ 55 ภาพเว่ยอู่เขียนเมื่อใช้ชีวิตอยู่ที่ลั่วฉงกั๋ง

ชุดที่สิบเอ็ด ปรากฏขึ้นเมื่อใช้ชีวิตอยู่ที่ลั่วฉงกั๋งและพบกับหลานหวังจีที่ตำบลอิ๋หลิง ชุดสามชั้น 三重衣 สีน้ำตาลแดง สีดำ และสีแดง จุดเด่นของชุดนี้คือลายปกที่หน้าอกของเว่ยอู่เซี่ยนที่เป็นลายเส้นขนาดใหญ่ พร้อมกับชุดคลุมด้านนอกสุดที่เป็นเสื้อกั๊กสีดำ พันข้อมือและคาดเอวด้วยผ้าสีแดง ชุดด้านในสุดเป็นชุดสีน้ำตาลอ่อน สวมกวนประจำตัว

ภาพที่ 56 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนเมื่อปลูกดอกบัวที่ลั่วฉงกั๋ง

ชุดที่สิบสอง ปรากฏขึ้นเมื่อปลูกดอกบัวที่ลั่วฉงกั๋ง ชุดคลุมสองชั้นรูปแบบสบายๆเหมือนอยู่บ้านของเว่ยอู่เซี่ยนชุดด้านนอกเป็นชุดคลุมสีเทาอมม่วงเนื้อผ้าค่อนข้างหยาบ ผ้าไม่มีลวดลายแสดงถึงความเรียบง่าย ชุดชั้นในสุดเป็นสีเทาอมม่วงอ่อน

ภาพที่ 57 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนเมื่อเมื่อถูกล้อมจับ

ชุดที่สิบสาม ปรากฏขึ้นเมื่อถูกล้อมจับ ชุดสามชั้น 三重衣 สีแดงโดดเด่นที่ชุดคลุมด้านนอกสีดำ เล่นขอบสีแดงกว้างที่ห้อยลงมาจากด้านข้างของเสื้อคลุมด้านนอกชายเสื้อคลุมพริ้วไหว ชุดคลุมชั้นที่สอง

เป็นชุดหนังลายสีดำและชุดชั้นในสุดสีแดง พันรอบข้อมือด้วยหนังสีดำหมุดด้วยเงิน จุดเด่นของชุดนี้อยู่ที่ ชุดหนังชั้นที่สอง ชายเสื้อสีแดงของชุดคลุมด้านนอกสุด และการเล่นสีดำแดงให้ความรู้สึกดูดี แต่ก็น่าหดหู่ในเวลาเดียวกัน

ภาพที่ 58 ภาพเว่ยอู่เซียนในช่วง16 ปีต่อมาในร่างโม่เสวียนอวี

ชุดที่สิบสี่ปรากฏขึ้นในช่วง16 ปีต่อมาเว่ยอู่เซียนในร่างโม่เสวียนอวี ถึงแม้ว่าจะเป็นชุดสามชั้น โทนสีดำไม่มีโทนสีแดงเหมือนเช่นเคย แต่การเล่นระดับในเสื้อผ้ายังคงมีอยู่ ชุดคลุมชั้นที่สองเป็นสีดำและมีผ้าเสริมอีกชั้นมีลวดลายมันวาวสีเงินเข้มเมื่อโดนแสงกระทบ ชุดคลุมด้านนอกสุดสีดำเป็นผ้าโปร่งพริ้วไหว ส่วนเข็มขัดนั้นไม่ได้ผูกแบบเฉียงอีกต่อไป เน้นผูกให้แน่นรอบเอวด้วยหัวเข็มขัดกลม เน้นสัดส่วนช่วงเอวของนักแสดงให้ความรู้สึกอ่อนเยาว์ เนื่องจากตัวละครโม่เสวียนอวีนั้นมีรูปร่างค่อนข้างเล็กและไม่ได้เป็นผู้ฝึกบำเพ็ญเซียน แต่ยังคงสวมผ้ารัดผมสีแดงห้อยชายยาวถึงกลางหลังถือเป็นจุดเด่นและลักษณะที่ชัดเจนที่สุดของเว่ยอู่เซียนที่กลับมาในร่างโม่เสวียนอวี

ภาพที่ 59 ภาพเว่ยอู่เซียนในช่วง16 ปีต่อมาในร่างโม่เสวียนอวี

ชุดที่สิบห้า ปรากฏขึ้นเมื่ออยู่ที่อู่จินเซินปู่จื่อฉู่ หลังจากที่ถูกจับที่จินหลิงไท่และปรากฏตัวในนามปรมาจารย์อู่หลิงอีกครั้ง ชุดคลุมสองชั้นที่เรียบง่ายจับคู่สีขาวและชุดคลุมด้านนอกสีดำ มีแถบสีเทาเงินอยู่ที่ขอบเสื้อคลุมสะท้อนเล่นกับแสง เนื้อผ้าเป็นผ้าฝ้ายพริ้วสบาย พันแขนด้วยหนังสีดำเล่นลวดลายสีเงินเป็นลายเพชร สวมผ้ารัดผมสีแดงห้อยชายยาวถึงกลางหลัง คาดเอวด้วยสายหนังขนาดใหญ่ ทับด้วยเข็มขัดหนังเส้นเล็กหัวสีเงินกลม

ภาพที่ 60 ภาพเว่ยอู่เซียนในช่วง16 ปีต่อมาในร่างโม่เสวียนอวี

ชุดที่สิบหก ปรากฏขึ้นเมื่อกลับไปที่ทำเรือสัตว์ตบงกชในรอบหลายปี และเข้าไปสักการะที่หอบรรพชนสกุลเจียง ในช่วงนี้เป็นชุดที่อยู่ในช่วงที่มีการต่อสู้มากขึ้นการออกแบบรูปแบบของชุดสามชั้นจะถูกฟื้นฟูให้กลับมาในแนวชุดออกรบอีกครั้ง โทนสีที่ใช้โดยรวมเป็นสีดำ ชุดคลุมด้านนอกสุดเป็นผ้าหนัง

มีเกล็ดแวววาวเล่นกับแสงไฟ เสื้อชั้นที่สองและสามด้านในเป็นผ้าสีดำ พันข้อมือด้วยผ้าสีดำเนื้อเรียบๆ คาดเอวด้วยเข็มขัดสีดำหัวกลมสีเงิน สวมผ้ารัดผมสีแดงห้อยชายยาวถึงกลางหลัง

ภาพที่ 61 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนในช่วง16 ปีต่อมาในร่างโมเสวียนอวี

ชุดที่สิบเจ็ดปรากฏขึ้นเมื่อเรื่องราวทุกอย่างคลี่คลายเว่ยอู่เซี่ยน และหลานหวังจิกกลับไปทิวิน เซินปู่จื้ออู่ ชุดคลุมสองชั้นสบายๆโทนสีโดยรวมเป็นสีดำ น้ำเงินเข้ม ลวดลายค่อนข้างหรูหรา มีการจัดวาง ลวดลายในแนวตั้ง คาดเอวด้วยผ้าสีดำทับด้วยเข็มขัดหนังสีดำ สวมผ้ารัดผมสีแดงห้อยชายยาวถึงกลางหลัง

ภาพที่ 62 ภาพเว่ยอู่เซี่ยนในช่วง16 ปีต่อมาในร่างโมเสวียนอวี

ชุดที่สิบแปดสุดท้ายปิดฉากของเรื่องราว เว่ยอู่เซี่ยนเป่าขลุ่ยเงินฉิงที่ยอดเขา ชุดคลุมสองชั้น สบายๆชุดคลุมตัวนอกสีดำแต่งแถบสีเทาเงินที่แขนเสื้อทั้งสองข้างขยายไปถึงปลายแขนเสื้อและข้อมือ สวมผ้ารัดผมสีแดงห้อยชายยาวถึงกลางหลัง ชุดนี้จะพยายามสื่อถึงความสบาย เรียบง่ายหลังจากที่ คลี่คลายเรื่องราวต่างๆ ออกท่องเที่ยวถ่ายรูป ไม่มีการต่อสู้อีกต่อไป

นอกจากเว่ยอู่เซี่ยนที่เป็นตัวละครสำคัญของเรื่องสกุลเจียงก็ยังมีเจียงหวันอินหรือเจียงเฉิงเป็นอีกหนึ่งตัวละครสำคัญในการดำเนินเรื่อง เจียงหวันอินเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของอดีประมุขของสกุลเจียง เจียงเฟิงเหมียนเป็นตัวละครที่เติบโตมาพร้อมกับตัวละครเอกของเรื่องอย่างเว่ยอู่เซี่ยน เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งประมุขของสกุลเจียงแต่เขาก็ยังรู้สึกเป็นรองเว่ยอู่เซี่ยนในทุกๆเรื่อง ความสัมพันธ์ของเขากับเว่ยอู่เซี่ยนนั้นถือได้ว่าเป็นพี่น้องคนละสายเลือดที่มีความสัมพันธ์อันเหนียวแน่น สามารถตายแทนกันได้แต่ด้วยปัจจัยที่ร้ายล้อมและนิสัยของทั้งคู่จึงทำให้ความสัมพันธ์ค่อยๆห่างเหินกันไป แต่ลึกๆในใจของทั้งสองคนก็ยังคงห่วงหาอาทรกันตามประสาพี่น้องเสมอ

ภาพที่ 63 ภาพประชาสัมพันธ์ซีรีส์ปริมาณจารย์ลัทธิมารของเจียงหวันอิน

ที่มา: 杨夏 (2019)

3.1.2 เจียงหวันอิน 江晚吟

เจียงหวันอิน 江晚吟 คำว่าหวันหรือหวานในภาษาจีนนั้นมีความหมายว่าตอนเย็น หรือเวลาช่วงเย็น ส่วนอินในภาษาจีนแปลว่าทองหรือสวด ดังนั้นคำว่าหวันอินจึงมีความหมายถึงการสวดมนต์ช่วงเย็น ในศาสนาพุทธนิกายมหายาน มีชื่อรองว่า เจียงเฉิง 江澄 คำว่า เฉิง ภาษาจีนมีความหมายว่า ไส สะอาด บริสุทธิ์ อุปนิสัยของเจียงหวันอินเป็นคนมั่นใจในตัวเองเป็นอย่างยิ่ง มีความรู้สึกที่ตัวเองถูกเว่ยอู่เซี่ยนกดมาตั้งแต่เด็ก ปมลึกๆในใจของเขาจึงอยากเอาชนะ ทะเลาะ และมีปากเสียงกับเว่ยอู่เซี่ยนเป็นประจำ แต่ก็ทำไปด้วยความทิวัก ปากแข็ง และปากร้าย เป็นอย่างมาก ได้รับฉายาเสียนว่า ซานตูเฉิงโฉ่ว 三毒圣手 หรือภาษาไทยที่ว่า มือศักดิ์สิทธิ์และพิษทั้งสาม สาเหตุเนื่องจากเขาเป็นผู้ถือครองกระบี่ซานตู 三毒 และแส้จื่อเตี้ยน 紫电

กระบี่ชานตู 三毒 ในภาษาไทยนั้นมีความหมายว่า พิษทั้งสามแต่ในที่นี้ไม่ใช่ยาพิษแต่อย่างใด ชานตูนั้นหมายถึงรูปสัญลักษณ์ของ ล้อแห่งชีวิต หรือ Bhavachakra ซึ่งมักจะพบภาพของหมูหรือหมูป่า, นกและงู เป็นสัญลักษณ์แทนความโลภ ความเกลียดชัง และความไม่รู้ ในพระพุทธศาสนา ซึ่งสัญลักษณ์ทั้งสาม สอดคล้องกับพฤติกรรมของกบ นกนางนวล และงูในศาสนาพุทธมหายาน จึงเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบกระบี่อาวุธประจำตัวของเจียงหวันอิน ซึ่งตัวฝักกระบี่นั้นเป็นสีม่วง มีลวดลายงูสามตัว มีนกนางนวลคาบงทองส์มฤตยูอยู่ที่ด้านบนของตัวฝัก ตัวดาบฝังหินอเมทิสสีม่วง มีตัวอักษรสลักชื่อกระบี่ไว้ที่ตัวดาบ และห้อยพู่สีม่วงแสดงสถานะว่าเจ้าของเป็นคนของสกุลเจียง

ภาพที่ 64 ภาพกระบี่ชานตู 三毒

ที่มา: 杨夏 (2019)

ส่วนแส้จื่อเตี้ยน 紫电 คำว่าจื่อ แปลว่าสีม่วงในภาษาจีน และคำว่าเตี้ยน ในภาษาจีนแปลว่า ไฟฟ้า สายฟ้า อัสนี เมื่อรวมกันแล้วจะหมายถึงกระแสไฟฟ้าสีม่วง ภาษาไทยเรียกว่าวชิระม่วง สามารถอธิบายถึงลักษณะของแส้ให้กับผู้ชมได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น เดิมแส้นี้เป็นของอูหยินจื่อหยวนมารดาของเจียงหวันอินแต่ถูกมอบให้เขาเมื่อสกุลเจียงถูกปิดล้อม ลักษณะของแส้จะเป็นกำลังลวดลายงูพันรอบข้อมือมีโซ่เส้นเล็กๆโยงกับแหวนที่สวมอยู่ที่นิ้วกลาง เมื่อเปลี่ยนเป็นแส้ที่มีพลังงานไฟฟ้าหมุนเวียนจะปรากฏงูพันดอกบัว สัญลักษณ์ประจำสกุลเจียงที่หลังมือของผู้สวมใส่

ภาพที่ 65 ภาพแส้จื่อเตี้ยน 紫电 ที่

มา: 杨夏 (2019)

เครื่องแต่งกายของเจียงหวันอินถือได้ว่าเคร่งครัดและมีระเบียบแบบแผนมากกว่าเว่ยอู่เซี่ยนยี่นัก เนื่องจากเขาเป็นถึงคุณชาย และประมุขของสกุลใหญ่ รูปแบบของเครื่องแต่งกายจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สร้างความเชื่อถือและความน่าเกรงขามให้กับสกุล โทนสีโดยรวมของชุดทั้งหมดนั้นจะเป็นไปตามสี่ประจำสกุล เจียงนั้นคือสีเขียวทึบและสีม่วง รูปแบบของเครื่องแต่งกายของเขาจะเป็นชุดสามชั้น พันข้อมือด้วยหนัง และเชือก ตามแบบทหารพราน และจอมยุทธพเนจร

ภาพที่ 66 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของเจียงหวันอิน

ในช่วงแรกที่ปรากฏของเรื่องเจียงหวันอินจะสวมใส่ชุดคลุมสามชั้นชุดคลุมตัวด้านนอกสุดมีแขนเสื้อที่ยาว ตามคุณชายสกุลอื่นๆทั่วไป แต่เมื่อสกุลเจียงประสบภัย เครื่องแต่งกายของเขาถูกเปลี่ยนรูปแบบโดยสิ้นเชิงเพื่อแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการ ของตัวละครที่จากเดิมนั้นอุปนิสัยสดใส สมวัยตามแบบฉบับคนหนุ่มทั่วไป แต่เมื่อเขาต้องก้าวขึ้นมาเป็นประมุขของสกุลแทนบิดาในขณะที่อายุน้อย เขาจึงเป็นคนที่ยิ่งเข้มงวด เจ้าระเบียบ เพื่อเร่งฟื้นฟูสกุลเจียงให้กลับมารุ่งเรืองอีกครั้งเจียงหวันอินจึงสวมใส่ชุดออกรบเป็นวิสัยโดยชุดจะเป็นชุดคลุมสามชั้น ชุดคลุมตัวนอกสุดเห็นไหล่เล็กน้อย เล่นลวดลายสีม่วงที่เสื้อคลุม ชุดชั้นในที่สองมีสีเทาหรือน้ำเงินเข้มเล่นลวดลายที่ส่วนหน้าอก ชุดชั้นในสุดเป็นสีม่วง นอกจากนี้แล้วยังมีผ้าคาดเอวสีม่วง หรือน้ำเงิน คาดทับด้วยเข็มขัดหนัง มีลวดลายดอกบัวแก้วลึที่ตัวเข็มขัด การผูกเข็มขัดของเจียงหวันอินจะไม่ผูกตัดเฉียงเหมือนดังเว่ยอู่เซี่ยน แต่จะผูกตรงเพื่อสะท้อนถึงอุปนิสัยเข้มงวด และเจ้าระเบียบของเขานั้นเอง อีกส่วนหนึ่งที่สำคัญของเครื่องแต่งกายของเจียงหวันอินคือกวานที่รูปแบบแตกต่างจากเว่ยอู่เซี่ยนอย่างเห็นได้ชัด กวานของเจียงหวันอินนั้นวัสดุที่ทำจะเป็นโลหะเงิน ฝังอัญมณีอเมทิสต์สีม่วงไว้ที่กวาน สร้างความหรูหรา และสมฐานะของประมุขของสกุลเจียง

ภาพที่ 67 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของเจียงหวนอัน

อีกชุดหนึ่งที่เราเรียกว่าโดดเด่นของเจียงหวนอันคือชุดออกงาน เมื่อประมุขสกุลเซียนจะต้องเข้าร่วมงานเลี้ยง หรือพิธีสำคัญๆ เจียงหวนอันจะปรากฏตัวด้วยชุดทางการเต็มยศ ชุดคลุมสามชั้นโทนสีกรมท่าและม่วงเข้ม ชุดคลุมด้านนอกสีกรมท่าลวดลายสีม่วงเข้มตกแต่งด้วยผ้าหนังสีม่วงบริเวณไหล่และเล่นขอบด้วยลวดลายสีทอง ชุดคลุมด้านในมีสีกรมท่าตกแต่งด้วยกระดุมหนังสองเส้น ชุดในสุดเป็นสีม่วงเข้ม แขนพันด้วยผ้าสีม่วงทับด้วยเส้นหนังสีเทา คาดเอวด้วยผ้าสีม่วงทับด้วยเข็มขัดหนังตกแต่งด้วยลายดอกบัวแก้วกลีเม สวมกวางเงินขนาดใหญ่ฝังอัญมณีรวบผมเรียบบร้อย

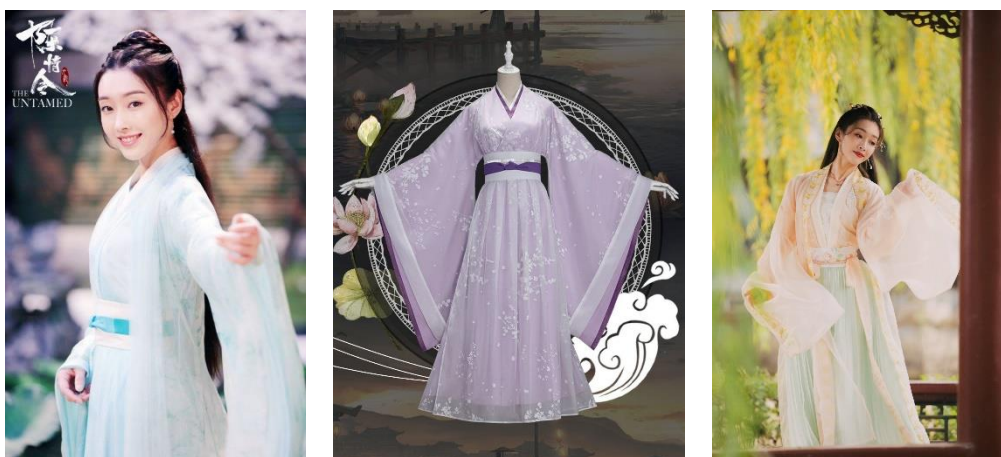

ภาพที่ 68 ภาพประชาสัมพันธ์ซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารของ เจียงเหยียนลี่

ที่มา: 杨夏. (2019)

3.1.3 เจียงเหยียนลี่ 江厌离

ตัวละครสำคัญตัวสุดท้ายในสกุลเจียงนั่นคือเจียงเหยียนลี่ 江厌离 คุณหนูคนเดียวของสกุลเจียง พร้อมไปด้วยศาสตร์และศิลป์ที่คุณหนูสกุลใหญ่ทุกคนควรมี บุตรสาวของเจียงเฟิงเหมียนและอวี๋ฟูเหริน พี่สาวของเจียงหวั่นอิ่น และศิษย์พี่ของเว่ยอู่เซี่ยน ภายหลังได้แต่งงานกับจินจื่อเซวียน มารดาของจินหลิง เธอเป็นคนใจดี บุคลิกไม่ได้โดดเด่น เรียบร้อย สงบเสียมอ่อนโยนและสง่างาม อ่อนนอกแข็งใน มีความห่วงใยน้องๆของตน คอยปกป้องน้องๆ คอยให้กำลังใจ แม้ว่าในซีรีส์เรื่องปรมาจารย์ลัทธิมารตัวละครส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชาย แต่เสื้อผ้าและเครื่องประดับของเจียงเหยียนลี่นั้นมีความงดงามไม่แพ้ตัวละครตัวอื่นๆ

ภาพที่ 69 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของเจียงเหยียนลี่

ที่มา :News18.(2562)

เครื่องแต่งกายชุดสามชั้น 三重衣 โดยรวมของเจียงเหยียนลี่ใช้ผ้าที่มีลักษณะค่อนข้างเบาและพลิ้วไหว ระบายอากาศได้ดี เพื่อสะท้อนถึงบุคลิกลักษณะนุ่มนวล อ่อนโยน ของเจียงเหยียนลี่ โทนสีของเสื้อผ้าจะเป็นสีเขียวหิมะ และม่วงลาเวนเดอร์ ลวดลายที่ใช้ในเครื่องแต่งกายจะเป็นลายดอกไม้สีขาวกับผ้าสีม่วง จุดเด่นของชุดของเจียงเหยียนลี่จะเป็นชุดคลุมแขนเสื้อยาวกรอมเท้า แตกต่างจากรูปแบบชุดโดยทั่วไปของสกุลเจียงที่เน้นการพันผ้าที่แขน การเล่นความเข้มของสีม่วง และสีเขียวหิมะ กับเสื้อคลุมนอกสุดที่เป็นผ้าโปร่งปกคลุมลายดอกไม้สีขาว คาดเอวด้วยผ้าสีขาวและคาดทับด้วยผ้าสีเขียวเน้นช่วงเอวให้ดูคอด สีม่วง สีขาวอย่างเรียบง่าย เมื่อภายหลังจากที่แต่งงานกับจินจื่อเซวียนแล้วโทนสีของเสื้อผ้าจะเปลี่ยนไปเป็นโทนสีทองเช่นเดียวกับสกุลจินแห่งหลันหลิง คู่กับสีชมพูและม่วงอ่อน แต่จุดเด่นของชุดยังคงความเบาบาง พริ้วไหว ของเนื้อผ้าของเสื้อคลุมตัวนอกสุด

อีกสองชุดที่งดงามโดดเด่นของเจียงเหยียนลี่คือชุดทางการเข้าร่วมงานชุมนุมล่าภูตผีที่จินหลินไถ และชุดแต่งงานกับจินจื่อเซวียน เริ่มที่ชุดวันเข้าร่วมงานล่าภูตผี เจียงเหยียนลี่มาในชุดเสื้อและกระโปรง เกาะอกสมัยถัง (กระโปรงหยู 襦裙) เอวสูงหรือรัดอก รัดสะโพก และชายกระโปรงกว้างยาวลากพื้น และมีลักษณะเป็นกระโปรงจีบทรงกระบอกพร้อมกับเสื้อแขนใหญ่ ต้าชี่วซาน เป็นเครื่องแต่งกายของผู้หญิงในสมัยถัง เนื่องจากเป็นเสื้อที่แขนมักกว้างกว่า 1.3 เมตร จึงถูกเรียกว่า ‘ต้าชี่วซาน’ (เสื้อแขนใหญ่) ต้าชี่วซานตัดเย็บมาจากผ้าเนื้อบางโปร่งแสงซึ่งประดับรูปภาพที่งดงาม ผู้หญิงสวมใส่ต้าชี่วซานเพื่อที่จะแสดงออกถึงความสง่างามและแสดงความเป็นฐานะของตน สีเขียวหิมะชุดคลุมด้านนอกเนื้อผ้าเงา เบาบางพลิ้วไหวและเล่นแสง แขนเสื้อกว้างและยาวกรอมเท้า ชุดด้านในสีขาวโดดเด่นกับลายปักดอกไม้ที่คาคอก และลูกปักสีเขียวอ่อนที่ห้อยระย้าลงมาเป็นชั้นๆ คาดเอาด้วยผ้าสีขาว ห้อยพู่ประดับที่ชายเสื้อด้วยหินอัญมณีสีเขียว เก้าผมหคริ่งศีรษะประดับด้วยปิ่นดอกไม้สีทองอัญมณีสีเขียว ม่วง และชมพูอ่อน

ภาพที่ 70 ภาพเครื่องแต่งกายของเจียงเหยียนลี่-เมื่อเข้าร่วมงานชุมนุมล่าภูตผีที่จินหลินไถ

และชุดแต่งงานสีแดงสดกระโปรงหยู 襦裙 สมัยถังพร้อมกับเสื้อแขนใหญ่ ต้าชี่วซานเสื้อคลุมตัวนอกสุดเป็นผ้าโปร่งพลิ้วปกปลายสีขาว แขนเสื้อกว้างยาวกรอมเท้า ชุดด้านในโดดเด่นด้วยการเล่นชุดส่วนในด้วยผ้าเนื้อบางสีแดงเป็นปกเสื้อ และแขนเสื้อด้านใน ปักลวดลายด้วยมุกและด้ายสีครีมที่ชุดด้านในยาวจากหน้าอกไปถึงพื้น ตัดขอบด้วยผ้าสีแดง เก้าผมหสูงกว่าปกติสวมมงกุฎหงส์สีทอง สวมตุ้มหูสีแดง แต่งหน้าด้วยโทนสีแดง ทาริมฝีปากด้วยลิปสติกสีเข้มกว่าปกติ ให้ความรู้สึกรียบง่าย แต่ยังคงความหรูหรา ปราณีต

ภาพที่ 71 ภาพชุดแต่งงานของเจียงเหยียนหลี่

การเกล้าผมของเจียงเหยียนหลี่เป็นการเกล้าผมครั้งหัว ปล่อยปอยผมทั้งสองข้างเล็กน้อย ม้วนขึ้นเล็กน้อยดูสมจริง ให้ความรู้สึกเรียบง่าย มีเสน่ห์แบบคลาสสิก เครื่องประดับอย่างปิ่น ตุ่มหู เป็นลวดลายดอกไม้ ทำจากหินอเมทิสต์และเงิน ภายหลังจากแต่งงานเข้าสู่สกุลจินจึงมีการเพิ่มองค์ประกอบของเครื่องประดับมากยิ่งขึ้น เป็นปิ่นปักผมและเครื่องประดับส่วนอื่นๆที่ทำจากทอง ประดับอัญมณีเล็กน้อย

3.2 สกุลหลานแห่งกุซู (姑苏蓝氏)

เป็นสกุลของตัวละครหลักอีกตัวหนึ่งอย่างหลานหวังจี 蓝忘機 ในนวนิยายต้นฉบับได้มีการอธิบายถึงที่มาของสกุลหลานไว้ว่า คำว่าหลาน 蓝 มาจากคำว่า 伽蓝 ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยได้ว่าสังฆาราม เนื่องจากผู้ก่อตั้งสกุลหลานแต่เดิมถือกำเนิดมาในวัด เติบโตมากับเสียงสวดมนต์ เฉลียวฉลาดปราดเปรื่อง อายุยังน้อยก็ได้เป็นสมณสงฆ์ชื่อดัง ต่อมาได้ลาสิกขาจึงได้ใช้คำว่าหลานจากเฉียนหลานมาเป็นชื่อของสกุล พร้อมทั้งประกอบอาชีพนักดนตรีในระหว่างการทำพิธีเพียรเพื่อการเป็นเซียนจนกระทั่งเจอคู่อริ ทั้งคู่จึงร่วมสร้างสกุลหลานมาพร้อมกัน จนบรรลุเซียนร่างกายแตกดับ สกุลหลานจึงยึดถือวิถีของความสงบตั้งถ้อยสมณะ ฝึกฝนดนตรีให้จิตใจสงบ ยึดมั่นเสาะหาคู่บำเพ็ญเพียร เพื่อหวนคืนสู่ความสงบพร้อมกัน นอกจากนี้ คำว่า 蓝 ในภาษาจีนปัจจุบันยังหมายถึงสีน้ำเงินได้อีกด้วย

ตามบทสัมภาษณ์ของผู้แต่งไม่เขียนลงชื่อได้ให้สัมภาษณ์ถึงสถานที่ที่นำมาเป็นแรงบันดาลใจในการกำหนดสร้างโลกในนวนิยายเรื่องปรมาจารย์ลัทธิมารนี้ ออกแบบมาจากแผนที่ปัจจุบันของประเทศจีน สกุลหลานแห่งกุซูเขตกุซูคือเขตหลักของซูโจวมณฑลเจียงซูประเทศจีน ซูโจวมียชื่อเรียกในภาษาจีนโบราณว่า “อู๋” (吴) และยังมีชื่อเรียกอื่นๆ อาทิ กุซู (姑苏), อู๋เหมิน (吴门), ผิงเจียง (平江) ฯลฯ

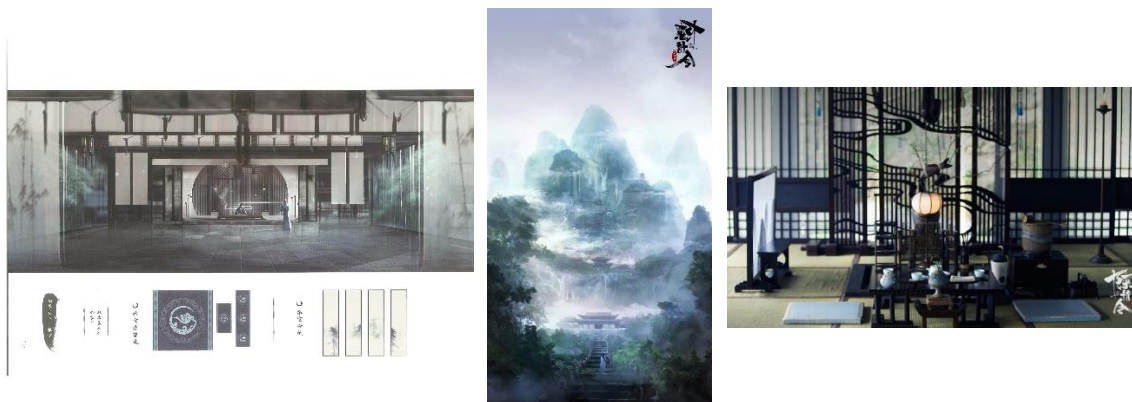

ภาพที่ 72 แผนที่มณฑลเจียงซูประเทศจีน

อวี่นเซินปู้จื่อฉู่ชื่อดินแดนที่เป็นที่ตั้งของตำหนักเขียนของสกุลหลาน (云深不知处) แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า เมฆหมอกหนามิรู้ที่ เป็นคำที่ปรากฏในบทกวีวรรคหนึ่งของนักพรตเจี๋ยต้าชื่อ 《寻隐者不遇》 แปลได้ว่า เสาะหาผู้เร้นกายปลีกวิเวกทว่ามีพานพบ ในสมัยราชวงศ์ถัง

《寻隐者不遇》
 “松下问童子，
 言师采药去，
 只在此山中，
 云深不知处。”

บทกวีที่ยกมานี้เป็นคำตอบของเด็กชายในบทสนทนาของเขากับนักพรตชราท่านหนึ่งที่เข้ามาถามหาอาจารย์ของเด็กชายผู้นั้น ซึ่งเมื่อแปลออกมาแล้วจะได้ว่า “ที่ท่านนักพรตถามข้าน้อย อาจารย์ท่านไปรวบรวมยาอยู่ใจกลางภูเขาทว่า เมฆหมอกหนามิรู้ที่” ด้วยตำหนักเขียนของตระกูลหลานตั้งอยู่ในหุบเขาลึกต้นน้ำห่างไกลจากผู้คนในเมืองกุซู มีหมอกหนาที่ปกคลุมตลอดทั้งปี อวี่นเซินปู้จื่อฉู่ 云深不知处 ในวรรคสุดท้ายของบทกวีข้างต้นจึงถูกนำมาใช้อธิบายถึงลักษณะพื้นที่ของสำนักเขียนสกุลหลาน ที่เมื่อยืนอยู่ ณ สถานที่แห่งนั้นจะราวกับยืนอยู่ท่ามกลางทะเลหมอกของดินแดนเขียน

ภาพที่ 73 ภาพวินเซินปู้จื้อฉู่จากซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมาร

ที่มา: 杨夏. (2019)

ในคติจีนและชนชาติอื่นๆในโลก น้ำล้วนมีบทบาทสำคัญ และเกี่ยวข้องกับเราตั้งแต่เกิด เมื่อตีความถึงสภาวะการไหลของสายน้ำตามคติของเต๋า ลัทธิเสวียนเหมินแล้วน้ำไหล(ในที่นี้เปรียบเป็นน้ำตกต้นน้ำของสกุลหลาน)เปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของพลังทางผู้เป็นต้นกำเนิด สัญลักษณ์ของความเคลื่อนไหว กระตือรือร้น ตามความเชื่อของลัทธิเต๋า นอกจากนี้หมอกยังสามารถตีความตามความหมายของลัทธิเต๋าได้ ถึงสภาวะความเป็นเซียน และจิตสภาวะของเต๋าที่ไม่มีชีวิต ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่พระเป็นเจ้า แต่ดำรงอยู่ก่อนพระเป็นเจ้า ที่เราสัมผัสได้ว่ามีอยู่แต่ก็เหมือนไม่มีตัวตนนี้คล้ายกับสภาวะหมอกเอง ที่เหมือนมีรูปร่างมองด้วยตาเห็น รับรู้ได้ว่ามี แต่ไม่สามารถสัมผัสได้

ภาพที่ 74 ภาพวาดบทกวี 《寻隐者不遇》ของนักพรตเจียวต้าซือ

สัญลักษณ์ของตระกูลนี้เป็นลวดลายจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ลายเมฆขดที่ถูกรอยล้อมไปด้วยหมอกรูปวงกลมโดยใช้ลวดลายเมฆ ประยุกต์กับลวดลายน้ำ คลื่น เป็นลวดลายที่นำธรรมชาติมาเป็นสัญลักษณ์แทนทะเล ทะเลสาบและ สระน้ำ วาดเป็นลวดลายโค้ง ครึ่งวงกลม วางเรียงซ้อนกันเป็นชั้น ๆ เป็นต้นกำเนิดของหมอกและเมฆทางผู้ผลิตละครจึงนำมาออกแบบเป็นลายน้ำโอบล้อมลายเมฆขด ซึ่ง

ลวดลายเมฆถือเป็นลวดลายที่นิยมใช้กันมากในประเพณี และงานศิลปะของจีน สื่อความหมายถึงความสุข และสันติเพื่ออธิบายถึงพื้นที่ของสกุลหลานที่ร่ายล้อมไปด้วยเมฆหมอก และความสงบ

ภาพที่ 75 ภาพสัญลักษณ์ และของใช้ของสกุลหลาน

ที่มา: 杨夏. (2019)

สกุลหลานมีคติในการปฏิบัติตนที่สำคัญคือ 不食人間烟火 แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “ไม่กินดอกไม้ไฟมนุษย์” สามารถตีความหมายเชิงอุปมาอุปไมยตามลัทธิเต๋าได้ถึงการสำรวมตนและเรียบง่าย ไม่เสพหรือประพடுத்தินไปในทางที่เสื่อมเสีย ในบางโอกาสก็ใช้อธิบายถึงบุคคลที่สูงส่งเกินไปหรือไม่ติดต่อกับสังคมแยกตัวจากฝูงชนโดยสิ้นเชิงและไม่ชอบการสื่อสาร สัญลักษณ์ที่สำคัญของสกุลหลานคือการทำอนุชนทุกคนสายคาดหน้าผาก หากเป็นผู้สืบสายโลหิตของสกุลผ้าคาดหน้าผากนี้จะเป็นลายเมฆขด ตามคติทางเต๋าถือเป็นการ ผูกมันตนด้วยกฎเกณฑ์ อนุชนทุกคนต้องปฏิบัติตามกฎอันเคร่งครัดของสกุลที่มีเยอะถึง 3,000 ข้อ อาทิเช่น ห้ามคุยโวทะนงตน ไม่ข้องแวะกับมาร ห้ามพูดปด ห้ามนั่งท่าที่ไม่เหมาะสม ไม่เดินเร็วเกินไป ห้ามพูดจาหยาบคาย ห้ามดื่มสุรา เป็นต้น ดังนั้นสกุลหลานจึงถือได้ว่าเป็นสกุลที่มีแนวคิดและการวางตัวความเคร่งครัด และน่าเลื่อมใส ฐานะของสกุลหลานจึงถือได้ว่าเป็นตัวอย่างของบรรดาตระกูลเซียนทั้งหลาย และเป็นที่ยอมรับจากบรรดาตระกูลเซียนในเรื่องว่าเป็นสกุลที่มีอาจารย์ชั้นยอดที่สามารถผลิตลูกศิษย์หัวกระทือออกมาเป็นจำนวนมาก พรั่งพร้อมไปด้วยคุณสมบัติทั้งจรรยา มารยาท และความรู้อ

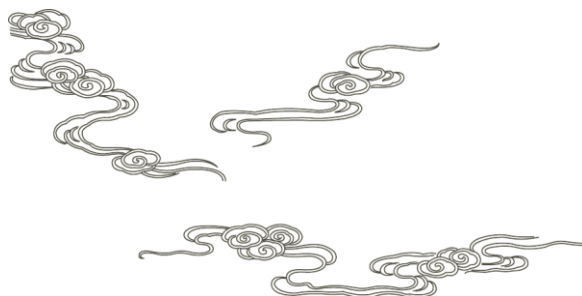

ภาพที่ 76 ภาพเครื่องแต่งกายของสกุลหลาน

ผ้าคาดหัวของสกุลหลานถือมีความสำคัญเป็นอย่างมาก นอกจากตนเอง บิดา มารดา ภรรยา และบุตรแล้วผู้อื่นจะไม่ได้รับอนุญาตให้สัมผัส ในนวนิยายได้บรรยายไว้ว่าผ้าคาดหัวสกุลหลานมีความสำคัญยิ่ง มันมีพลังเวทที่ยังรู้เจ้าของ เพราะผ้าคาดหัวไม่เพียงเป็นเครื่องหมายแสดงตนว่าเป็นศิษย์ของสกุลหลานแล้ว ยังสามารถบ่งบอกถึงสถานะในสกุลของศิษย์คนนั้นได้ หากเป็นศิษย์นอกสำนักของสกุลหลานแล้วผ้าคาดหัวจะไม่ปรากฏลายเมฆบนผ้าคาดหัว แต่ถ้าเป็นศิษย์ในสำนักที่มีสายเลือดของสกุลหลานจะปรากฏลายเมฆตามสถานะของตนในสกุลหลาน ซึ่งเป็นหนึ่งในกฎเหล็กของสกุลที่ผ้าคาดหัวนี้ ศิษย์สกุลหลานทุกคนจะต้องสวมไว้ตั้งแต่เด็ก คาดผ้าคาดหัวด้วยตนเอง และไม่แตะต้องผ้าคาดหัวของผู้อื่น

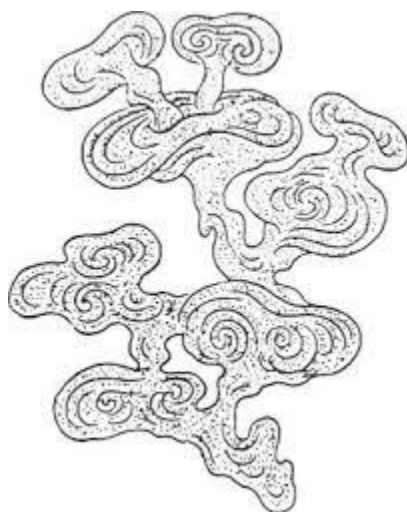
การออกแบบเครื่องแต่งกายของศิษย์ทั่วไปของสกุลหลานแห่งกุซู เครื่องแต่งกายของสกุลนี้ในฉบับนวนิยายได้บรรยายไว้ว่ามีสีขาวพิสุทธิ์ เป็นเครื่องแบบประจำตระกูลที่สวยงามที่สุด แม้สีขาวจะเป็นตัวแทนที่แสดงถึงความสว่าง บริสุทธิ์ สมปรารถนาสามารถสื่อได้ถึงความบริสุทธิ์ในฐานะเซียนของสกุลหลาน แต่ในวัฒนธรรมของจีน สีขาวเป็นสีแห่งความโศกเศร้า เกี่ยวเนื่องกับความตายและการไว้อาลัย สีขาวจึงกลายเป็นสีต้องห้ามสำหรับงานมงคล จากการวิเคราะห์ของผู้เขียนมีความเห็นว่า ผู้แต่งนิยายต้องการสื่อความหมายตามลัทธิเต๋าให้ปล่อยวางและไว้อาลัยให้กับลาภยศ สิ่งเร้ารอบกายทั้งหมด จึงใช้การแต่งกายชุดสีขาวเป็นสัญลักษณ์แทน การออกแบบเครื่องแบบของศิษย์สกุลหลานในละครเรื่องปรมาจารย์ลัทธิมาร จึงได้ออกแบบเครื่องแต่งกายให้มีลักษณะพลิ้วไหวได้มากกว่าตระกูลอื่น แขนเสื้อมีความยาวและเนื้อผ้าที่ใช้มีความเบาบางมากกว่าตระกูลอื่น เพื่อลดทอนการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน สื่อให้เห็นถึงสถานะเซียนที่แตกต่างจากมนุษย์ธรรมดา พลิ้วไหวเหมือนสายหมอก ตามสถานะผู้บำเพ็ญเซียน ใช้สีขาวและสีฟ้าอ่อนเป็นหลักเป็นสัญลักษณ์แทนสายหมอก โดยเครื่องแต่งกายสำหรับศิษย์ของสกุลหลานได้ใช้

ลวดลายธรรมชาติอย่างลายเมฆหยู้อี้ (ยู้อี้) เป็นการนำลวดลายเมฆในงานศิลปะจีนมาต่อลายโดยใช้ลักษณะของหัวคทาหยู้อี้มาผูกกลายต่อกัน เป็นสัญลักษณ์แห่งสิริมงคลที่พบเห็นกันมากที่สุดและบ่อยที่สุด

ภาพที่ 43 ภาพลายเมฆหยู้อี้ที่ปรากฏในเครื่องแต่งกายของสกุลหลาน

หยู้อี้มีรากศัพท์มาจากภาษาสันสกฤตว่า “อา-นวอ-ลี” (阿娜律) แต่เดิมทีเป็นเครื่องใช้ในศาสนาพุทธฝ่ายมหายาน ทำจากไม้ไผ่ ทองเหลือง หรือหยกก็มี เวลาพระสงฆ์สวดมนต์ภาวนาท่องคัมภีร์ ก็จะใช้ “อา-นวอ-ลี” (หยู้อี้) ในพิธีกรรม ต่อมาหยู้อี้ได้แพร่หลายไปสู่ภายนอก ถูกดัดแปลงให้มีลักษณะคล้ายไม้เท้าขนาดเล็ก มีส่วนหัวอโค้งตั้งแต่สมัยราชวงศ์หมิงเป็นต้นมา หยู้อี้ก็ค่อย ๆ มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบและลักษณะ มีการดัดแปลงให้ส่วนบนกลายมาเป็นรูปเห็ดหลินจือ (เห็ดพิเศษตามความเชื่อของคนจีนลัทธิเต๋า ว่าเห็ดหลินจือสามารถทำให้ชีวิตยืนยาวมีอายุวัฒนะ) หรือสายก่อนเมฆมีลำตัวอ่อนโค้งและมีการแกะสลักลวดลายเพิ่มเติมลงไป ปัจจุบันหยู้อี้ถือได้ว่าเป็นสัญลักษณ์แทนความสมหวัง สมปรารถนา หยู้อี้จึงกลายเป็นของแทนความมงคลที่นิยมใช้ในโอกาสในการอวยพร ทั้งยังพัฒนาเป็นลวดลายที่ปรากฏในงานศิลปะจีนมากมาย

ภาพที่ 44 ภาพคทาหยู้อี้ (ยู้อี้)

3.2.1 หลานวังจี 藍忘機

ตัวละครหลักของซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารในสกุลหลานได้แก่ หลานวังจี 藍忘機 สามารถแปลความหมายได้ว่า สัมจิตตน ซึ่งในที่นี้หมายถึง “ไม่รับรู้ซึ่งการดำรงอยู่ของสรรพสิ่งและจิตของตนเอง” อันเป็นสภาวะทางจิตสูงสุดของทางเต๋า ซึ่งเป็นสิ่งเดียวกับ อู่เหวย 無為 ที่แปลว่า “ไร้เจตนา” หรือนิพพาน นอกจากนี้หลานวังจียังมีสมญาเขียนว่า “ห่านกวางจวิน(含光君)” ซึ่งมาจาก 含光 ห่านกวาง แปลว่าซ่อนแสง 君 จวิน แปลว่าปัญญาชน จากการค้นข้อมูลในตำราเต๋า (道德經) บทที่ 56 ได้กล่าวไว้ว่า “ผสานไปกับแสง กลืนไปกับฝุ่น” (和其光，同其塵) ผสานกับแสง หมายถึง ไม่ถูกพบเห็นว่ามีตัวตนอยู่ กลืนไปกับฝุ่น หมายถึง รวมไปกับสังคมโดยไมโดเด่น ซึ่งเป็นคุณสมบัติของเต๋า หรือก็คือ การดำเนินไปเองของธรรมชาติ ส่วนคำว่า “君 จวิน” ในตำราเต๋า ไม่เพียงแปลว่าปัญญาชน แต่ยังหมายถึงผู้มีศีลธรรมและบำเพ็ญปฏิบัติด้วย นอกจากนี้คัมภีร์เต๋าเสวียเหมินบทที่ 27 ยังกล่าวว่า “ดำเนินงานเป็นเลิศ จึงไร้ร่องรอย” (善行無轍迹) หมายถึงธรรมชาติดำเนินไปอย่างลงตัว จึงไร้รอยต่อและร่องรอยให้ติดตาม อันเป็นคุณสมบัติที่ผู้บำเพ็ญยึดปฏิบัติ ซึ่ง “ห่านกวางจวิน” ก็จะแปลได้ว่า “ผู้บำเพ็ญร่างกายตามหลักแห่งธรรมชาติไปสู่ความสงบ”(ซัชชล ไทยเซียว, 2562) เข้ากับอุปนิสัยของตัวละครหลานวังจีที่เป็นคนที่ค่อนข้างเย็นชา, สันโดษ และเคร่งครัด แต่ก็มีนิสัยพิเศษคือรักความยุติธรรม

อาวุธคู่กายของหลานวังจีมีชื่อว่า 避尘 กระบี่ปี๋ฉิน คำว่าปี๋ 避 มีความหมายว่าเลี่ยง หลีก ส่วนคำว่า ฉิน 尘 มีความหมายว่าฝุ่น สิ่งสกปรก หรือละออง ภาษาไทยสามารถแปลได้ว่ากระบี่เร้นจุลี ฝุ่นในที่นี้คือกิเลสทั้งหลายที่สามารถบังตามนุษย์ได้เสมือนกับฝุ่นละอองเล็กๆ ซึ่งในเรื่องได้ออกแบบให้มีสีขาวพิสุทธิ์ ใช้สายประแจเงินเป็นการนำลวดลายเมฆมาต่อลายในรูปทรงเรขาคณิตให้สอดคล้องบริเวณฝักกระบี่ ตามแบบฉบับนวนิยาย นอกจากนี้หลานวังจียังมีภูมิดินเป็นอาวุธที่สำคัญตามหลักปฏิบัติของตระกูลหลาน ที่ใช้ดนตรีขัดเกลาลจิตใจ บำเพ็ญเพียรเพื่อบรรลุเป็นเซียน

ภาพที่ 77 ภาพกระบี่ปี๋ฉินอาวุธคู่กายของหลานวังจี

ที่มา: 杨夏. (2019)

กู่ฉินนั้นตามประวัติศาสตร์จีนมีอายุประมาณ 4,000 ปีมาแล้ว ส่วนมากเพลงฉินเป็นเพลงโบราณแท้ๆ มีโน้ตหลงเหลือตกมาถึงปัจจุบันประมาณ 3,000 กว่าฉบับ ในขณะที่กู่เจิงมีเพลงโบราณแท้ๆ น้อย นั้นอาจจะเป็นผลมาจากที่คนในปัจจุบันนิยมเล่นกู่เจิงมากกว่ากู่ฉินทำให้เกิดการประยุกต์ เพลงที่เล่นจึงเริ่มเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย

ภาพที่ 78 ภาพกู่ฉินที่ถ่ายภาพทำซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมาร

ที่มา :News18.(2562)

จากการขุดพบวัตถุโบราณ เดิมกู่ฉินมี 5 สาย แต่ปัจจุบันนิยมใช้ 7 สาย ในด้านการออกแบบกู่ฉิน ถูกออกแบบตามร่างกายสัดส่วนของมนุษย์ ซึ่งถือเป็นจักรวาลขนาดย่อมตามคติจีน คนโบราณคิดประดิษฐ์กู่ฉินโดยการนำเอาจักรวาลเข้ามารวมกันอยู่ในตัวกู่ฉิน คนจีนเชื่อว่า “ แผ่นฟ้าโค้ง ผืนดินเหลี่ยม ” เมื่อประดิษฐ์กู่ฉินก็ทำให้ไม้แผ่นบนโค้งเปรียบกับแผ่นฟ้า ไม้แผ่นล่างจะเป็นเหลี่ยมเปรียบได้กับผืนดิน กู่ฉินมีขนาด 3 ฉือ (1 ฉือ = 10 นิ้ว) 6 ชุ่น (1 ชุ่น = 1 นิ้ว) 5 เฟิน (1 เฟิน \approx 0.33) มีความหมายแทน 365 วันใน 1 ปี ส่วนหัวของกู่ฉินกว้าง 6 ชุ่น มีความหมายแทนทิศทั้งหก และส่วนท้ายหรือส่วนหางกว้าง 4 ชุ่น มีความหมายแทนฤดูกาลทั้งสี่ อีกทั้งมีจุดบอกตำแหน่ง 13 จุดอยู่ใกล้กับสายฉิน หมายถึงเดือนทั้ง 12 รวมกับ 1 เดือนในปีอธิกสุรทิน (อ่านว่า อะ-ทึ-กะ-สุ-ระ-ทิน) คือเดือนกุมภาพันธ์ที่มี 29 วัน กู่ฉินในซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารที่หลานวังจีใช้เป็นกู่ฉินในสมัยราชวงศ์หมิง

ในความเชื่อเดิมของคนจีนโบราณเชื่อว่าคลื่นเสียงของกู่ฉินสามารถสั่นสะเทือนตัวคนและสิ่งแวดล้อมได้ และในตำราโบราณในหลายๆ เล่ม กล่าวถึงกู่ฉินหรือฉินว่ามีความสามารถมากมาย ตั้งแต่การรักษา เรียกลมฝน ไปจนถึงการทำลายล้าง ดังนั้นในหนังจีนโบราณ กำลังภายใน หรือหนังยุทธภพ เราจึงมักจะเห็นตัวละครใช้ฉินเป็นอาวุธ หลานวังจีในปรมาจารย์ลัทธิมารก็เช่นกัน ที่ใช้ฉินเป็นทั้งเครื่องดนตรี ใช้รักษา กล่อมเกลาคิดใจ รวมไปถึงใช้เป็นอาวุธที่ใช้ถาพไถวิญญูณ และเป็นอาวุธทำลายล้างด้วย แม้ว่า

ตามตำราโบราณไม่มีพูดถึงการใช้กู่ฉินคู่กับวิญญาน แต่ก็มีเพลงโบราณอายุหลายพันปีที่เต๋าโบราณเชื่อว่าสามารถเชิญเทพและวิญญานได้ คนโบราณจึงไม่เรียกการบรรเลงกู่ฉินว่าดีหรือเล่น แต่จะใช้คำว่า “การบำเพ็ญกู่ฉิน” และเมื่อมันคือตัวแทนจักรวาล คนโบราณจึงเชื่อว่าคลื่นของมันย่อมส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “โลกวินญาน” บทเพลงโบราณหลายๆของกู่ฉิน ประชาชนโบราณยังเชื่อว่ามียุทธ์สูงมาก ดังนั้นจึงควรเลือกเพลงที่เหมาะสมตามบริบทด้วยเช่นกัน ซึ่งจะมีแต่ครูสายโบราณที่เข้าถึงเต๋าและอึ้งอย่างถ่องแท้เท่านั้นที่ถ่ายทอดได้ ด้วยเหตุนี้ประชาชนจีนโบราณ จึงไม่เรียกกู่ฉินว่าเครื่องดนตรี แต่จะเรียกว่า “เครื่องมือศักดิ์สิทธิ์”

ภาพที่ 79 ภาพหวังอี่ป๋อนักแสดงในซีรีส์ปรจารย์ลัทธิมาร กำลังบรรเลงกู่ฉิน

ที่มา: 杨夏. (2019)

เครื่องแต่งกายของหลานวังจี้ในเมื่อครั้งยังเป็นอนุชนของสกุลหลานสี้ที่ใช้จะเป็นสีขาว ตามแบบเครื่องแต่งกายฉบับอนุชนสกุลหลานทั่วไป จะสวมใส่ชุดชุดสามชั้น 三重衣 พร้อมกับเสื้อใหญ่แขนกว้าง 大袖宽衫 ผู้คนในยุคเว่ย จิ้น มีความเชื่อในลัทธิเต๋าและอภิปรัชญา (เล่าจื่อ/จวงจื่อ/โจวอี้) กันมาก เนื่องจากหวังว่าจะมีชีวิตเป็นอมตะ ดังนั้นความคิดเรื่องยาอมตะจึงแพร่หลายมากในยุคนั้น หลังจากกินยาอมตะเข้าไป มักทำให้ร่างกายเกิดความร้อนรุ่ม จึงไม่เหมาะกับการแต่งกายในชุดที่รัดแน่นเกินไปแต่ด้วยสถานะหนึ่งในผู้สืบทอดทางสายเลือดหลักของสกุลหลานเป็นน้องชายของหลานซีเฉิน ผู้นำของสกุลหลานในปัจจุบันทำให้ลักษณะของผ้าคาดหัวของหลานวังจี้ไม่เหมือนกับอนุชนคนอื่นในช่วงอายุเดียวกัน เพื่อเป็นการแสดงถึงฐานะของหลานวังจี้ในสกุลหลาน เครื่องแบบการแต่งกายของหลานวังจี้ในสกุลหลานนั้น เปลี่ยนไปตามช่วงอายุที่ดำเนินไปของเรื่อง

ชุดที่หนึ่งปรากฏขึ้นตอนช่วงวัยรุ่นอายุ 15 ช่วงวัยศึกษาของหลานวังจี จะสวมใส่ชุดสามชั้น 三重衣 พร้อมกับเสื้อใหญ่แขนกว้าง 大袖宽衫 สีขาวเรียบง่าย ท่อนบนปกลายเมฆา เสื้อคลุมผ้าเรียบๆ สีขาวไม่มีลาย สวมกวางเงินสื่อเจีย 始加 เป็นเครื่องแสดงว่าได้บรรลุนิติภาวะโตเป็นผู้ใหญ่ มีสิทธิและอำนาจในการปกครองคนขึ้นต้นแล้วลวดลายเรียบง่ายตามวัยคาดผ้าคาดหัวของสกุลหลาน ห้อยหยกสีขาวที่เอว ปล่อยปอยผมหน้าสั้น ให้ความรู้สึกเป็นเด็กหนุ่ม สอดรับกับเรื่องราวที่ตัวละครหลานวังจีได้ศึกษา ร่วมกันกับศิษย์ต่างสำนักคนอื่นๆ

ภาพที่ 80 ภาพตัวละครหลานวังจีช่วงอายุ 15 ปี

ที่มา: 杨夏. (2019)

ชุดที่สอง ชุดออกเดินทางปรากฏติผี ชุดสามชั้น 三重衣 จุดเด่นของชุดนี้คือพลอยสีฟ้าตรงหัวไหล่2ข้าง ปรับเปลี่ยนแขนเสื้อให้มีความกระชับเหมาะแก่การเดินทาง ชุดฟ้าอ่อน ปกลายเมฆาท่อนบน ล่าง ตัดสีฟ้าด้วยผ้าคาดแขนและเอวสีขาว มีผ้าเส้นเล็กๆ รอบชุด สวมใจเจียกวาง 再加 มีความหมายหวังให้ชายหนุ่มที่สวมนี้มีความราบรื่นก้าวอย่างมั่นคงในหน้าที่การงาน โดยออกแบบลวดลายจากลวดลายของภูเขา ซึ่งเป็นที่ตั้งของสำนักเขียนสกุลหลานและคาดผ้าคาดหัวของสกุลหลาน ห้อยหยกสีขาวที่เอว รวบผมขึ้นทั้งหมดเพื่อแสดงถึงความทะมัดทะแมงในการออกเดินทางตามร่องรอยของตราพยัคฆ์หมี

ภาพที่ 81 ภาพตัวละครหลานวังจีในช่วงเดินทางปราบภูติผี

ชุดที่ 3 ฉากตัวประกันสกุลเวินกับในถ้ำเสวียนอู่ สวมใส่ชุดสามชั้น 三重衣 พร้อมกับเสื้อใหญ่แขนกว้าง 大袖宽衫 จุดเด่นหลักของชุดนี้คือการเล่นรายละเอียดกับชุดคลุมสามชั้นสีขาวล้วน งานปักลวดลายที่สวยงามกับชุดตัวใน ชุดคลุมตัวนอกสุดผ้าโปร่งคล้ายใยแมงมุม เสื้อคลุมตัวสองผ้าหนาพับตลบแขนได้ ไม่มีปักลายเมฆาที่ตัวเสื้อ ห้อยหยกสีขาวประจำตัว ผมรวบขึ้นทั้งหมดสวมสวมใจเจียกวาน 再加 ลายภูเขาพร้อมกับคาดผ้าคาดหัวสกุลหลาน

ภาพที่ 82 ภาพฉากตัวประกันสกุลเวินกับในถ้ำเสวียนอู่

ที่มา: 杨夏 (2019)

ชุดที่ 4 ฉากออกศึกยิงตะวัน ชุดนี้มีจุดเด่นอยู่ที่แขนเสื้อที่ไหล่ทั้งสองข้าง ทะมัดทะแมง เสื้อคลุมไม่กรุยกรายแต่เป็นแขนสั้นพร้อมต่อสู้อ ปักลายเมฆาท่อนล่าง ปักลวดลายที่ขอบแขนเสื้อชัดเจน แขนเสื้อบริเวณไหล่กว้าง เนื่องจากหลานวังจีตัวแทนสกุลหลานเป็นทัพหน้าการสู้รบในศึกยิงตะวัน ให้ความรู้สึกภูมิฐาน ผึ่งผาย ดูน่าเกรงขาม สวมใจเจียกวาน 再加 ลายภูเขาพร้อมกับคาดผ้าคาดหัวสกุลหลาน

ภาพที่ 83 ภาพฉากออกศึกอิงตะวัน

ที่มา: 杨夏. (2019)

ชุดที่ 5 ชุดออกเดินทางปราบภูติผี และเดินทางเยียมเยียนเว่ยอู่เซียนที่ลั่วฉงกั๋ง สวมใส่ชุดสามชั้น 三重衣 ชุดท่อยุทธภสัฟฟ้าล้วน จุดเด่นของชุดนี้คือการใช้ความเข้มของสีมาเพิ่มมิติให้กับชุดโดยใช้ผ้าคาดเอวสีฟ้าเข้มทำให้เห็นโครงของนักแสดงอย่างชัดเจน ให้ความรู้สึกรังไรไม่โตเต็มวัย ให้ความรู้สึกละม้ายิ้มแย้ม เหมาะแก่การเดินทาง สวมใจ้เจียววาน 再加 ลายภูเขาพร้อมกับคาดผ้าคาดหัวสกุลหลาน

ภาพที่ 84 ภาพฉากออกศึกอิงตะวัน

ที่มา: 杨夏. (2019)

ชุดที่ 6 ชุดฉากปราบเว่ยอู่เซียนที่ปู่เทียน ฉากจับมือเว่ยอู่เซียนบนหน้าผา สวมใส่ชุดสามชั้น 三重衣 จุดเด่นของชุดนี้คือผ้าโปร่งชุดนอกลายตารางดูเรียบง่าย ผ้าบางพลิ้วไหวเวลาลอยตัวให้ความรู้สึกละม้ายิ้มแย้มเหมือนเป็นเทพเซียนใช้สีฟ้าอ่อนตัดกับสีขาว แขนเสื้อสั้นให้ความรู้สึกละม้ายิ้มแย้ม พร้อมสู๊รบ ผ้าคาดเอว

สีขาขนาดใหญ่ให้ความรู้สึกตัวละครยังไม่โตเต็มวัย สวมใจเจียกวาน 再加 ลายภูเขาพร้อมกับคาดผ้า
คาดหัวสกุลหลาน

ภาพที่ 85 ภาพชุดฉากปราบเว่ยอู่เซียนที่ปูเย่เทียน และภาพประชาสัมพันธ์ซีรี่ส์

ที่มา: 杨夏. (2019)

ชุดที่ 7 ชุดฉากกลับมาเจอกันอีกครั้งใน 16 ปีต่อมา ฉากสู้กับชายสวมหน้ากาก เม่าจี้บ่ไ่
เมื่องอ๋อ ไปจินหลิงไถ สวมใส่ชุดสามชั้น 三重衣 พร้อมกับเสื้อใหญ่แขนกว้าง 大袖宽衫 จุดเด่นของชุดนี้
คือลายเสื้อตัวนอกเป็นลายคลื่นแนวนอน รับกับเสื้อตัวในปกลายเมฆขด แขนเสื้อที่ยาวและกว้างแบบผู้
อาวุโส ลดการใช้ท่าทางในชีวิตประจำวันให้ความรู้สึกถึงความสุขุม กวานวัยผู้ใหญ่แสดงถึงการเติบโตเต็ม
วัย ชุดไม่ได้เน้นส่วนช่วงเอวมาก ผ้าคาดเอวจึงค่อนข้างเล็ก แต่เน้นเพิ่มรายละเอียดช่วงไหล่ และหน้าอก
เพื่อเป็นการเพิ่มอายุทำให้รู้สึกว่าร่ากายกำยำโตเต็มวัย สวมชานเจียกวาน 三加" เพื่อบอกว่าเป็นผู้ใหญ่
เต็มตัวสามารถเข้าร่วมงานพิธีการต่างๆ ได้ พร้อมกับผ้าคาดหัวที่มีลวดลายซับซ้อนแสดงถึงสถานะของ
หลานวังจีที่เป็นบุคคลสำคัญและทำความดีความชอบต่อสกุลหลาน อีกทั้งยังเป็นผู้อาวุโสในสกุล

ภาพที่ 86 ภาพชุดฉากกลับมาเจอกันอีกครั้งใน 16 ปีต่อมา

ที่มา: 杨夏. (2019)

ชุดที่ 8 ชุดฉากวัดกวนอิม จนถึงตอนแยกจาก สวมใส่ชุดสามชั้น 三重衣 พร้อมกับเสื้อใหญ่แขนกว้าง 大袖宽衫 จุดเด่นของชุดนี้คือเสื้อตัวในเป็นผ้าหนาแต่มีระบายระบายอากาศ ลายข้างนอกเป็นลายคลื่นแนวตั้ง แขนเสื้อยาวและกว้าง หนึ่งในเทคนิคเพิ่มอายุ เพราะเว่ยอิงแขนเสื้อกระชับ หลานจ้านแขนเสื้อใหญ่แบบผู้อาวุโส สวมชานเจียกวาน 三加 พร้อมกับผ้าคาดหัวที่มีลวดลายซับซ้อนของสกุลหลาน

ภาพที่ 87 ภาพชุดฉากวัดกวนอิม

ที่มา: 杨夏. (2019)

ชุดที่ 9 ชุดรับตำแหน่งเซียนตู สวมใส่ชุดสามชั้น 三重衣 พร้อมกับเสื้อใหญ่แขนกว้าง 大袖宽衫 จุดเด่นของชุดนี้อยู่ที่เสื้อคลุมลายคลื่น ลวดลายปกละเอียดยิ่ง มีสร้อยประดับพลอยฟ้าเข้มพาดเหมือนสายสะพาย ผ้าคาดเอวลายเมฆ ปักดิ้นเงิน เน้นให้ความรู้สึกเรียบหรูดูสง่าสมบารมีของเซียนตู ประมุขของเหล่าเซียน แต่ก็ยังให้ความรู้สึกสมถะ เรียบง่าย เช่นเดียวกับคตินิของสกุลหลาน สวมชานเจียกวาน 三加 พร้อมกับผ้าคาดหัวที่มีลวดลายซับซ้อนของสกุลหลาน

ภาพที่ 88 ภาพชุดรับตำแหน่งเซียนตูของหลานวังจี้

ที่มา :News18.(2562)

3.2.2 หลานซีเฉิน 蓝曦臣

หรือหลานฮ่วน 蓝涣 ประมุขของสกุลหลาน พี่ชายของหลานหวังจี ชื่อหลานซีเฉินนั้นเมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้วจะหมายความว่า ผู้นำของพระอาทิตย์ในยามเช้า เปรียบหลานซีเฉินว่าเป็นผู้นำที่จะนำพาความเจริญรุ่งเรืองและแสงสว่างมาให้แก่สกุลหลาน นอกจากนี้แล้วหลานซีเฉินยังได้ฉายาเขียนว่า เจ้ออู่จวิน 泽芜君 มีความหมายว่า ผู้เติบโตอย่างสง่างาม ตามการบรรยายในนวนิยายต้นฉบับหลานซีเฉินเป็นบุคคลที่มีความสง่างาม ให้ความสำคัญกับมารยาท อ่อนโยน ถึงแม้จะได้รับฉายาหยกคู่สกุลหลานกับหลานหวังจี แต่หลานซีเฉินนั้นมีแววดตาที่แตกต่างกับหลานหวังจีอย่างเห็นได้ชัด หลานซีเฉินจะนุ่มนวล ให้ความสำคัญกับกฎเกณฑ์แต่ไม่เข้มงวดเท่ากับหลานหวังจี ที่มีสถานะเป็นผู้คุมกฎ

ภาพที่ 89 ภาพประชาสัมพันธ์ซีรีส์ซี่รี่ส์ปรมาจารย์ลัทธิมารของหลานซีเฉิน

ที่มา: 杨夏 (2019)

อาวุธประจำกายของหลานซีเฉินนั้นคือขลุ่ยเลี้ยวปิง 裂冰 แปลว่าน้ำแข็งร้าว เป็นขลุ่ยแนวตั้ง ทำจากหยก ตกแต่งลวดลายเมฆ และหมอกด้วยสีเงิน สาเหตุที่ตัวละครหลานซีเฉินใช้ขลุ่ยเซียวเนื่องจากเซียวหรือขลุ่ยเป่า เป็นเครื่องดนตรีประเภทเป่าแนวตั้งที่เก่าแก่ชนิดหนึ่งของจีน เซียวเป็นที่นิยมแพร่หลายใน

หมู่ชาวจีนมานานนับพันปี เสียงของเซียวมีน้ำเสียงนุ่ม สูงส่ง ช่วงเสียงต่ำลึกล้ำ บรรเลงเสียงได้อ่อนโยน ช่วงเสียงกลางมีน้ำเสียงกลมกล่อม ไพเราะพลิ้วไหว มักใช้บรรยายความงดงามของธรรมชาติ และภาวะอารมณ์ของมนุษย์เข้ากับอุปนิสัยของหลานซีเฉิน นอกจากนี้ยังมีกระบี่ชิวเยว่ 朔月 ที่แปลเป็นภาษาไทยว่าดวงจันทร์ทางทิศเหนือ ด้ามฝักทำจากหยกขาว ตกแต่งฝักด้วยสีฟ้า ใช้ลวดลายประแจจีน ลายเกล็ดตามตั้ง ผสมกับหยกสีเขียวอ่อนห้อยพู่ระย้าไล่สีขาวไปฟ้า ดาบภายในตีจากเหล็กชั้นดี

ภาพที่ 90 ภาพขลุ่ยเสี่ยปิง 裂冰 กระบี่ชิวเยว่ 朔月 และของหลานซีเฉิน

ที่มา: 杨夏. (2019)

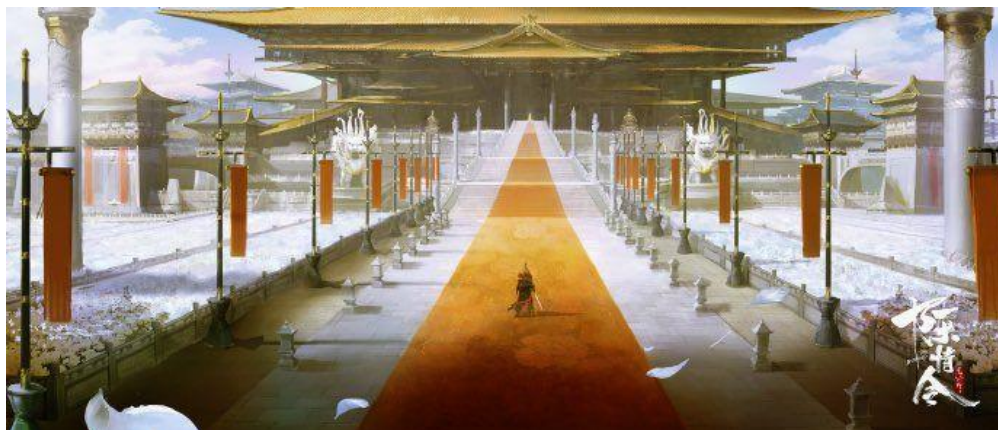
ภาพที่ 91 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของหลานซีเฉิน

เครื่องแต่งกายของหลานซีเฉินนั้นจะแตกต่างจากหลานวังจีเนื่องจากสถานะของหลานซีเฉินเป็นถึงประมุขของสกุลหลาน สวดสายบนเสื้อผ้าชุดสามชั้น 三重衣 พร้อมกับเสื้อใหญ่แขนกว้าง 大袖宽衫 สีที่ใช้จึงสามารถใช้สีที่เข้มกว่าโทนสีที่ใช้กับหลานวังจี เพื่อแสดงให้เห็นถึงความอาวุโส ความเป็นผู้ใหญ่ และน่านับถือ ละลวดลายของผ้าที่มีลักษณะคล้ายคลื่นชุดคลุมตัวนอกเนื้อผ้าจะบางพลิ้วไหว เพื่อให้

ความรู้สึกนุ่มนวลและอ่อนโยน มีการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาให้ความรู้สึกถึงสภาวะเขียน ที่สงบนิ่ง และมีความสามารถเหนือมนุษย์ โดยเสื้อผ้าของหลานซีเฉินนั้นลวดลายและแขนเสื้อ จะใช้ลวดลายผ้าโขนสีน้ำเงิน สีเทาอมฟ้า และโขนสีฟ้าเข้มเป็นหลักจุดเด่นของชุดของหลานซีเฉินคือการเล่นโขนสีสลับกันเพื่อสร้างมิติให้กับชุดระหว่าสีอ่อนอย่างสีขาว และสีฟ้าอ่อนกับชุดคลุมด้านในที่มีสีเข้ม คาดเอาด้วยผ้าสีฟ้าอ่อนหรือสีขาว ทับด้วยผ้าสีฟ้าหรือเข็มขัดเงิน ห้อยพู่หยกกลมสีขาว ผมเกล้ามวยเรียวยาว ลวดลายของซานเจียวกวน 三加 ออกแบบโดยใช้ลักษณะของหัวมังกรเขียนหลง ในความเชื่อของชาวจีน สัญลักษณ์ที่นำมาซึ่งความสุขและความอุดมสมบูรณ์ของบ้านเมือง เป็นสัตว์เทพวิเศษในลัทธิเต๋าที่สามารถบันดาลฝน และมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยฤดูกาลต่างๆ เป็นเครื่องแสดงสถานะประมุขในสกุลหลาน พร้อมกับผ้าคาดศีรษะ ที่มีลวดลายเมฆใหญ่และโดดเด่นมากกว่าศิษย์สกุลหลานคนอื่นๆ

3.3 สกุลจินแห่งหลันหลิง(兰陵金氏)

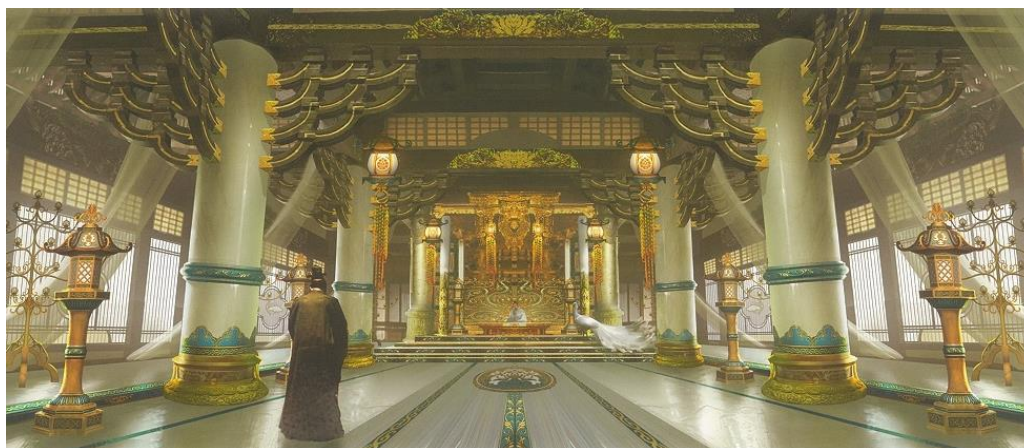
คำว่าจิน 金 มีความหมายว่าทองคำ และเงินทอง เดิมทีบรรพบุรุษของสกุลจินนั้นมีเชื้อสายราชวงศ์ แต่หันมาทำการค้าและฝึกตนตามลัทธิเต๋า จึงทำให้การออกแบบองค์ประกอบต่างๆของตระกูลจินมีความหรูหราตามที่มาของบรรพบุรุษ ตำแหน่งเขียนขนาดใหญ่ตั้งอยู่ที่พื้นที่ส่วนที่เจริญที่สุดของเมืองหลันหลิง ศูนย์กลางของการแลกเปลี่ยนสินค้าและการค้าขาย ลักษณะเด่นของสกุลจินคืออนุชนรุ่นหลังทุกคนจะแต้มชาดไว้ที่กึ่งกลางหน้าผาก เป็นนัยว่า 启智明志，朱光耀世。 ภาษาไทยมีความหมายว่า รู้แจ้ง ปณิธานแรงกล้า สีชาดนำพา ในความเชื่อของคนจีนการแต้มสีชาดบนหน้าผากนั้นเป็นขั้นตอนในพิธีเปิดโรงเรียนในสมัยโบราณ วิธีการเฉพาะคือครูถือพู่กันจุ่มลงในชาดแล้ววางจุดสีแดงคล้าย "ไฟ" ที่กึ่งกลางคิ้วของนักเรียน เนื่องจาก "ไฟ" และ "ปัญญา" เป็นคำพ้องเสียงกัน "ตุนจุดชาด" หมายถึง "ปัญญา" ซึ่งหมายถึงการเปิดปัญหาวางว่านักเรียนจะสามารถมองเห็นและเข้าใจได้ในอนาคต นอกจากบอกว่าชาคือผู้รู้แจ้งแล้ว ยังหมายถึงปณิธานอันแรงกล้าที่ จะส่งเสริมวงศ์ตระกูลให้รุ่งเรืองอีกด้วย

ภาพที่ 92 ภาพการออกแบบจินหลินไถ

ที่มา: 杨夏 (2019)

คำนักเขียนของสกุลจินนั้นมีชื่อว่าจินหลินไถ 金麟台 เมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้ว มีความหมายว่า หอเกล็ดทอง ตั้งอยู่ที่เมืองหลันหลิง เมืองทางตะวันออกของภูเขาไท่เหิง ศูนย์กลางของการค้า มีโถงใหญ่ชื่อโถงสี่ประตูทิศเพริศแพรว จากการบรรยายในนวนิยาย หอจินหลินไถนั้นเส้นทางหลักในการสัญจรเข้าจินหลินไถนั้นมีลักษณะทางเนินยาวสองฝั่งสำหรับรถม้าหรือเกวียนลาก และเปิดให้เฉพาะเมื่อมีงานสำคัญต่างๆ บนถนนเส้นนี้ไม่อนุญาตให้ใช้ความเร็วได้ สองฝั่งริมทางเดินของม้า มากมายด้วยภาพวาดจิตรกรรมฝาผนังวิจิตรงดงาม กล่าวถึงอัตชีวประวัติของเหล่าประมุขสกุลจินแต่ละรุ่น และผู้บำเพ็ญเพียรที่มีชื่อเสียงท่านอื่นๆ เมื่อเดินตามบันไดหอเกล็ดทอง จะพบลานกว้างขวางปูด้วยอิฐสี่เหลี่ยมจัตุรัส คราคร้าไปด้วยผู้คน ห่างออกไปจากลานกว้างคือฐานซึ่งทำจากหินอ่อนสีขาวตั้งอยู่เหนือบันไดเก้าชั้นแนวทงู๊ บนฐานคือมหาวิหารอันงดงามตระการตา พร้อมหลังคาสองชั้นซ้อนกัน(ซ่งเหยียนซาน) มหาวิหารช่างใหญ่โตโอฬารงดงามมองลงมาด้านล่างแลเห็นทะเลโบต้ันดาราทองคลื่นหิมะ

ภาพที่ 93 ภาพการออกแบบโถงสัปประยุทธ์เพริศแพรว

ที่มา: 杨夏 (2019)

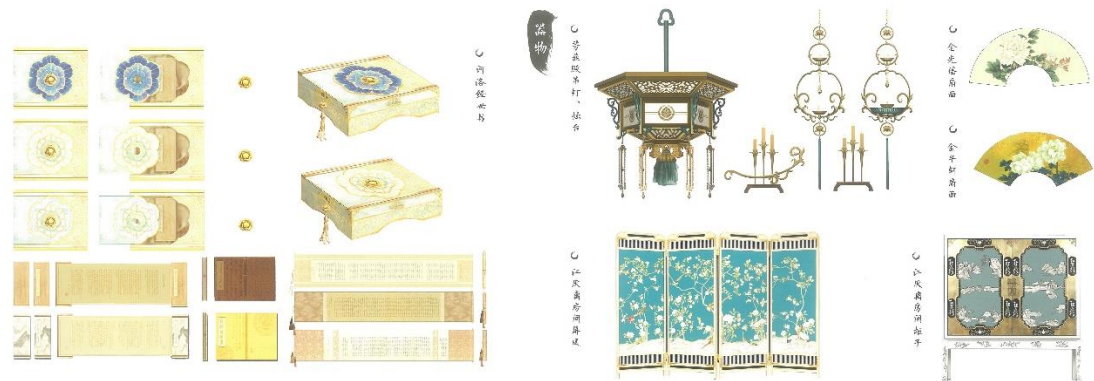
จากภาพการออกแบบของจินหลิงไถ และ โถงสัปประยุทธ์เพริศแพรว หลังคาของห้องโถงปูด้วยกระเบื้องเคลือบสีทองและมีเสากลมสีทองสามสิบสองต้นอยู่นอกห้องโถง สะท้อนลักษณะความหรูหรา ร่ำรวย สูงศักดิ์ สืบเชื้อสายมาจากสมาชิกราชวงศ์ ซอบอวดโอ้ความรวยของตนเองของสกุลจิน ที่คิดว่าตนสูงกว่าสกุลอื่น สะท้อนให้เห็นได้ชัดผ่านการออกแบบสถาปัตยกรรมของจินหลิงไถในเรื่อง ที่มีขนาดใหญ่ โอโถงงดงาม ชับซ้อน ประดับตกแต่งไปด้วยของที่หรูหรา อุปกรณ์ประกอบฉากมีความหรูหราและซับซ้อน กว่าสกุลอื่นๆ รูปแบบการตกแต่งและลักษณะของสถาปัตยกรรมเลียนแบบพระราชวัง การใช้สัญลักษณ์ประจำสกุลคือ ดอกโบตันขาว ดาราทองคลื่นหิมะ ราชินีแห่งหมู่มรดอกไม้ทั้งหมด เป็นเชิงกล่าวหาว่าพวกตนนั้นสูงส่งกว่าสกุลเขียนใดๆ

ภาพที่ 94 ภาพลายดอกโบตันที่ปรากฏในสถาปัตยกรรมของสกุลจิน

ที่มา: 杨夏 (2019)

ดอกโบตัน (Peony) ในภาษาจีนเรียกว่า “หมู่ตัน” (牡丹) มีคุณค่าสูงยิ่งในวัฒนธรรมของจีน ทั้งรูปร่างสวยงาม สีสดใส และมีกลิ่นหอมรัญจวน ประเทศจีนนั้นยังเรียกดอกโบตันว่า “富贵花” หรือดอกไม้แห่งความมั่งคั่งร่ำรวย ดอกโบตันในประเทศจีนมีประวัติศาสตร์ยาวนานนับพันๆ ปี ชาวจีนเริ่มปลูกดอกโบตันตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฉิน (จีน) ในรัฐเว่ยและรัฐจิ้น ยุคแรกๆ ชาวจีนรู้จักดอกโบตันในฐานะยาสมุนไพร โดยมีการบันทึกสรรพคุณไว้ใน “ตำรายาสมุนไพรของเสินหนง (เทพกสิกร)” 神农本草经 ต่อมาในสมัยราชวงศ์เหนือใต้ (ก่อนประวัติศาสตร์ 420-589 ปี) โบตันก็เข้าสู่แวดวงแห่งศิลปะ เมื่อหยางจื่อหวิจิตรกรชื่อดังได้วาดรูปดอกโบตันขึ้น สมัยราชวงศ์ถังและซ่ง ดอกโบตันก็ได้รับความนิยมอย่างที่สุด อีกทั้งยังได้รับการขนานนามว่าเป็น “ราชาแห่งมวลบุปผชาติ” มูลค่าของมันก็สูงยิ่งกระทั่งสามัญชนทั่วไปไม่สามารถหาซื้อมาครอบครองได้

ภาพที่ 95 ภาพลายดอกโบตั๋นที่ปรากฏในของใช้ของสกุลจิน

ที่มา: 杨夏 (2019)

ดังนั้นโครงสร้างสีที่ใช้ของสกุลจิน ที่มีฐานาร่ำรวยล้วนเป็นสีทอง และสีขาว เพื่อสื่อสารความรู้สึก หรรษา สูงส่ง จับต้องยากเช่นเดียวกับดอกโบตั๋นและตระกูลจิน ของที่ใช้ประดับตกแต่ง โคมไฟตั้งพื้น โคมไฟห้อยระย้า ล้วนใช้ลวดลายจากดอกโบตั๋นและนกยูงเป็นหลัก เนื่องจากคนจีนมีความเชื่อว่านกยูง เป็นสัญลักษณ์ของพระอาทิตย์ เพราะแนวทางของนกยูงเหมือนแสงอาทิตย์และความสง่างามของนกยูงมีความหมายถึงอำนาจาสนา ตรงกับหลักคำสอนและปณิธานอันแรงกล้าที่ จะส่งเสริมวงศ์ตระกูลให้ รุ่งเรืองอีกด้วย

ภาพที่ 96 ภาพการออกแบบภายในจินหลังไถ

ที่มา: 杨夏 (2019)

3.3.1 จินกวงเหยา (金光瑶)

เดิมมีชื่อว่า เมิ่งเหยา 孟瑶 เป็นบุตรนอกสมรสของจินกวงซานและนางโกลมคนหนึ่ง เขาไม่เป็นที่ชื่นชอบของประมุขจินกวงซานมากนัก เนื่องจากเฉลียวฉลาด ทะเยอทะยานมากเกินไป จึงถูกข่มเหง ถีบตกลงบันไดของจินหลิงไถ ขับออกจากสกุลจิน ตกต่ำ ได้รับความช่วยเหลือจากเนี่ยหมิงเจวี่รับเป็นรองแม่ทัพของสกุลเนี่ยมาก่อน ต่อมาภายหลังในศึกชิงตะวันเขาได้ลอบเข้าไปเป็นไส้ศึก สืบความลับภายในสกุลเวิน ส่งกลับมายังบรรดาเซียนสกุลใหญ่ ถือได้ว่าเป็นการสร้างควมดีความชอบอย่างใหญ่หลวง จึงได้ฉายาเซียนว่า เหลียนฟางจุน 敛芳尊 จินกวงซานจึงรับเขากลับเข้ามาয়สกุลจินอีกครั้งแต่ก็ยังไม่ไว้วางใจโดยกดขี่ ข่มเหง จากบรรดาพี่น้องสกุลจินและบิดา เขาจึงวางแผน อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ความวุ่นวายในยุคเทพ ใส่ร้ายเว่ยอู่เซี่ยน บงการฆ่าจินกวงซานบิดาของตนเอง ใช้ตราพยัคฆ์หม่าจินจื่อชวิน จินจื่อเซี่ยนพี่น้องร่วมสายเลือด และเนี่ยหมิงเจวี่พี่ชายร่วมสาบาน

ภาพที่ 97 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของจินกวงเหยา

ที่มา :News18.(2562)

คำว่า เหลียนฟางจุน 敛芳尊 คำว่า เหลียน 敛 ภาษาจีนหมายถึงว่า เก็บรวบรวม คำว่า ฟาง 芳 หมายถึงความดีงาม และคำว่าจุน 尊 เป็นคำที่ใช้แสดงความเคารพ ใช้เรียกบุคคลที่น่าเคารพนับถือ ยุทธภพให้ฉายานี้แก่จินกวงเหยา เพื่อเป็นเกียรติให้กับการเสียสละ และยังเป็นการสรรเสริญจินกวงเหยาว่าเป็นบุคคลที่ดีพร้อม ต่อหน้าคนอื่นๆในยุคเทพจินกวงเหยาปฏิบัติตัวอย่างสุภาพ ให้เกียรติผู้อื่นเป็นประมุขของสกุลจินที่มีความยุติธรรมและใจดี จึงเปรียบเสมือนบุคคลที่รวบรวมความดีงาม และนำเคารพทั้งภรรยาและวาจา

ภาพที่ 98 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของจินกวงเหยา

ที่มา: 杨夏 (2019)

เครื่องแต่งกายของสกุลจินและจินกวงเหยานั้นอ้างอิงรูปแบบมาจากราชวงศ์ถังของจีนซึ่งเป็นราชวงศ์ที่ขึ้นชื่อเรื่องความมั่งคั่ง หรุกรหาเป็นหลักถึงแม้จะมีบ้างที่สวมชุดสามชั้นตามแบบราชวงศ์เว่ยจิ้นเพื่อให้ถึงความรู้สึกหรุกรหาของตัวละคร โครงสร้างของสีคือสีทอง สีเหลือง เครื่องแต่งกาย และเครื่องประดับทั้งหมดล้วนมีสายดอกโบตัน ตัวละครหลักของสกุลจินอย่างจินกวงเหยา ก็ยังคงเน้นรูปแบบการแต่งกายตามแบบสมัยราชวงศ์ถังนั่นคือเสื้อและชุดคลุมคอกลมแขนยาว 唐圆领衫 ด้านหน้าและด้านหลังต่อกันเป็นชิ้นเดียว บริเวณคอเสื้อ กลางลำตัว แขนเสื้อ ต่างมีการขลิบริมปักลวดลายดอกโบตัน ด้านล่างของคอเสื้อด้านหน้า มักปะด้วยแถบผ้าตามแนวนอน แขนเสื้อยาวกร้อมเท้าเพื่อให้ความรู้สึกหรุกรหา คาดเอาไว้แน่นด้วยเข็มขัดเต๋ยเซ่ย์ 踩蹀带 เข็มขัดเข็มขัดเต๋ยเซ่ย์เป็นเข็มขัดที่บุรุษสมัยสุยและถึงคาดเอาไว้ ซึ่งมักแขวนสิ่งของเล็กๆน้อยๆไว้ด้วย วัตถุประดับที่ประดับอยู่บนเข็มขัดเต๋ยเซ่ย์ จะมากจะน้อยนั้น ต่างก็เป็นการแสดงฐานะของผู้สวมใส่ โดยเข็มขัดของจินกวงเหยานั้นเป็นหนังประดับตกแต่งด้วยหยกลายดอกโบตัน ฝังอัญมณีและตกแต่งด้วยทอง ร้อยพู่ด้วยลูกปัด และหินทั้งเอวทั้งสองข้างอย่างงดงาม สวมหมวกโพกหัว 唐幞头 ที่ทำด้วยไหมสีดำเนื้อดี ขลิบริมขอบหมวกด้วยลวดลายทองคำและดอกไม้ ส่วนกึ่งกลางของหมวกเป็นลายดอกโบตันและฝังหินอัญมณีเม็ดใหญ่ไว้ด้านล่าง

ภาพที่ 99 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของจิ้นจื่อเซวี่ยน

ที่มา: 杨夏 (2019)

3.3.2 จิ้นจื่อเซวี่ยน 金子轩

สามีของเจียงเหยียนหลี่ บิดาของจิ้นหลิง จิ้นจื่อเซวี่ยนเป็นบุตรชายที่เกิดจากภริยาเอกของจิ้นกวงชานกับฮูหยินเอก มีความสามารถโดดเด่น ทั้งรูปลักษณ์และฝีมือ คู่หมั้นตั้งแต่วัยเยาว์ของเจียงเหยียนหลี่ เนื่องจากฮูหยินเจียงและฮูหยินจิ้นนั้นค่อนข้างสนิทกัน จึงหมายมั่นปั้นมือให้ทั้งสองคนหมั้นและแต่งงานกัน แต่ด้วยนิสัยที่เย่อหยิ่งตามนิสัยของคนสกุลจิ้นนั้นทำให้จิ้นจื่อเซวี่ยนเกือบพลาดการแต่งงานกับเจียงเหยียนหลี่ ลึกๆภายในใจของเขาเป็นคนที่จิตใจดีตรงไปตรงมา แม้บุคลิกจะหึง และไม่สนใจใครก็ตาม คำว่าจื่อ 子 ในภาษาจีนนั้นมีความหมายถึงบุตรชาย ส่วนคำว่าเซวี่ยน 轩 นั้นมีความหมายว่า ใหญ่ เมื่อรวมกันแล้วจะหมายถึงลูกชายคนโต เป็นการประกาศก่อกลายๆจากจิ้นกวงชานว่า เขาคือบุตรชายคนโตที่จะสืบทอดตำแหน่งประมุขของสกุลจิ้นอันมั่งคั่งต่อไป

เครื่องแต่งกายของจิ้นจื่อเซวี่ยนนั้นจะเป็นชุดสามชั้น แขนเสื้อกว้าง ปกคอเสื้อไขว้ โทนสีที่โดดเด่นเป็นสีทอง จุดเด่นของชุดจิ้นจื่อเซวี่ยนคือการปักลวดลายผ้าด้วยลายดอกโบตั๋นทั้งงดงามโดดเด่น แขนเสื้อกว้างและยาวกรอมเท้าแสดงถึงความหรูหรา คาดเอาด้วยเข็มขัดหนังประดับหัวด้วยดอกโบตั๋นทอง แสดงสถานะที่มั่นคงและมั่งคั่งของเขาในสกุลจิ้น

ภาพที่ 100 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของจินหูลาน

ที่มา: 杨夏 (2019)

3.3.3 จินหลิง 金陵 หรือจินหูลาน 金如兰

ชื่อจินหูลานชื่อนี้เว่ยอู่เซี่ยนเป็นคนตั้งให้จินหลิง คำว่าหูลาน 如 มีความหมายว่าเหมือน ส่วนคำว่าหลานนั้นแปลว่าดอกกล้วยไม้ ที่ในความเชื่อของจีนหมายถึง มิตรภาพที่สูงส่ง จากชื่อของจินหลิงที่มีตัวอักษรออกเสียงว่าหลาน 兰 คล้ายกันกับสกุลหลาน 蓝 แล้ว ยังสามารถสื่อความหมายได้ว่าเว่ยอู่เซี่ยนชื่นชมหลานวังจี อยากให้หลานชายของตนมีปฏิบัติตนน่าเลื่อมใส เช่นเดียวกับหลานวังจีทั้งยังคาดหวังเล็กๆว่าหลานชายของเขาจะพบมิตรภาพที่ดีเช่นเดียวกับตนเองได้พบเพื่อนที่ด้อย่างหลานวังจี แต่ก็มีผู้ชมบางส่วนตีความตามบอยเลิฟลงความเห็นที่เว่ยอู่เซี่ยนนั้นในขณะตั้งชื่อก็คิดถึงหลานวังจีอยู่นั่นเอง

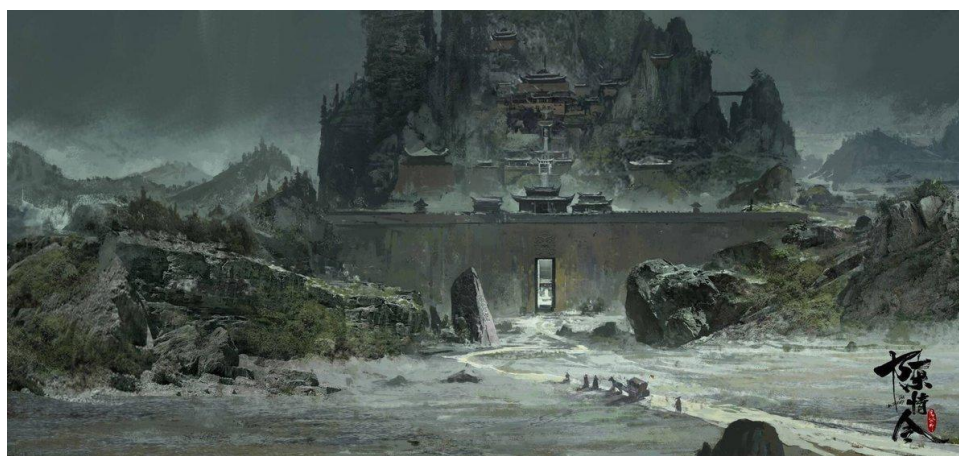
จินหลิง บุตรชายคนเดียวของเจียงเหยียนหลี และจินจื่อเซวียน แต่ด้วยแผนการของจินกวงเหยาทำให้เขาต้องเสียบุพการีทั้งสองคนไปตั้งแต่วัยเด็ก ๆ จึงเติบโตมากับการสั่งสอนของนายชายอย่างเจียงหวั้นอันและอ่าวอย่างจินกวงเหยาทำให้เขาต้องโดนล้อจากคุณชายสกุลจินในรุ่นเดียวกันคนอื่น ๆ ว่าไม่มีคนสั่งสอนอยู่บ่อยๆ ไม่มีเพื่อนในรุ่นเดียวกันมากนัก จินกวงเหยาจึงมอบสุนัขเวทย์ให้กับจินหลิงเพื่อเป็นเพื่อนเล่น มีชื่อว่าเซี่ยนจื่อ เขาเป็นคนที่เย่อหยิ่งจิตใจดี มีความยุติธรรม เก่งในการยิงธนู แต่เพราะการตายของบุพการีทำให้เขาเกลียดเว่ยอู่เซี่ยน และเวินหนิงเป็นอย่างมาก มีกระบี่คู่กายคือกระบี่ชู่ฮว่า 岁华 ซึ่งแต่เดิมเคยเป็นกระบี่ของจินจื่อเซวียนบิดาของจินหลิงมาก่อน ภายหลังจึงตกเป็นสมบัติของบุตรชาย ตัวกระบี่ตกแต่งด้วยลวดลายดอกโบตั๋นสีทอง เน้นความหรูหรา สง่างาม ตัวดาบนั้นตกแต่งสีฟ้า น้ำทะเล สีขาว และสีทอง ห้อยพู่ระย้าสีเหลืองที่ตัวฝักดาบ

ภาพที่ 101 ภาพกระบี่ซู่ฮงว่า

ที่มา :News18.(2562)

เครื่องแต่งกายของจินหลิงนั้นโดดเด่นกว่าคุณชายตระกูลเซียนคนอื่นๆ ถึงแม้เขาจะเป็นคุณหนูของสกุลจิน แต่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายส่วนใหญ่ของเขาเป็นชุดสามชั้นแขนเสื้อแบบพอดิแขนมากกว่าชุดสามชั้นแขนกว้างตามวิสัยของคุณชายสกุลจินที่เน้นความหรูหรา เพื่อความสะดวกในการคล่องตัว ฝึกฝนตนเอง และการล่าภูตผี สะท้อนจิตวิญญาณแห่งวัยเยาว์ และปณิธานในการเป็นหนึ่งในได้หล้าเพื่อพิสูจน์ตัวเองของเขา คาดเอาด้วยเข็มขัดเต๋ยเซ่ย์ 踩蹙带 ตกแต่งด้วยด้ายสีทองอย่างดี ตัวเข็มขัดเป็นหนังชั้นดี หิวเข็มขัดทำเป็นดอกโบตันทองคำ คล้องสายหนังระย้าทั้งสองข้างประดับด้วยลายโบตันที่ของขนาดเล็กที่สายคล้องเข็มขัด สวมกวางที่ทำจากทองคำประดับด้วยหยก แสดงถึงความหรูหรา และสถานะของจินหลิงในสกุลจิน

ภาพที่ 102 ภาพตำหนักเซียนปู่จิ้งชื่อ ที่มา: 杨夏 (2019)

3.4 สกุนเญีแห่งชิงเหอ 清河聂氏

แม้ว่าสกุน เญีจะไม่ได้ปรากฏตัวหลายครั้ง แต่สกุนเญีก็มีบทบาทสำคัญในเรื่องทั้งหมด แรغبันดาลใจสำคัญในการสร้างที่ตั้งและออกแบบองค์ประกอบศิลป์คือเทือกเขาหยานซึ่งเป็นเทือกเขาที่สำคัญทางตอนเหนือของที่ราบจินตอนเหนือในจังหวัดเหอเป่ย์ ภูเขาหยานนี้เป็นภูเขาหินที่มีชื่อเสียงของประเทศจีน สกุนเญีแห่งชิงเหอนั้นแตกต่างจากสกุนอื่นๆทั่วไปเนื่องจากวิชาของสกุนเญีชำนาญในการใช้ดาบไม้ใช้กระบี่ พื้นฐานนิสัยคนของสกุนเญีค่อนข้างอารมณ์ร้ายจึงทำให้ดาบของสกุนเญีมีดุร้าย มีวิญญาณอาฆาตรุนแรงเป็นผลกระทบจากเจ้าของดาบ แตกต่างจากการบำเพ็ญเขียนโดยใช้กระบี่ สกุนเญีจึงจำเป็นต้องสร้างสุสานดาบสำหรับประมุขที่เสียชีวิตเพื่อเก็บรักษาดาบโดยเฉพาะ

ตามเรื่องราวในนวนิยายของซีริ่ย์ปรมาจารย์ลัทธิมาร ตระกูลเญีแห่งชิงเหอแต่เดิมบรรพบุรุษเป็นคนขายเนื้อ ภายหลังจากภัยคุกคามทำเชื่อก่อตั้งสำนัก บำเพ็ญเขียนหวังหลุดพ้น จึงได้ก่อตั้งสำนักเขียนขึ้น สำนักเขียนของสกุนเญีถูกสร้างขึ้นตามแนวเชิงเขาแต่รูปแบบนั้นถือได้ว่าแตกต่างจากอวิ้นเจินปู่จื่อฉู่ของสกุนหลานเป็นอย่างมากเนื่องจาก ปู่จื่อตั้งขึ้นตามแนวภูเขาหินหน้าตัด ต่างจากอวิ้นเจินปู่จื่อฉู่ที่ตั้งอยู่ในหุบเขาดันน้ำ ร่ายล้อมไปด้วยต้นไม้และเมฆหมอก ปู่จื่อตั้งอยู่ในเขตภูเขาหิน พื้นที่จึงค่อนข้างแห้งแล้งกว่า สร้างความรู้สึกน่าเกรงขาม แข็งแรงเหมือนกับภูเขาหินแตกต่างจากสกุนหลานที่นำเสนอความนุ่มนวล สัญลักษณ์ประจำสกุนเญีคือ คือหัวสิงโต สื่อถึงพลังอันทรงพลัง ความดุร้าย และความสง่าผ่าเผย ดุเดือดน่าเกรงขาม สีที่ใช้หลักๆในสกุนเญีคือสีเทา ให้ความรู้สึกถึงความลึกกลับ ความหดหู่ เข้ากับสีภูเขาหิน ศิลปะการออกแบบสิ่งของเครื่องใช้ และสถาปัตยกรรมสร้างขึ้นอ้างอิงจากสมัยราชวงศ์ซาง ที่นิยมนำลวดลายสัตว์มาประยุกต์ในสิ่งของเครื่องใช้สำริด โดยเฉพาะลายหน้ากากรูปสัตว์ที่เรียกว่า “ เถาเทียะ ” เห็นจุมูก เขา และตาลอนอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่พบเห็นในศิลปะจีนในสมัยต่อมา

สำนักเขียนปู่จื่อ 不净世 เมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้ว สามารถแปลได้ว่าโลกที่ไม่บริสุทธิ์ ตามเรื่องราวการก่อตั้งสำนักเขียนที่เดิมทีบรรพบุรุษของสกุนเญีนั้นเป็นคนขายเนื้อ สำนักเขียนปู่จื่อตั้งขึ้นบนเนินเขาสูงตระหง่าน องค์ประกอบที่สำคัญของสถาปัตยกรรมของสกุนเญีคือบรรดาหัวสัตว์ทั้งหลาย สกุนเญีนั้นเชี่ยวชาญการใช้และตีดาบจึงทำให้ข้าวของเครื่องใช้ทำด้วยโลหะเสียส่วนใหญ่ จึงยังสร้างบรรยากาศความแข็งแกร่ง ดุตัน และน่าหวาดหวั่นให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ภาพที่ 103 ภาพสัญลักษณ์และสิ่งของเครื่องใช้สกุลเนี่ย

ที่มา: 杨夏. (2019)

3.4.1 เนี่ยหมิงเจวี่ 聂明玦

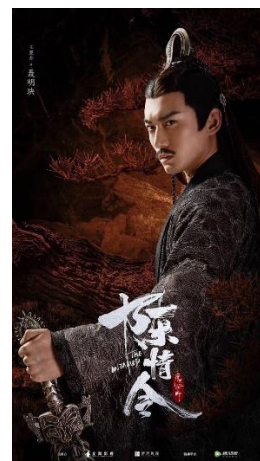
เมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้วจะหมายถึง แสงประกายของหยกชั้นดี มีสมญาเขียนว่าชื่อ เฟิงจุน 赤锋尊 คำว่าชื่อ 赤 ในภาษาจีนมีความหมายว่า เปิดเผย โจงแจ่ง เฟิง 锋 ในภาษาจีนมีความหมายว่า ผู้นำ และเฉียบแหลม ส่วนคำว่าจุน 尊 นั้นมีความหมายว่า เคารพ นับถือ เมื่อรวมกันแล้วชื่อเฟิงจุนจะมีความหมายว่า ผู้นำที่เปิดเผยนำเคารพ เนื่องจากเนี่ยหมิงเจวี่เป็นคนที่ซื่อตรง รักความยุติธรรม ถึงแม้บุคลิกภายนอกจะดูเย็นชา และมีอารมณ์ร้าย เขานั้นเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับหลานซีเฉิน และจินกวงเหยา ในเวลาต่อมาการตายโดยธาตุไฟเข้าแทรกที่มีเงื่อนงำของเขากลายเป็นหนึ่งในจุดเริ่มต้นของการสืบหาเรื่องราวในอดีตของเว่ยอู่เซี่ยน

ภาพที่ 104 ภาพดาบป้าเซี่ย

ที่มา: 杨夏. (2019)

อาวุธประจำตัวของเนี่ยหมิงเจวี่คือดาบป่าเซีย 霸下 ลักษณะของดาบป่าเซียจะใหญ่กว่าอาวุธที่สกุลเซียนใช้กันโดยทั่วไป ตัวดาบเป็นโลหะด้ามจับของดาบประดับลวดลายด้วยลายศิระชะของสัตว์สร้างความรู้สึกร้าย น่าเกรงขาม โดยชื่อป่าเซียนั้นเดิมคือ ชื่อของหนึ่งในบุตรมังกรทั้งเก้า โดยป่าเซียนั้นเป็นบุตรคนที่หก ปี้ซี (焔戾) หรือ ป่าเซีย (霸下) ลักษณะคล้ายเต่า เล่าขานกันว่าในสมัยโบราณ มันมักจะแบกภูเขาขึ้นมาเพื่อก่อเรื่องก่อราว ต่อมาได้ถูกพระเจ้าอวี่ (禹) ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์เซี่ย (夏) กำราบ หลังจากนั้นป่าเซียได้ช่วยพระเจ้าอวี่สร้างความดีความชอบ หลังจากพระเจ้าอวี่แก้ไขปัญหาน้ำท่วมได้สำเร็จ จึงให้ป่าเซียแบกศิลาจารึกคุณความชอบที่มันได้กระทำเอาไว้ ด้วยเหตุนี้ศิลาจารึกในจินจึงมีรูปปั้นป่าเซียเป็นฐานแบกเสวยเป็นส่วนใหญ่

ภาพที่ 105 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายเนี่ยหมิงเจวี่

ที่มา: 杨夏. (2019)

เครื่องแต่งกายของเนี่ยหมิงเจวี่ โครงสร้างของสีใช้สีเทาและสีดำเป็นหลัก เครื่องแต่งกายของเขานั้นเป็นชุดสามชั้น จุดเด่นของเครื่องแต่งกายคือการใช้สีและลักษณะของเนื้อผ้า โดยจะใช้ผ้าที่มีพื้นผิวค่อนข้างหนาและหยาบ เน้นลวดลายทั้งชั้นนอกและชั้นกลาง ชั้นในสุดสวมชุดสีดำ เพิ่มความรู้สึกน่าเกรงขาม แขนเสื้อกว้าง แต่เนื้อผ้าไม่เน้นให้ความรู้ปริ้วไหว คาดเอวด้วยผ้าสีเทาดำ หัวเข็มขัดเป็นรูปกระต๊องขนาดใหญ่ จุดเด่นของทรงผมคือการถักเปีย และสวมกวางที่มีลักษณะแตกต่างจากประมุขของสกุลอื่นทั่วไปโดยเปียผมและยกมวยผม ปล่อยปlopเปียด้านหน้าทั้งสองข้าง ตัวของกวางเป็นโลหะรูปลักษณะเลียนแบบอุษนิษะ หากแปลตรงตัว หมายถึง “ผ้าโพกหัว” ดังนั้น อุษนิษะ+ศิระชะ คือผมที่มีรูปทรงเหมือนผ้าโพกหัว คล้ายคลึงกับรูปแบบที่ปรากฏในพระพุทธรูป สื่อโดยนัยว่าเป็นผู้รู้แจ้ง ปัญญาหลักแหลม

ภาพที่ 106 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายเนียหวายซัง

ที่มา: 杨夏. (2019)

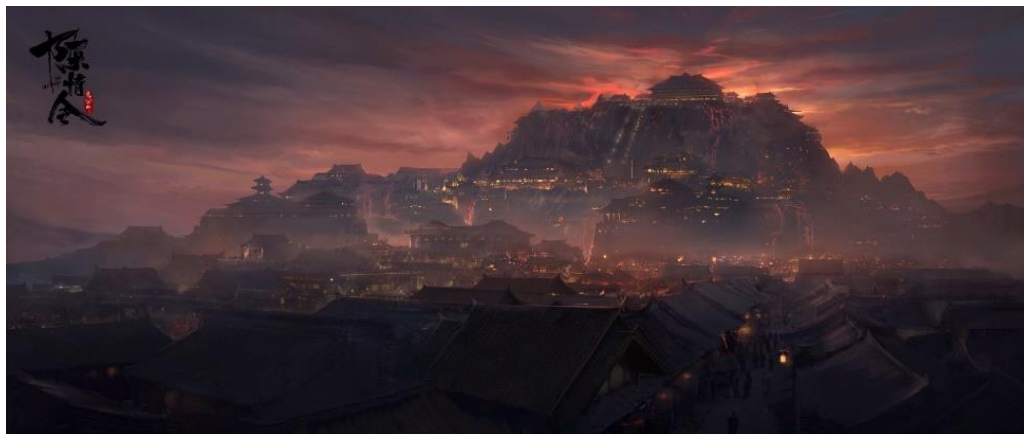
3.4.2 เนียหวายซัง 聂怀桑

เขาเป็นผู้นำของสกุลเนียต่อจากเนียหมิงเจี๋ยเสียชีวิต ถูกเรียกโดยทั่วไปว่า 一问三不知 แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า หนึ่งคำถาม สามคำไม่รู้ เนื่องจากบุคลิกภาพภายนอกของเนียหวายซังเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ ไม่รักในการรบราฆ่าฟันนัก เมื่อขึ้นเป็นประมุขของสกุลเนีย เขาจึงกลายเป็นประมุขที่ดูไม่เอาไหน ไร้ความสามารถ ถ้ามหนึ่งคำถาม สามคำไม่รู้นั่นเอง บุคลิกลักษณะของเนียหวายซังเป็นตัวละครตัวหนึ่งที่น่าสนใจในจักรวาลปรมาจารย์ลี่ทิมาร ภาพลักษณ์ภายนอกที่อ่อนแอ ไม่ตั้งใจเรียนรู้ของเขา แท้จริงกลับแฝงไปด้วยสติปัญญาที่ฉลาดและแหลมคม เขาเป็นผู้ต้องสงสัยอันดับแรกของเว่ยอู่เซียนที่วางแผนฟื้นคืนชีพปรมาจารย์อี่หลิง เปิดโปงวางแผนตลบหลังและฆ่าจินกวงเหยาอย่างแยบยล

ภาพที่ 107 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายเนียหวายซัง ที่มา: 杨夏. (2019)

เครื่องแต่งกายของเนี่ยฮวยซัง จะแตกต่างจากเนี่ยหมิงเจวียเป็นอย่างมาก เนื่องจากบุคลิกของเนี่ยฮวยซังเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ แตกต่างจากเนี่ยหมิงเจวีย โทนสีของเครื่องแต่งกายทั้งหมดจะเน้นสีสว่างมากกว่าเนี่ยหมิงเจวียที่ใช้สีเข้ม เนี่ยฮวยซังจะให้ความรู้สึกเข้าถึงได้ง่ายโทนสีจะเป็นสีเทาอ่อน เป็นชุดสามชั้น คาดเอวด้วยผ้าสีเทาอ่อน เข็มขัดหนังสีดำ หัวเหล็ก สวมกวนเหล็ก ถือพัดที่มีรูปภูเขาละลวดลายสวยงาม สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นหนุ่มสำราญของเขามากยิ่งขึ้น

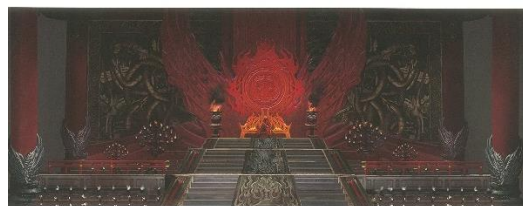

ภาพที่ 108 ภาพที่ตั้งปูเย่เทียนของสกุลเวินแห่งฉีซาน

ที่มา: 杨夏 (2019)

3.5 สกุลเวินแห่งฉีซาน 岐山温氏

คำว่าเวินในภาษาจีนมีความหมายว่าอบอุ่น ส่วนฉีซานชื่อตำบลที่ตระกูลเซียนนี้ตั้งอยู่นั้นคือชื่อของ ภูเขาแห่งหนึ่งในมณฑลส่านซี ตำนานเขียนของสกุลเวินมีชื่อว่า ปูเย่เทียน 不夜天城 สามารถแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า เมืองไร้ราตรี เนื่องจากเป็นตำนานเขียนที่ครอบคลุมอาณาเขตพื้นที่กว้างขวางประดุจเมืองเมืองหนึ่ง รู้จักกันในนาม “แดนเซียนไร้รัตติกาล” กล่าวว่ที่เมืองนี้ไม่เคยมีเวลาค่ำที่มีมืดมิด ทุก ๆ วันเต็มไปด้วยแสงไฟสว่างไสว ไม่ว่าจะป็นจำนวนลูกศิษย์ของสกุล กำลังอำนาจ อาณาเขตและอาวุธเซียนบรรดาสกุลอื่นทั้งหลายเป็นได้แค่เพียงฝุ่นธุลี ไม่มีผู้ใดสามารถต่อกรได้

ภาพที่ 109 ภาพสถาปัตยกรรมญี่ปุ่นเขียนของสกุลเวินแห่งฉีซาน

ที่มา: 杨夏 (2019)

สถาปัตยกรรมที่สำคัญของสกุลเวินคือวิหารเพลิงสุริยัน สถานที่ที่เกิดฉากสำคัญขึ้นหลายฉากของเรื่องนี้ โดยการออกแบบห้องโถงภายในวิหารเพลิงสุริยัน ออกแบบสถาปัตยกรรมภายในทั้งเสา บัลลังก์ บันได และส่วนต่างๆด้วยหินสีแดงลวดลายนกเฟิงหวง ออกแบบแสงภายในห้องให้ดูมืดครึ้ม สร้างความรู้สึกน่ากลัว ลึกลับและชั่วร้ายให้กับตัวละคร และสกุลเวิน

สัญลักษณ์ประจำสกุลคือ เปลวไฟหมุนและนกฟินิกซ์ สะท้อนให้เห็นถึงคำสอนประจำสกุลเวินที่ว่า รุ่งโรจน์โชติช่วงดุจตะวัน คงกระพันคำฟ้าดังอาทิตย์ 与日争辉，与日同寿 นกฟินิกซ์หรือเฟิงหวงในวัฒนธรรมจีนเป็นนกออมตะ ไม่แก่เฒ่าและตายเพื่อจะเกิดใหม่อีกครั้งเหมือนนกฟินิกซ์ ตำนานจีนเชื่อว่า เฟิงหวงเป็นหนึ่งในสี่สิ่งมีชีวิตแห่งสวรรค์หลังการสร้างโลก เพราะสวรรค์ถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วน ส่วนหนึ่งสำหรับสิ่งมีชีวิตแต่ละอย่าง มีแต่ำครองสวรรค์ทิศเหนือและฤดูหนาว เฟิงหวงแดงปกครองสวรรค์ส่วนภาคใต้ซึ่งเป็นตัวแทนฤดูใบไม้ร่วง มังกรเขียวครองทิศตะวันออกและฤดูใบไม้ผลิ เสือขาว ครองทิศตะวันตกและฤดูร้อน

ภาพที่ 110 ภาพสัญลักษณ์และสิ่งของเครื่องใช้ของสกุลเวิน

ที่มา: 杨夏 (2019)

ลักษณะของเฟิงหวงคือมีจะงอยปากโก้งโค้ง ใบหน้านางแอ่น คอสูง ออกห่าน และหลังเต่า ขาหลังจากวาง และหางปลา แต่ปัจจุบันเพิ่มเติมให้ซับซ้อน กลายเป็นมีหัวเป็นไก่ฟ้า ตัวเป็นเปิดแมนดาริน หางนกยูง ขานกระเรียน ปากนกแก้ว และปีกนกนางแอ่น ขนหงส์เป็นสีสันสดใสดั่งสีเพลิง ขนหางประกอบด้วยห้าสีศักดิ์สิทธิ์ คือดำ ขาว แดง เหลืองและเขียว ไม่กินแมลงที่มีชีวิต ไม่จิกกินต้นไม้อ่อนที่ยังเขียวสด กินแต่เพียงเมล็ดดอกต้นไผ่ และน้ำหวานที่เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ผลิเท่านั้น เฟิงหวงทั้งตัวผู้และตัว

เมียสามารถร้องเพลงเป็นทำนองหวานตามโน้ตห้าตัวของจีน และกล่าวว่า เพลงของมันเป็นพื้นฐานสำหรับ สเกลดนตรีจีน ชื่อเฟิงหวง มาจากนามเรียกหงส์สองตัว เฟิง-หวงมาจากคำผสมจาก เฟิงใช้เรียกนกตัวผู้ ส่วนหวงใช้เรียกนกตัวเมีย อาจด้วยเหตุนี้ในสมัยต่อมา จึงเริ่มต้นเห็นภาพฟีนิกซ์จีนคู่หนึ่งวางตัวสลับกัน หางยาวของมันจับกันเป็นลักษณะวงกลม ตามลักษณะหยินหยาง ทำให้เกิดความหมายต่อไปว่า ตัวผู้คือ หยาง เป็นตัวแทนของวงจรถ่วงงานแสงอาทิตย์และฤดูร้อน ส่วนตัวเมียคือหยิน เป็นวงจรถ่วงจันทร์

ภาพที่ 111 ภาพนกเฟิงหวงในสถาปัตยกรรมจีน

ที่มา: คอสมอส.(2561)

โครงสร้างที่สำคัญของสกุลเวินคือ สีแดง ทางจิตวิทยา สีแดงยังสร้างความรู้สึกรุนแรง ให้ ความรู้สึกร้อน กระตุ้น ทำท่าย เคลื่อนไหว ตื่นเต้น ไร้ใจ มีพลัง มันจะใช้กันกรณีที่เกี่ยวข้องกับความตื่นเต้น หรืออันตรายตรงกับลักษณะของสกุลเวิน ที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ กระจายความเป็นหนึ่งในยุทธภพ สิ่งของ เครื่องใช้ของสกุลเวินจึงประดับไปด้วยลายลูกไฟ นกเฟิงหวง และใช้สีดำเข้ามาเพิ่มความน่ากลัว เต็มไปด้วยสีส้มและเกล็ดหินสีแดงอันลึกลับ ตกแต่งโดดเด่นแปลกตา และน่าเกรงขามสร้างความโหดร้ายให้กับ สถาปัตยกรรมของสกุลเวินมากขึ้น

3.5.1 เวินหนิง 温宁 หรือเวินฉงหลิน 温琼林

เด็กกำพร้าที่ถูกเลี้ยงดูโดยสกุลเวิน หลานชายของเวินรั่วหาน ประมุขคนสุดท้ายของสกุล เวิน เขาเป็นมือขวาของ เว่ยอู่เซี่ยน ช่วงที่เป็นปรมาจารย์อีหลิง เขาเป็นคนขี้อายและพูดติดอ่าง เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่เนื่องจากโรคประหลาด เขามอบความไว้วางใจทั้งหมดให้ เว่ยอู่เซี่ยน หลังจากได้รับความใจดีนับ ครั้งไม่ถ้วน อุปนิสัยของเขาเป็นคนที่อ่อนโยนและอ่อนแอ ชักลัวภายหลังมีเรื่องราวที่ทำให้เวินหนิง กลายเป็นขุนพลฝีมือการต่อสู้ มีพลังกำลังเยอะแต่เพราะรูปลักษณ์ภายนอกที่ผิวขาวซีด นัยน์ตาเสมือน คนไร้วิญญาณจึงทำให้คนทั้งหลายเกรงกลัว

ภาพที่ 111 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของเวินหนิง

ที่มา: 杨夏. (2019)

เครื่องแต่งกายของเวินหนิงก่อนที่จะกลายเป็นขุนพลฝิ่นนั้น จะเป็นชุดสามชั้น เครื่องแบบการแต่งกายคล้ายทหาร แขนเสื้อรัดข้อมือด้วยปลอกแขนลายเปลวไฟ จุดเด่นของเครื่องแต่งกายของเวินหนิงคือการเล่นลวดลายเปลวไฟที่หน้าอกและแขนเสื้อ โทนสีหลักของชุดคือสีแดงและสีดำ เสื้อผ้ามีการตัดผ้าช่วงเอวถึงรองเท้า เพื่อสะดวกต่อการเคลื่อนไหวและการต่อสู้ นอกจากนี้ยังคาดเอวด้วยเข็มขัดหนังสองเส้นมีเครื่องประดับที่ใช้ได้จริงในการต่อสู้ที่เข็มขัด ทำให้เข็มขัดหนังมีขนาดใหญ่ สวมกวนเหล็ก ภายหลังเมื่อเขาได้กลายเป็นขุนพลฝิ่นแล้ว เครื่องแต่งกายและการแต่งหน้าของเขาเปลี่ยนไป เครื่องแต่งกายจากโทนสีแดง ดำ กลับเป็นโทนสีเข้มขึ้น สีดำ สีขาว ถูกหยิบเอามาใช้ในเครื่องแต่งกายมากขึ้น เนื้อผ้าที่ใช้ค่อนข้างหนา จุดเด่นของเวินหนิงช่วงขุนพลฝิ่นคือการแต่งหน้าเทคนิค ทาใบหน้าและลำคอสีขาวซีด เพิ่มลวดลายสีดำบริเวณต้นคอ เพื่อสร้างความรู้สึกน่ากลัว น่าเกรงขามให้กับตัวละครที่ใครๆในยุทธภพต่างก็เกรงกลัว

ภาพที่ 112 ภาพตัวอย่างเครื่องแต่งกายของเวินฉิง

ที่มา :News18.(2562)

3.5.2 เวนฉิง 温情

พี่สาวของเวินหนิง แพทย์ประจำสกุลเวินแต่งฉีซานที่เก่งกาจที่สุด เด็กกำพร้าที่ถูกเลี้ยงดูโดยสกุลเวิน หลานสาวของเวินร่วหนาน ประมุขคนสุดท้ายของสกุลเวิน มีฝีมือการรักษาที่หาตัวจับยาก เธอคือคนที่ได้รับความช่วยเหลือแก่สามพี่น้องสกุลเจียงภายหลังจากที่อวินเมิ่งถูกสกุลเวินโจมตี และช่วยรักษาเจียงหวั่นอินให้หายเป็นปกติ เว่ยอู่เซียนจึงถือว่าเวินฉิงและเวินหนิงเป็นผู้มีพระคุณที่สำคัญของเขามาก จึงออกตัวปกป้องทั้งสอง จนต้องประกาศตัดขาดจากสกุลเจียง อุปนิสัยเป็นคนสันโดษ แต่ใจดีด้วยน้องชายของตัวเองอ่อนแอ เธอจึงพยายามทำทุกอย่างเพื่อรักษา และปกป้องเขาจากอันตราย

เครื่องแต่งกายของเวินฉิงค่อนข้างโดดเด่นหลายชุด ทั้งชุดแขนสั้น และชุดแขนพืดตัวแบบทหาร สีหลักที่ใช้ในเครื่องแต่งกายคือสีแดง เนื้อผ้าที่ใช้เป็นผ้าซาตินไม่สะท้อนแสง มีการเพิ่มองค์ประกอบพิเศษบางส่วนในชุดเป็นสีดำ คาดเอาด้วยเชือกสีแดงธรรมดา สะท้อนถึงความสมถะและความคล่องตัวในการทำการรักษาโรค จุดเด่นของทรงผมและกวางาคือลวดลายนกเฟิงหวางที่นำมาออกแบบประดับตัวกวางาคด้วยไข่มุกเพื่อเพิ่มความเรียบหรู

จากข้อมูลการวิเคราะห์การออกแบบเครื่องแต่งกายและองค์ประกอบศิลป์จากสกุลทั้งห้าที่ปรากฏขึ้นในซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมาร จะเห็นได้ว่าแต่ละสกุลมีการใช้รูปแบบศิลปะและสัญลักษณ์ของศิลปวัฒนธรรม ความเชื่อของประเทศจีนเกี่ยวกับลัทธิเต๋าและศาสนาพุทธนิกายมหายานแตกต่างกันออกไปในแต่ละสกุล ทั้งยังใช้ภูมิศาสตร์ที่โดดเด่นในแต่ละภูมิภาค จิตวิทยาใช้ในการสร้างอารมณ์ความรู้สึก เรื่องราวที่มีต่อตัวละครแต่ละสกุลให้ผู้ชมสามารถรับเข้าใจเนื้อเรื่องที่ซับซ้อนได้ง่าย มีอารมณ์ความรู้สึกร่วมไปกับตัวละคร ถือได้ว่าเป็นการประยุกต์ใช้ศิลปะแขนงต่างๆเข้าด้วยกันในสื่อภาพยนตร์และละครถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรม วรรณกรรม ประวัติศาสตร์และความเชื่อในประเทศจีนผ่านซีรีส์เรื่องปรมาจารย์ลัทธิมารอย่างแยบยล

บทที่ 4

สรุปผลการวิเคราะห์และข้อเสนอแนะ

สารนิพนธ์เรื่อง การวิเคราะห์การออกแบบแต่งกายจากซีรีส์เรื่อง The Untamed ปรมาจารย์ ลัทธิมารจากการศึกษา และวิเคราะห์ รูปแบบ ความหมาย ความเชื่อผ่านการแต่งกายและการแต่งหน้า ของตัวละครในซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารจากการรวบรวม ดีความและวิเคราะห์พบว่าการออกแบบเครื่อง แต่งกาย สถาปัตยกรรม สิ่งของเครื่องใช้ของตัวละครแต่ละตัวในซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารมีรูปแบบที่ เกี่ยวข้องกับศิลปะจีนโบราณ ตำนาน ความเชื่อเกี่ยวกับลัทธิเต๋าและศาสนาพุทธนิกายมหายาน สอดแทรก อยู่อย่างแยบยล เพื่อบอกเล่าเรื่องราวเฉพาะของตัวละครแต่ละตัว แต่ละสกุล ทั้งอุปนิสัย บุคลิก ความคิด รวมไปถึงความเชื่อของตนเอง โดยสอดแทรกอยู่ในรูปแบบของเครื่องแต่งกาย ลวดลายของเนื้อผ้า สี เครื่องประดับ รวมไปถึงอาวุธที่ใช้ และการแต่งหน้า ที่แตกต่างกันไปในแต่ละสกุลที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคที่ กำหนดขึ้นในเรื่องที่แตกต่างกัน

สกุลเจียงแห่งอวิ้นเม้ง สกุลที่ตั้งภูมิมศาสตร์ขึ้นด้วยเรื่องราวของทะเลสาบตามตำนานของชาวผู้ ชาวจีนโบราณที่เดิมอาศัยอยู่ ณ มณฑลหูเป่ย์ตอนกลางของประเทศ เรื่องราวของสกุลถือกำเนิดจากจอม ยุทธ์เพนเจอร์ รักอิสระ คำสอน แนวคิด อุปนิสัยของคนสกุลเจียงจึงอบอุ่น ใจกว้าง การออกแบบศิลปะที่ใช้ โดยภาพรวมทั้งหมดของสกุลเจียงถูกออกแบบจากดอกบัวเก๋ากลิบ ดอกไม้ที่สื่อถึงความบริสุทธิ์ผ่องใสตาม พุทธศาสนานิกายมหายาน ใช้สีม่วงที่สื่อถึงความลึกซึ้ง และรักอิสระของสกุลเจียง รูปแบบเครื่องแต่งกาย โดยรวมจะสวมชุดสามชั้น รัดแขนตามแบบฉบับจอมยุทธ์ทั่วไป

สกุลหลานแห่งกุซุ สกุลที่อยู่ท่ามกลางหุบเขา รายล้อมไปด้วยเมฆและหมอกหนา จนไม่รู้ที่อยู่แห่ง หนใด ตามบทกลอนของราชวงศ์ถังนักพรตเจียด้าซือ สกุลหลานเป็นสกุลที่มีถือกำเนิดจากสังฆาราม คำ สอน การปฏิบัติตัวจึงมีรายละเอียดค่อนข้างเยอะตามคำสอนของลัทธิเต๋า คนสกุลหลานจึงต้องปฏิบัติตาม อย่างเคร่งครัด เครื่องแต่งกายของสกุลหลานจึงมีรูปแบบเป็นชุดสามชั้นแขนเสื้อกว้าง โทนสีฟ้า น้ำเงิน และขาวสว่าง เพื่อลดทอนการการขยับตัวในชีวิตประจำวัน สร้างสภาวะเหนือธรรมชาติ ดูน่าเลื่อมใส เป็น ตั้งเขียนที่แตกต่างปฏิบัติตนจากการปฏิบัติตัวของมนุษย์ทั่วไป

สกุลเงินแห่งหลานหลัง สกุลที่ตั้งอยู่ใจกลางศูนย์กลางการแลกเปลี่ยนสินค้า จุดเด่นของการออกแบบของสกุลนี้คือความหรูหรา ตามเรื่องราวการกำเนิดสกุลเงิน ที่สืบเชื้อสายมาจากเชื้อพระวงศ์ สัญลักษณ์ที่ใช้จึงเป็นดอกโบตัน เปรียบเทียบเป็นราชินีของดอกไม้ทั้งหลายในความเชื่อของคนจีน การใช้สีโดยภาพรวมของสกุลนี้จึงมีสีทอง เพื่อสร้างความรู้สึกรูหราจับต้องยาก สถาปัตยกรรมยิ่งใหญ่เลียนแบบรูปแบบพระราชวังของจีน สิ่งของเครื่องใช้ประดับลวดลายดอกโบตัน และนกยูงอย่างสวยงาม ส่วนเครื่องแต่งกายของสกุลเงินนั้น รูปแบบอ้างอิงชุดจากสมัยราชวงศ์ถังที่เน้นลวดลาย ความหรูหรา จุดเด่นสำคัญคือเข็มขัดเต๋ยเซ่ย์ 采蹀带 ที่ประดับตกแต่งด้วยหยกขาว

สกุลเนี่ยแห่งชิงเหอ สกุลที่มีแรงบันดาลใจสำคัญในการออกแบบคือเทือกเขาหยาน เทือกเขาหินที่สำคัญทางตอนเหนือของจังหวัดเหอเป่ย์ ภูมิศาสตร์ที่สร้างขึ้นในเรื่อง เนื่องจากสกุลเนี่ยแห่งชิงเหอถือกำเนิดจากคนชายเนื้อ ชำนาญวิชาการใช้ดาบมากกว่ากระบี่ การออกแบบสถาปัตยกรรมและเครื่องใช้ที่ปรากฏในสกุลจึงใช้สีเทา จากภูเขาหิน เพื่อสร้างความรู้สึกรឹងแกร่ง หัวหาญ ใช้ศิลปะในสมัยราชวงศ์ซาง การใช้หัวสัตว์ในการออกแบบสัญลักษณ์ เครื่องแต่งกาย รวมไปถึงเครื่องใช้ในสกุล เครื่องแต่งกายของสกุลเนี่ยจุดเด่นจึงเป็นลวดลายและลักษณะของเนื้อผ้า และความหนาของเนื้อผ้า

และสุดท้ายสกุลเวิน สกุลที่มีแรงบันดาลใจสำคัญในการออกแบบศิลปะคือ เขาฉีซาน เทือกเขาสำคัญขนาดใหญ่ของมณฑลส่านซี การออกแบบศิลปะของสกุลเวินจึงเป็นนกเฟิงหวง ซึ่งเป็นตัวแทนสำคัญเกี่ยวกับไฟและดวงอาทิตย์ในความเชื่อของจีน สอดคล้องกับคำว่าเวิน ในภาษาจีนมีความหมายว่าอบอุ่น โครงสร้างโทนสีที่ใช้ในสกุลคือสีแดง และสีดำ เพื่อให้ความรู้สึกลับ ชั่วร้ายและน่ากลัว จุดเด่นของเครื่องแต่งกายของสกุลเวินคือการใช้ลวดลายเปลวไฟมาตกแต่งและสร้างลวดลายบนเสื้อผ้า การใช้สีที่แตกต่างกันอย่างสีแดง สีดำในการสร้างมิติ และความน่าสนใจให้กับเสื้อผ้า

ด้วยการออกแบบที่มีการวางแผนโครงสร้างเนื้อเรื่อง การนำเสนอ ศิลปะที่ปรากฏเป็นอย่างดี จึงทำให้ซีรีส์เรื่องปรมาจารย์ลัทธิมาร ถือได้ว่าเป็นซีรีส์รูปแบบใหม่ที่สามารถตีตลาดชาวต่างชาติได้สำเร็จ มีการสอดแทรกเรื่องราว ประวัติศาสตร์ ศิลปะ วัฒนธรรม รวมไปถึงดนตรีของจีน ลงไปในภาพ หรือ ทัศนะ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้ชมในการรับสารจากสื่อภาพยนตร์ หรือละครนั้นๆ ที่นอกจากจะทำให้ผู้ชมมีอารมณ์ร่วมไปกับตัวละคร และเรื่องราวในเรื่องแล้ว ยังทำให้ผู้ชมทั้งในและต่างประเทศจีนได้หันมาสนใจวัฒนธรรมโบราณของจีน ดนตรี ศิลปะ เครื่องแต่งกาย ถือได้ว่าเป็นการต่อยอดวัฒนธรรมศิลปะที่ปรากฏในเรื่อง เพิ่มมูลค่าให้สิ่งที่จับต้องได้ยากในชีวิตประจำวันเหล่านั้น กลายเป็นสินค้าหรือบริการที่ผู้ชมสามารถจับต้องได้ ทั้งยังเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับการท่องเที่ยวในหัวเมืองและสถานที่ต่างๆที่

เกี่ยวข้องกับซีรีส์เรื่องนี้ได้สำเร็จ จึงเป็นเหตุผลที่สำคัญที่ทำให้ซีรีส์เรื่องนี้เป็นหนึ่งในซีรีส์ที่ประสบความสำเร็จมากในระดับโลก สร้างภาพลักษณ์ใหม่ๆให้กับอุตสาหกรรมบันเทิงของจีน

ข้อเสนอแนะ

สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นการวิเคราะห์บริบทและองค์ประกอบโดยภาพรวมของซีรีส์เรื่องนี้ ซึ่งนอกจากตัวละครที่สำคัญในแต่ละสภฏที่ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างในเนื้อหาแล้ว ก็ยังมีตัวละครตัวอื่นๆและตัวละครภาคเบื้องอื้ที่การออกแบบองค์ประกอบเครื่องแต่งกาย รูปแบบสถาปัตยกรรมที่น่าสนใจไม่แพ้กัน ทั้งนี้ผู้ที่สนใจศึกษาเพิ่มเติมยังสามารถนำข้อมูลที่ได้จากสารนิพนธ์เรื่องนี้ไปศึกษาต่อในด้านการเพิ่มมูลค่าสินค้าวัฒนธรรมที่สามารถสร้างกำไรมูลค่ามหาศาลให้กับบริษัทผู้จัดทำซีรีส์เรื่องนี้ เพื่อเป็นข้อมูลให้กับการสร้างมูลค่าสินค้าทางวัฒนธรรมและการทำการตลาดของสินค้าประเภทนี้ต่อไป

บรรณานุกรม

เอกสารภาษาไทย

- กัจจกร สุนพงษ์ศรี.ประวัติศาสตร์ศิลปะจีน.พิมพ์ครั้งที่ 4. . กรุงเทพฯ : จุฬาลง
 ชานหลวง หลาน.(2561) .ศาลเจ้าหน้าจาช่าไห้จื้อ (วิหารเทพสถิตพระกิติเฉลิม) : การจัดการ
แหล่งเรียนรู้ศิลปะจีน ณ จังหวัดชลบุรี” .ดุสิตบัณฑิต .มหาวิทยาลัยบูรพา
 โชติช่วง นาดอน. (2548). **เต๋า เต็ก เก็ง**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ข้าวหอม.
 ทวีเดช จีวบาง.(2547).**เรียนรู้ทฤษฎีสี่**.กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
 ธรรมบัญชา.(2551).**สมาธิเต๋าจั้งกง วิธีแห่งเขียนฟ้า**.พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ : ส่องสยาม.
 ฤทธิรงค์ จีวากานนท์. (2557). **ศิลปะการออกแบบเครื่องแต่งกายและละครเวทีสมัยใหม่**.
 กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
 พงนา จันทรสันติ.(2525).**วิธีแห่งเต๋า**.พิมพ์ครั้งที่ 1 .กรุงเทพฯ:พ็อกเก็ตบุ๊กส์
 เหล่าจื้อ.(2562).**วิธีแห่งเต๋า**.กรุงเทพฯ:โอเพ่น โซไซตี้
 อธิรัญชญา ไชยพจน์พานิช.(2562).**ประวัติศาสตร์ศิลปะจีนโดยสังเขป**.นนทบุรี:มิวเซียมเพรส

เอกสารภาษาต่างประเทศ

- Michael Holt. (1993). **Costume and Makeup** (Phaidon Theater Manuals).n.p.
 Wang Xiang-feng. (2008) **简谈道家与道教**. Huaxia Wenhua Luntan.
 对面包的爱. (2019). **云深不知处是什么意思**
 思.引用日期 2021 年 12 月 21 日。引自: <https://zhidao.baidu.com/question/1178609933791160699.html>
 妈妈路书. (2019). **电视剧《陈情令》热播，剧中兰陵金氏、姑苏蓝氏都在这些地方!** .引用日期 2021 年 12 月 21 日。引自: <https://ishare.ifeng.com/c/s/7ohvXwJxGbJ>
 中国.(2020).**古代服饰图案的发展**.引用日期 2020 年 10 月 21 日。引自:
http://www.hwjyw.com/zhwh/traditional_culture/zgfs/ld/200812/t20081218_24444_2.shtml
 杨夏. (2019). **原画影像纪念特典**.Xiyuan Pubishing House

企 鹅 号. (2019) .
 曾经壮美无比的“云梦古泽”是怎么消失的? 唐朝时已露出湖床. 引用日期 2021 年 12 月 21 日。引自: <https://new.qq.com/omn/20190812/20190812A0LCH500.html>

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

กนกพร ศรีญาณลักษณ์.(2554).การสื่อความหมายของภาพมงคลจีน.เข้าถึงเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2562. เข้าถึง

ได้จาก <https://www.tci-thaijo.org/index.php/CSJ/article/view/55093/45739>

คอสมอส.(2561).พีนิทซ์ นกอมตะในหลากหลายอารยธรรม.เข้าถึงเมื่อ 27 ธันวาคม 2563, จากเว็บไซต์ :<https://www.thairath.co.th/lifestyle/life/1334302>

จารุณันท์ เซวานต์ดี.(2560). ศิลปะกับเสื้อผ้าและการแต่งกาย. เข้าถึงเมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2562. เข้าถึง ได้จาก <http://www.human.cmu.ac.th/home/hc/ebook/006103/lesson8/05.htm>

ซัชชล ไทยเขียว. (2562). ปริมาจารย์ลัทธิมาร หลานวังจี้ และ เต่า.เข้าถึงเมื่อ 27 ธันวาคม 2563, จากเว็บไซต์ :

https://web.facebook.com/YsGuzheng/posts/2377318332314161?_rdc=1&_rdr

ประจิดร ป้อมอรินทร์.(2562).แนวคิดด้วยชีวิตและความตายในวัฒนธรรมจีน.เข้าถึงเมื่อ 16 ตุลาคม 2562.เข้าถึงได้จาก <https://www.arsomsiam.com>

เมฆม สอดส่องกฤษ. (2556). ขลุ่ยจีนแบบเป่าแนวขวางและแบบเป่า.เข้าถึงเมื่อ 27 ธันวาคม 2563, จากเว็บไซต์ :

https://metchs.blogspot.com/2013/01/blog-post_8400.html

สมเกียรติ ตั้งนะโม. (2552). ทฤษฎีสื่อ. เข้าถึงเมื่อ 16 ตุลาคม 2562.เข้าถึงได้จาก <http://basic-animation.com/moodle>

สำนักพิมพ์สุริย์พร.(2562).หัวข้อ : เกร็ดความรู้จีน : บุตรมังกรทั้งเก้า : บุตรคนที่หก ปี่ซี้ (殛戾) หรือ ป่าเขี่ย (霸下).เข้าถึงเมื่อ 27 ธันวาคม 2563, จากเว็บไซต์ : <https://www.linmou-seria.com/topic/1340>

อุทธยานหลวงราชพฤกษ์.(2563).ดอกบัวและความเชื่อ.เข้าถึงเมื่อ 27 ธันวาคม 2563, จากเว็บไซต์ : <https://www.royalparkrajapruek.org/Knowledge/view/108>

Alison Lurie. (2000). **The Language of clothes**.เข้าถึงเมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2562.เข้าถึงได้จาก https://www.goodreads.com/book/show/397786.The_Language_of_Clothes

Barbara O'Brien.**สามพิษ**.เข้าถึงเมื่อ 27 ธันวาคม 2563, จากเว็บไซต์ : <https://th.eferrit.com>

Enlighten. (2000). **วัฒนธรรมเครื่องแต่งกายจีน**.เข้าถึงเมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2563.เข้าถึงได้จาก <https://www.enlightenth.com/>

Barbara & Cletus Anderson. (1984) **จิตวิทยาและเครื่องแต่งกาย**.เข้าถึงเมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2562 เข้าถึงได้จาก http://www.research-system.siam.edu/images/AiySoshy/PAC5801/02/05_ch2.pdf

guqinth. (2555). **กู๋ฉิน เครื่องดนตรีบ่มเพาะความเป็นปราชญ์**.เข้าถึงเมื่อ 27 ธันวาคม 2563, จากเว็บไซต์ :

: <https://guqinth.wordpress.com/2012/09/05/กู๋ฉิน-และ-กู๋เจิง/>

Graphic Buffet. (2560). **ทฤษฎีเชิงจิตวิทยา และการนำมาใช้ในการทำงาน**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2562 .เข้าถึงได้จาก <https://goo.gl/7rovQP>

Mam Nunticha. (2562). **ปรมาจารย์ลัทธิมาร : ปราบปรามการณ์ซีรีส์จีนเข้ามาตีตลาดไทย..**เข้าถึงเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2563.เข้าถึงได้จาก: <https://tonkit360.com/51481/>

MGR Online. (2551).**โบตัน : ราชาแห่งมวลบุปผา**.เข้าถึงเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2563.เข้าถึงได้จาก: <https://mgronline.com/china/detail/9510000144648>

National Arts Centre. (2017). **Costume Design**.เข้าถึงเมื่อ 16 ตุลาคม 2562. เข้าถึงได้จาก <http://artsalive.ca/en/eth/design/costume.asp>

News18.(2562).**เผยเบื้องหลังสุดบรรจง ! "ปรมาจารย์ลัทธิมาร" ประณีตทุกรายละเอียด**.เข้าถึงเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2563.เข้าถึงได้จาก <https://www.newtv.co.th/news/38825>

Parnbewtch. (2561). **[แปล] บทสัมภาษณ์ของโม่เซียงถงซิว**.เข้าถึงเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2563. <https://minimore.com/b/ffhkT/6>

sunnywalker. (2562). **Tencent เผย "ปรมาจารย์ลัทธิมาร" ดัน WeTV โต้ 250%, ยอดดาวน์โหลดเฉลี่ยเดือนละล้าน**. สืบค้น 15 พ.ย. 62, จากเว็บไซต์ :

<https://www.blognone.com/node/112591>

techsauce. (2562). **Tencent เปิดตัว WeTV บุกตลาดวีดีโอสตรีมมิ่งไทย เริ่มต้นเดือนละ 59 บาท.** สืบค้น 15 พ.ย. 62, จากเว็บไซต์ : <https://techsauce.co/news/tencent-premieres-wetv-in-thailand>

Tfboyschengkun.(2561).**บทความจากโรงเล่า : วิเคราะห์ซีรีส์ปรมาจารย์ลัทธิมารกับวัฒนธรรม.**เข้าถึงเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2563.เข้าถึงได้จาก <https://minimore.com/b/a9pTf/2>

Thai PBS, ชัชชล ไทยเขียว. (2562). **มารู้จักกู่ฉินกันเถอะ.** เข้าถึงเมื่อ 27 ธันวาคม 2563, จากเว็บไซต์ :

<https://www.facebook.com/ThaiPBSFan/videos/3017878331770833/?v=301787833177083>